

CatalunyA

> Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya · 8a. època · Gener 2015 · núm. 168 · 0,50 euros   www.cgtcatalunya.cat

Disseny: Dídac Salau

Dipòsit legal: B 36.887-1992

Editorial

Prou repressió contra els Moviments Socials

El passat 16 de desembre ens despertàvem amb la ràdio i les notícies assabentant-nos que la repressió trucava de nou a la porta de les nostres cases. Aquesta vegada va ser a la Kasa de la Muntanya de Gràcia, a l'Ateneu Anarquista del Poble Sec, a l'Ateneu Llibertari de Sant Andreu, a diverses cases okupades, etc.

Novament la policia, en aquesta ocasió els Mossos d'Esquadra, actuaven sota l'empara de l'Audiència Nacional i la legislació antiterrorista, tantes vegades denunciada per propiciar la tortura. I també una altra vegada els mitjans de comunicació obrien els informatius al dictat de la policia, repetint com a lloros els comunicats policials.

Va ser una nova actuació repressiva en contra d'espais i persones que lluiten, en el dia a dia, en contra l'opressió de l'Estat i el Capital. Una opressió que tot just es feia pal·lesa amb l'aprovació de la "Llei Mordassa" al Congrés de Diputats i o amb el nou acord-estafa de la CEOE i CEPYME amb CCOO i UGT i el govern del PP.

Vivim immersos en una nova escalada repressiva, de la mà del govern del PP però també del de CiU. Casos com el d'Alfon, condemnat a 4 anys de presó per participar en la vaga general del 14N, víctima d'un altre muntatge policial, o el dels 7 anarquistes empresonats arrel de l'operació Pandora. Hem de seguir denunciant la repressió en tots els seus àmbits, l'autoritarisme, la corrupció, les violències de l'Estat i el Capital. No hi ha altre camí que la lluita i la resistència.

I des d'aqui felicitar als qui van fer possible el documental Ciutat Morta, per desemmascarar a ulls de tothom el muntatge policial del cas 4F i els responsables del que va passar amb els joves encausats.

Des de la CGT seguim dient: Prou repressió als i les que lluiten! I defensant la solidaritat amb els i les activistes represaliades.

> ***"La islamofòbia té tant fonament empíric –ni més ni menys– com l'islamisme gihadista; tots dos són feixismes reactius que s'activen recíprocament"***
> Santiago Alba Rico, filòsof i escriptor

IDREN

ON ENS TROBEM?

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública (FAPC)

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn
Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937908261

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tarraco, núm. 1 Edifici 2, 3a Planta, 43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es, Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort
pilumcgt@gmail.com

Tàrrega
Ardèvol 12 bis, 2n, 25300, Tàrrega

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana:** Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Dídac Salau, Josep Estivilli, Xavi Roijals, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Paco Martín, Moisès Rial i Laura F. Col·laboradors: Pepe Berlanga, Bernat Muniesa, Artur Sardà, Alba Cañellas, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavitarte, Antonio Gascón, Agustin Guillamón, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars.

Redacció i subscripcions a Catalunya: Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat

Web revista: www.revistacatalunya.cat

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Tema del mes

Conflictes i acció col·lectiva

El conflicte social i l'acció col·lectiva del moviment obrer

Secretaria Formació CGT Catalunya

El conflicte és inherent a qualsevol dinàmica social, perquè la societat acull sempre contradiccions i objectius col·lectius contraposats que porten a la confrontació d'interessos. Per exemple, els objectius col·lectius dels patrons i els de les treballadores, que són antagònics, atès que la seva relació es troba definida per l'explotació econòmica. Els conflictes no són pas "disfuncions socials". La seva existència és un tret estructural, inevitable, de les societats basades en l'explotació, és a dir, de les societats de classes (com el capitalisme). El conflicte és, per tant, un motor del canvi social.
Els moviments socials (MMSS) són institucions per a la pràctica de l'acció col·lectiva. Dispositius d'acció sostinguts al llarg del temps. Xarxes d'individus, grups i organitzacions embrancats en una empresa col·lectiva, moguts per uns mateixos objectius, vinculats al canvi social.
L'existència de MMSS és símptoma de la presència de conflictes antagònics dins la societat. Per exemple, el conflicte capital-treball abans esmentat. Aquest no és l'únic conflicte social existent (hi ha altres formes de dominació, a més de la dominació de classe), però és el conflicte social bàsic dins la societat capitalista.
En el nostre cas, formem part del més antic dels MMSS nascuts en l'època contemporània, i aquell que durant molt de temps ha estat considerat com el MS prototípic: El moviment obrer, sorgit a Europa al segle XIX arran de l'adveniment del capitalisme industrial.
Som una organització d'acció col·lectiva de la classe treballadora, per a la defensa dels interessos de la mateixa. Interessos materials o de qualsevol altra mena.
L'acció col·lectiva ha existit històricament en totes les societats, però els MMSS (i, per tant, el moviment obrer) com a forma específica d'aquesta, són fruit de la modernitat. La industrialització i la modernitat capitalista van generar l'emergència d'uns repertoris d'acció col·lectiva de nou tipus, diferents a les formes de protesta social tradicionals. Uns repertoris d'acció que, en gran mesura, encara utilitzem avui en dia, per exemple, les manifestacions urbanes o les vagues. Aquests repertoris van renovar-se parcialment a partir de finals dels anys 60 del segle XX, amb l'emergència dels anomenats "nous" MMSS.

L'Acció Directa

És el mètode de lluita associat històricament a l'anarcosindicalisme i al sindicalisme revolucionari. És intrínseca al nostre model sindical. Des d'un punt de vista llibertari, l'acció directa combina mitjans i fins en un mateix mètode d'actuació. Implica l'assumpció de responsabilitats per part de les pròpies afectades, que entren en conflicte directe amb l'adversari (el patró), pels seus propis mitjans, sense intermediaris (p. ex. organismes estatals de mediació, o representants polítics), per a defensar els seus drets. Ara bé, l'acció directa no exclou les negociacions a qualsevol nivell, sempre que es respectin els principis de participació i de presa d'acords des de les bases.
Resolució dels problemes d'un mateix per un mateix. Però no individualment, sinó de forma col·lectiva, com a grup de persones autònomament organitzades. Un bon exemple recent d'ús de l'acció directa fora de l'àmbit laboral són les accions realitzades des de fa anys per la PAH i les plataformes d'Stop Desnonaments, tant les concentracions massives per a impedir al personal judicial i les FOP efectuar desnonaments, com les ocupacions d'oficines bancàries per a forçar les entitats financeres a acceptar dacions en pagament, o l'ocupació de blocs buits de la Sareb per a destinar-los a habitatge social, etc…
En cap d'aquests casos s'espera una solució per part de cap intermediari en el conflicte (els poders públics) sinó que, de fet, davant la inacció d'aquests i la seva connivència amb els bancs, s'actua de forma organitzada per a imposar una solució per la via dels fets consumats, mitjançant la pressió popular, l'acció directa a peu de carrer.
L'acció directa és un concepte molt ampli, que admet i ha admès històricament formes d'actuació diverses: Ocupació de locals i terres, sabotatges (p. ex. Itoiz), insubmissió i deserció en relació a l'exèrcit, boicot, no col·laboració, desobediència civil… Però no implica necessàriament l'ús de la violència, tot i que tampoc no l'exclou. La vaga, com a forma de no col·laboració en la continuïtat del procés productiu per a denunciar les condicions de treball o l'absència/insuficiència de drets laborals, és una forma específica d'acció directa nascuda de la lluita del moviment obrer.
L'acció directa es pot combinar, si es considera convenient, amb accions de caràcter jurídic, però sempre ha d'ocupar un lloc central en les nostres lluites, mai ha de restar subordinada a estratègies purament jurídiques (en tot cas, aquestes han de ser complementàries de les primeres… Cal evitar, sempre que es pugui, que la resolució d'una lluita resti en mans d'un jutge).
Tota acció directa requereix una fase de preparació més o menys dilatada en el temps (tot i que de vegades caldrà plantejar-se actuar amb rapidesa per a aconseguir un major impacte… o perquè la situació així ho requereix; exemple: el desallotjament de Can Vies). En aquesta fase haurem d'efectuar de forma col·lectiva: Una anàlisi de la situació, tria dels objectius, elecció de la forma o formes concretes d'actuació, i preparació tècnica (treball de cara als mitjans de comunicació, relació amb altres grups o col·lectius…)
Pel que fa a l'elecció del tipus d'actuació: Evitar, en la mesura del possible, automatitzar i fer rutinàries les accions col·lectives, fet que els resta efectivitat. Tenir en compte també que hi ha accions que requereixen d'una major participació de persones, mentre que d'altres es desenvolupen millor si les realitza un grup d'afinitat petit.
Durant l'acció hem d'intentar garantir sempre una comunicació constant entre la gent del col·lectiu en lluita, mantenint la cohesió de grup, que funcionin en tot moment el mecanismes de presa de decisions que s'hagin establert (preferiblement, l'assemblea), i tractar de mantenir en tot moment la iniciativa fins a l'assoliment de l'objectiu o els objectius que ens haguem plantejat.
Cal tenir en compte que hi ha accions directes que poden derivar en la intervenció de les forces policials, de la qual poden resultar detingudes, lesionades… En cas de detenció o detencions cal seguir la companya o companyes detingudes a comissaria, avisar l'advocat o advocats i activar l'assistència legal, el suport psicosocial i la solidaritat antirepressiva. Concentracions de suport per a reclamar-ne la llibertat o, si es dóna el cas, l'absolució. Si ens toquen a una, ens toquen a totes.
Es bo realitzar una valoració col·lectiva després de cada acció o de cada lluita, per a extreure'n aprenentatges de cara a futures accions, i avaluar en quina mesura s'han assolit els objectius, i si cal mantenir o modificar en el futur l'estratègia que s'ha seguit, o les formes d'actuació que s'han dut a terme.
Un conflicte pot acabar sense haver aconseguit assolir cap dels objectius proposats, però en canvi haver servit per a augmentar la consciència de lluita, per a empoderar les persones implicades en aquesta, fet que també és important, i que s'ha de considerar un objectiu en sí mateix.

El conflicte és inherent a qualsevol dinàmica social

Conflictes i acció col·lectiva

Aspectes legals bàsics de l'exercici del Dret de Vaga

Malgrat el seu origen com a forma d'acció directa de la classe treballadora, el dret de vaga es troba actualment sotmès a un seguit de regulacions legals que convé conèixer. Aquestes, tot i reconèixer l'exercici de la vaga com un dret, li imposen tot un seguit de reglamentacions i requisits procedimentals que li resten eficàcia com a forma de lluita. La millor llei de vaga és la que no existeix.

L'exercici del dret de vaga està emparat en l'article 28.2 de la CE, que el reconeix com un dret fonamental. El mateix article contempla que aquest sigui regulat mitjançant una llei que, en tractar-se d'un dret fonamental, hauria de ser una Llei Orgànica. Tanmateix, després mai no s'ha aprovat cap llei de vaga a l'Estat espanyol, tot i que el PSOE va intentar aprovar-ne una el 1992-93. Així, el dret de vaga continua estant regulat en el RDL 17/1977, de 4 de març, sobre relacions de treball, que és previ a la pròpia CE.

Aquest RDL 17/1977 va ser objecte d'un recurs d'inconstitucionalitat que donà lloc a la STC 11/1981, que inicià la jurisprudència sobre el dret de vaga a l'Estat, que continuà després amb altres sentències interpretatives posteriors, tant del TC com del TS.

El RDL, i posteriorment la STC 11/1981 estableixen que es pot convocar una vaga per decisió majoritària dels representants dels treballadors (Delegades al Comitè d'Empresa o bé els sindicats amb implantació en l'àmbit de la vaga). O bé directament els propis treballadors, mitjançant votació i majoria simple.

L'acord s'ha de comunicar a l'empresari o empresaris afectats i a l'autoritat laboral. Comunicació per escrit almenys 5 dies naturals abans de l'inici de la vaga (10 dies quan es tracti d'empreses encarregades de qualsevol mena de serveis públics). S'ha de fer constar els objectius de la vaga, gestions realitzades per a resoldre el conflicte, data d'inici i composició del Comitè de Vaga.

El Comitè de Vaga: És el responsable legal del desenvolupament de la vaga. S'han de triar treballadores del centre o centres de treball afectats pel conflicte. Màxim de 12 persones. L'art. 8.2 RDL 17/1977 estableix que els seus membres tenen l'obligació de negociar amb l'empresari o els seus representants, des del moment del preavís i durant la vaga, per a arribar a un acord. Si s'arriba a un pacte per a posar fi a la vaga, aquest té la mateixa eficàcia que un conveni col·lectiu.

El Comitè de Vaga ha d'acordar també amb la patronal els "serveis de manteniment" de l'empresa, emparats per l'art. 6.7 RDL 17/1977. Tanmateix, si no hi ha acord la jurisprudència entèn que aquests serveis els ha de dictar un jutge i, si no hi ha temps material, els pot dictar l'empresari. Se'n pot reclamar la revisió judicial.

L'exercici del dret de vaga no extingeix la relació de treball ni pot donar lloc, per se, a cap mena de sanció per part de l'empresa. Durant la vaga el contracte resta en suspens i el treballador no té dret a la percepció del salari. Situació d'alta especial a la Seguretat Social.

Durant la vaga l'empresari no pot substituir els vaguistes per treballadors que no estiguessin vinculats a l'empresa en el moment en què aquesta es va comunicar.

L'article 6.6. RDL 17/1977 empara legalment els piquets informatius, en establir que "els treballadors en vaga podran efectuar publicitat de la mateixa". La jurisprudència protegeix el dret a requerir a altres l'adhesió a la vaga i organitzar-se per a tal fi. Considera els piquets protegits per aquests drets i també per altres com són les llibertats d'expressió, reunió o manifestació. La STC 254/1988 exclou que els piquets puguin utilitzar "violències, coaccions o amenaces".

Vagues amb ocupació de locals: L'art. 7.1. RDL 17/1977 exclou que es pugui ocupar el centre de treball o qualsevol de les dependències de l'empresa durant la vaga. Tanmateix, l'STC 11/1981 considera que aquesta disposició afecta l'exercici del dret de reunió de les treballadores i només considera il·lícits els casos d'ingrés il·legal dins d'aquestes, l'existència d'un perill notori pels drets i llibertats de tercers, o la negativa al desallotjament davant d'una "ordre legítima d'abandonament" (per tant, una ordre per part de les FOP).

La STC 51/1986 estableix com a límit del dret de vaga el "manteniment dels serveis essencials a la comunitat" (serveis mínims). Aquest concepte de "serveis essencials" no s'ha regulat mai per llei, sinó per la via de la jurisprudència del TC, que entén que són aquells que satisfan drets i interessos "essencials" (drets fonamentals, llibertats públiques, i béns constitucionalment protegits). L'autoritat laboral determina per decret els serveis mínims que la vaga ha de respectar. La designació dels treballadors en serveis mínims correspon a l'empresa o empreses afectades.

L'article 11 RDL 17/1977 il·legalitza les vagues per motius polítics, les vagues de solidaritat o suport, i aquelles que tinguin per objecte alterar allò pactat en un conveni col·lectiu en vigor o en un laude. La vaga il·legal permet l'empresari imposar sancions disciplinàries, incloent-hi l'acomiadament.

El Títol II del RDL 17/1977 defineix els procediments de Conflicte Col·lectiu de Treball. L'ús d'aquest procediment exclou l'exercici del dret de vaga mentre el Conflicte Col·lectiu resti obert. Un cop declarada una vaga, es pot desistir de la mateixa per a sotmetre's a un procediment de CCT. No s'admet el CCT per a modificar allò pactat en conveni o allò establert en un laude.

El CCT s'ha de plantejar per escrit a l'autoritat laboral, que n'ha de remetre còpia a l'empresa en 24h, i ha de citar les parts abans de 3 dies a comparèixer davant d'ella. Un acord en un procediment de CCT té la mateixa eficàcia que allò pactat en conveni. Si les parts no es posen d'acord, poden designar un o diversos àrbitres, que hauran de dictar un laude en un termini de 5 dies. Si les parts no designen cap àrbitre, l'autoritat laboral pot derivar l'assumpte a Magistratura de Treball, o bé dictar ella mateixa un laude d'obligat compliment. Aquests tenen força executiva immediata, però es poden recorrer en via contenciosa-administrativa.

Conflictes i acció col·lectiva

Les vagues actives: algunes indicacions

La vaga ha estat històricament, i CONTINUA ESSENT, una de les eines més importants de les que disposem les treballadores per a aconseguir conquestes front els patrons. Hi ha vagues actives i passives. Cal evitar sempre aquest segon tipus, que ens condueix, en la majoria dels casos, a la derrota per esgotament. No és fàcil tirar endavant una vaga, especialment una vaga indefinida, comporta molt de desgast per a tothom (econòmic, psicològic, emocional…). No ens podem permetre el luxe de perdre-la.

No es pot arribar a una vaga de forma improvisada. Això és un error. El patró es prepara de forma permanent per al conflicte i nosaltres hem de fer el mateix. Cal analitzar els punts febles i forts de l'enemic, i els nostres, per a saber fins on podrem aguantar. Les vagues s'han de fer bé, i per a això cal preparar-se.

Un cop iniciada una vaga indefinida, el temps juga en contra nostre a major velocitat que no pas contra el patró. Per això és imprescindible assumir que no n'hi ha prou amb deixar d'anar a treballar per a vèncer, i aplicar durant la vaga, des de bon principi, formes de pressió complementàries, per la via de l'acció directa. Cal dissenyar un pla de lluita en el qual aquestes accions tinguin un paper central.

És altament recomanable, a l'hora de tirar endavant una mobilització en una empresa:

Fer que les treballadores visualitzin les millores que es poden aconseguir mitjançant la lluita col·lectiva. Una vaga requereix molt compromís per part de les treballadores en conflicte.

Difondre de forma suficient la convocatòria a totes aquelles que potencialment han de secundar-la.

Tenir assessorament jurídic, tant pel que fa als objectius que es persegueixen, com als mètodes a utilitzar.

Una vaga requereix objectius clars a l'hora d'establir les demandes que li fem a l'empresa.

Assegurar-se que els ens de l'Organització tenen coneixement de la decisió presa.

Organitzar un grup de suport extern a la vaga. Aquest punt és especialment important.

El primer objectiu de la vaga és aturar la producció o la prestació de serveis. Però una vaga no és només deixar d'anar a treballar i aconseguir que tota la plantilla deixi de fer-ho. Cal també socialitzar el conflicte. Cercar la solidaritat activa d'altres ens de l'Organització i d'altres col·lectius socials del nostre territori. Organitzar un grup de suport ampli de persones i col·lectius externs a l'empresa. Cercar que molta gent s'identifiqui amb la nostra causa i les nostres accions.

A més, sempre que sigui possible, a les vagues i als processos de mobilització hem de cercar deliberadament la concurrència amb altres sectors o empreses (tenint en compte, però, que les vagues de solidaritat es consideren il·legals). Juntes som més fortes.

Crear un fons de solidaritat per a fer front a les despeses de la vaga i als salaris deixats d'ingressar. Cal tenir clar des del principi com se sostindrà econòmicament el conflicte, sobretot si ens plantegem fer una vaga indefinida. Hi ha d'haver uns responsables de finances que estiguin controlades per l'assemblea de treballadores.

Una bona pràctica és establir mecanismes per a recollir diners per al fons de resistència en temps "normals", no esperar a haver de fer-ho partint de zero quan hi hagi un conflicte.

Prendre nosaltres la iniciativa i mantenir-la tot al llarg de l'enfrontament amb el patró, per a obligar-lo a cedir. Com més repercussió externa tingui la vaga, millor. Com més disruptiva sigui, millor. Manifestacions i accions pel centre urbà per a visualitzar el conflicte. No ens limitem només a concentrar-nos fent piquet davant l'empresa (menys encara si es troba en un polígon aïllat) durant la jornada laboral.

Accions que es poden tirar endavant durant el transcurs de la vaga, adreçades a socialitzar-la: Repartiment d'octavetes (no només als centres de treball: també en comerços al centre, boques de metro, estacions de tren…), informant dels motius del conflicte i denunciant les accions repressives de l'empresa, manifestacions, marxes, concentracions, ocupacions, talls de trànsit, encadenaments, accions lúdiques del tipus "performance" (p. ex., funerals simbòlics), pintar murals i penjar pancartes en llocs visibles del poble o ciutat, escarnis ("escraches") al domicili de l'empresari…

Triar bé el moment de la convocatòria, per a fer el màxim de mal possible a l'empresa: El dia de Sant Jordi, en el cas d'una llibreria (p. ex. FNAC); en temporada estival, en el cas d'un hotel… Crida al boicot actiu als productes de l'empresa mentre duri el conflicte. Hem de procurar produir el màxim de pèrdues econòmiques a l'empresa durant la vaga, per a que aquesta tingui un incentiu poderós que la obligui a cedir.

Importància de la vessant comunicativa, abans i durant el conflicte: Octavetes, cartells, butlletins, llistes de correu, comunicats, pamflets, difusió a les xarxes socials… Hem d'aprofitar totes les tecnologies que tinguem al nostre abast per a fer difusió i ampliar la solidaritat amb la nostra lluita.

Cal tenir present que el nostre adversari, l'empresa, utilitzarà totes les armes al seu abast per a rebentar la vaga i aconseguir que aquesta acabi en derrota per nosaltres. P. ex. titllant públicament la vaga d'"il·legal", per a espantar les companyes que la secunden. Tot amanit habitualment amb un discurs presumptament garantista en relació al "dret al treball". Altres conductes coactives poden ser: Amenaces verbals o escrites dels comandaments de l'empresa, advertències de no renovar contractes, al·lusions al règim disciplinari de l'empresa…

Els conflictes en el sector terciari (serveis) són diferents al conflicte industrial clàssic, en el qual l'enfrontament afectava (afecta) primordialment treballadors i empresaris. En aquest cas hi ha sempre un tercer actor en escena: Els usuaris i usuàries. S'ha de prendre en consideració la incidència positiva o negativa de l'acció. Fixar la tàctica adequada en el conflicte per a recabar la solidaritat de les usuàries i reconduir el descontentament del mateix sobre els empresaris o organismes públics responsables de la seva resolució (exemple: vaga pels 2 dies a Autobusos de TMB).

En el cas de vagues en empreses concessionàries de serveis públics (p. ex., recollida d'escombraries), cal pressionar també les administracions contractants (p. ex., l'Ajuntament), tot fent-los corresponsables del conflicte i de la seva resolució. Estratègia d'erosió política.

Cal considerar que en el cas de serveis públics normalment s'acostumen a imposar "serveis mínims" abusius per part de l'autoritat laboral. L'incompliment de serveis mínims pot suposar acomiadaments per part de l'empresa. Reclamar que aquesta hi desisteixi, com també de qualsevol tipus de sanció imposada durant la vaga, com a condició per a donar per finalitzat el conflicte.

La lluita, normalment, no s'acaba després de la vaga, ni tant sols quan aquesta s'ha guanyat. Un cop acabada la vaga, cal continuar estant molt atentes per a respondre a qualsevol intent de represàlia empresarial a les companyes que s'hagin significat en la lluita.

Treball - Economia

Nou acord entre CCOO, UGT, Patronal i Govern del PP

Una altra estafa als treballadors/es i al conjunt de la població

SP CGT Catalunya

El passat 15 de desembre hem vist una nova fotografia conjunta dels màxims dirigents de CCOO i UGT junt amb els presidents de les patronals CEOE, CEPYME i la ministra d'Empleo y Seguridad Social Fátima Báñez. En aquesta ocasió, el motiu ha sigut escenificar la signatura del "Acuerdo sobre el Programa extraordinario de activación para el empleo". Ja de per si la imatge és tot un insult als milions de persones que els darrers anys estem patint un fort deteriorament de les nostres condicions de vida i la misèria o la por a la misèria per culpa de les polítiques econòmiques de la patronal i el govern. L'acord signat encara fa més reprovable aquesta fotografia. En donem alguns detalls significatius.

1. Sobre el paper suposa donar una prestació de 426 € mensuals a aturats/des de llarga durada, segons ens diuen els seus promotors, que hauran de participar en un programa d'inserció laboral. No cal dir que la quantitat és misèrrima, una autèntica amoïnà que no garanteix el poder cobrir les necessitats bàsiques d'una persona i molt menys d'una família. Aquest fet és especialment indignant si, a més, tenim presents els sous dels grans directius de les empreses de l'IBEX, a més de les dietes de desenes o centenars de milers d'euros que membres dels sindicats signants han cobrat els darrers anys per participar en consells d'administració d'algunes empreses i entitats financeres.

2. L'acord continua situant la responsabilitat de l'atur en la pròpia persona aturada i atribueix la causa de la seva situació personal a un suposat dèficit formatiu. En canvi, exculpa el sistema productiu, a les empreses i als diferents governs de la seva responsabilitat en la situació econòmica de l'Estat espanyol i en l'existència d'un contingent de varis milions de persones sense feina (inscrites o no en els serveis d'ocupació). Neteja la cara als capitalistes i als governs i criminalitza als i les treballadores.

3. Ha transcendit que només es podran "beneficiar" d'aquest acord entre 300.000 i 450.000 persones aturades. Actualment enregistrades com aturades hi ha, segons l'EPA, 5,4 milions de persones al conjunt de l'Estat, de les quals només reben algun tipus de prestació 2,4 milons (entre pensions contributives, assistencials i la renda mínima d'inserció). És a dir, aquest "super" acord que han aconseguit CCOO i UGT només donarà almoina a un 10-15% dels aturats i aturades de llarga durada.

4. L'acord conté algunes autèntiques "perles". Una d'elles, per exemple, estableix que la persona beneficiària d'aquesta ajuda de 426 € no podrà rebutjar cap oferta de feina, independentment de les condicions d'aquesta (tipus d'activitat, salari, horaris o lloc geogràfic). Una altra és que obre la porta a encara més incentius pels empresaris que contractin aturats/des . Acorden un nou traspàs de diner públic a les rendes del capital a les empreses, a les quals ja se'ls ha salvat els beneficis i plusvàlues en convertir el seu deute privat en deute públic. A part, consolida el reconeixement de les agències privades de que col•laboren amb els serveis públics d'ocupació.

5. També hi ha més punts foscos. Per exemple, si el programa comportarà activitats formatives, qui les farà? Els mateixos sindicats i patronals signants de l'acord? No és una manera encoberta de finançar a CCOO, UGT i patronals amb l'excusa del drama de l'atur i a canvi de garantir uns mesos més de "pau social" al govern, just quan inicia un període amb diversos processos electorals?

No deixem que ens estafin una altra vegada. Aquest acord és vergonyós, com vergonyosa és la participació de CCOO i UGT en ell. El problema no és només l'atur, sinó el capitalisme i els capitalistes, la complicitat dels diferents governs i el model sindical que representen els que han signat l'acord. Ho tenim clar i per això no ens sentim en absolut cridats a jugar el seu joc. La resposta la donarem lluitant al carrer i a la feina. Hi tenim molt a guanyar i, cada vegada, menys a perdre.

Catalunya no és país per a infants

Emili Cortavitarte Carral

En un país normal, els governs que han estat absolutament alineats amb les polítiques austericides, practicades a nivell general en Europa, es tornen més generosos quan arriben anys electorals.

Tot i això, en un país normal és pot obrir una mica més la mà, però les línies generals a nivell polític, econòmic i social no canvien.

Així, tot sembla indicar que ens trobem davant del millor o, si més no, del més quantiós projecte de Pressupostos de la Generalitat, de l'etapa Mas. En el cas del Departament d'Ensenyament es destinaran 4.434 milions d'euros, encara molt lluny dels 5.393 del 2009, 959 milions menys; però gairebé un 7% més que el 2014. I qui se'n recorda de fa 5 anys? Ah, era quan vivíem per sobre de les nostres possibilitats!

Plantejat així el tema, semblaria lògic que aquest augment vingués a pal·liar algunes de les principals retallades: beques, bressols, ràtios, substitucions, docents, despeses de funcionament...

La primera sorpresa salta quan trobem que s'han esfumat els miserables 45 milions d'euros destinats, en 2014, a les bressols públiques. Es diu des del Departament que aquest despesa l'assumiran les Diputacions, però resulta que les normatives i lleis catalanes donen totes les competències sobre aquesta etapa educativa a la Generalitat.

No és tracta, doncs, d'un enemic exterior que recentralitza o usurpa unes competències i actuacions polítiques educatives que no li corresponen. Simplement, la Consellera ha vist el moment d'externalitzar totalment una responsabilitat pròpia i de país i passar-li a altres administracions que van més ofegades econòmicament i que optaran (moltes ja ho han fet) per externalitzar-la cap a l'iniciativa privada.

Quin és el gran argument polític i pedagògic? Doncs, que no es tracta d'un ensenyament obligatori. El mateix que Esperanza Aguirre i Lucía Figar en el seu moment i a Madrid.

Això, dit a Catalunya a mitjans de la segona dècada del segle XXI! Això, argumentat en un país que ha estat capdavanter de la renovació i l'experimentació pedagògica, on l'educació infantil ha jugat i juga un paper fonamental! Això, per enfonsar quasi definitivament el concepte pedagògic i públic de la primera etapa de l'educació infantil i per complicar encara més la vida de les mares i pares joves de les classes populars.

Simptomàticament, una de les partides que més creix és la dels concerts educatius amb els centres privats. Amb un 17% d'increment, arriba a 1020 milions d'euros. És a dir, aproximadament una quarta part del total de la inversió pública en educació.

En un país normal, aprofitant-se de la gran estafa de la crisi, es fan uns pressupostos en educació que van desnaturalitzant i minant l'ensenyament públic per transvasar part de la inversió cap a interessos econòmics privats i d'aprofitament de les classes benestants.

La foto de la vergonya

Govern del PP, Patronal CEOE-CEPIME i CC.OO-UGT…

SP Comitè Confederal CGT

El PP i totes la Patronals, són responsables de les polítiques i lleis d'emmordassament de tots els drets laborals de les persones treballadores, a través i fonamentalment amb la Reforma Laboral de febrer de 2012, que han destruït més de 1 milió de llocs de treball a tot l'estat espanyol, sobretot els fixos, alhora que ha destruït més de 300.000 ocupacions del sector Públic (Educació, Sanitat, ajuntaments, empreses públiques); han invalidat la negociació col·lectiva, traslladant a la patronal l'autoritat "absoluta" per a disposar del contracte a la seva lliure voluntat: contractes precaris, contractes precaris, flexibilitat en horaris, jornades extres sense remuneració, baixada de salaris amb el consegüent empobriment d'un terç dels assalariats i assalariades, fins a aconseguir que el 34% de totes aquestes persones no arribin ni tan sols a cobrar el salari mínim interprofessional.

Govern i Empresaris, han vist com els "sindicats del règim" han apuntalat –altra vegada-, a un sistema polític i econòmic en el temps de "descompte", quan la immensa majoria de la població, és contrària a les polítiques que ha generat aquest drama social de dimensions d'emergència.

Han signat engrunes de "caritat", amb qui han dut a milions de treballadors i treballadores al desastre: Una "ajuda" de 426 euros, per a una població desesperada, durant 6 mesos com a màxim i això, sí es compleixen les condicions d'estar desocupat, inscrit durant un any ininterromput en l'INEM, tenir càrregues familiars, no superar ingressos superiors al 75% del SMI (483 euros mensuals) per persona de les quals constitueix la llar, sotmetre's a un compromís d'activitat i acudir a les ocupacions que li manin. A més si et contracten, i segurament per menys de 645€ (salari més freqüent actualment en el mercat laboral), l'empresari solament ha de pagar la diferència entre els 426 euros del subsidi i el salari pel qual li hagin contractat.

Resulta ignominiós la posició, actitud i l'ètica d'aquests Sindicats obstinats des de fa més de 37 anys a ser part del règim, governi qui governi. Igual que el govern de Rajoy, són aliens que més de 4.000.000 de persones parades no reben cap prestació i, signen "engrunes" dels amos per a una població de solament el 10% (400.000 persones) i, a més li regalen "carta d'ocupació gairebé gratis" als empresaris, amb els diners públics de tots i totes.

Han signat una "pau social" mentidera, tramposa, sobre el 24% de la població parada (5,5 milions de persones); sobre el 24,6% de la població contractada temporalment i sobre el 15% dels que treballen a temps parcial; sobre una cobertura d'atur que escassament arriba al 50 dels desocupats/des i sobre 4.000.000 reals que han deixat de percebre alguna prestació; sobre 1,78 milions de llars que tenen a tots els seus membres fora del mercat laboral; sobre 2,74 milions de desocupats i desocupades de llarga durada i, sobre una devaluació salarial massiva de tots els treballadors i treballadores.

Resulta ignominiós que quan les Marxes de la Dignitat han decidit tornar a Madrid el 21 de Març 2015, enfrontar-se contra la llei mordassa, contra el TTIP, realitzar un 1r de maig de manera unificada en gairebé tots els territoris (moviments socials i sindicats) i seguir plantant cara a aquest "règim i sistema, d'odi cap a la majoria social", convocant una Vaga General laboral, social i de consum per al 22 d'Octubre de 2015, és a dir, quan la majoria social torna a ratificar que solament el conflicte, la baralla, l'ocupar el carrer és la garantia de la recuperació del pa, el sostre, el treball i la llibertat, aquesta "casta sindical, política i empresarial" es fan una foto, burlant-se del dolor i les necessitats de les persones.

Qui paga mana

Atur, precarietat i la Seguretat Social descapitalitzant-se a marxes forçades

SP Comitè Confederal CGT

Des de la CGT, cada vegada ens resulta més indignant analitzar les xifres fredes i manipulades políticament pel govern del PP, sobre l'ocupació i atur que ofereixen mensualment els denominats Serveis Públics d'Ocupació (antic INEM).

El mes de novembre de 2014 era presentat com el "millor mes en la caiguda de l'atur, des que es tenen estadístiques (1996)… ha disminuït l'atur en 14.688 persones i l'afiliació a la Seguretat Social ha augmentat en 5.232 afiliats/as més…"

El que es mostra "oficialment" a la societat, res té a veure amb la realitat del mercat de treball: seguim estant en una situació d'emergència social per a més de 5,5 Milions de persones parades (EPA) i, prop de 4 milions d'aquestes persones no perceben prestació d'atur. Més del 32% dels assalariats i assalariades cobren menys del Salari Mínim Interprofessional (645 €).

Encara amb les dades dels Serveis d'Ocupació, segueixen estant inscrits com desocupats i desocupades més de 4,5 milions de persones i d'aquestes solament el 55% rep algun tipus de prestació d'atur. Creuant les dades de menys persones inscrites com desocupades al novembre (-14.688) i les afiliacions a la Seguretat Social (+ 5.232), ens trobem que solament una de cada tres persones que ha abandonat l'atur ha estat perquè ha trobat treball.

Del total de contractes realitzats al novembre: 1.385.359, solament el 8,5% dels mateixos van ser indefinits i, a més, aquests contractes indefinits cada vegada en major mesura s'han realitzat a temps parcial. La resta, és a dir el 91,5% de tots els contractes realitzats, han estat temporals i precaris.

La "sense ànima" de la Secretària d'Ocupació opina que…"más cornás da el hambre..." O, el que és el mateix, més precari és no tenir treball… la qual cosa, traduït a la indecencia lingüística, és igual que justificar l'esclavitud… Sí, senyora Engracia, els esclaus tenien treball les 24 hores del dia… Aquest és el tipus de mercat de treball que tota la classe política i empresarial estan imposant. Maleïts siguin.

La realitat laboral a més de dramàtica per a milions de persones, és molt preocupant per a tot el mercat de treball, doncs la Seguretat Social s'està descapitalitzant per aquest Govern a marxes forçades: es tornen a retirar 8.000 milions d'euros del Fons de Reserva per a pagar l'extra i nòmina dels pensionistes de novembre 2014 (van ja més de 32.000 milions d'euros des del 2012), quedant el Fons de Reserva en menys de 42.000 milions d'euros.

La política de devaluació salarial que està provocant situacions de pobresa extrema i cotitzacions mínimes, genera una caiguda molt important en la recaptació de la Seguretat Social.

Al costat d'aquesta caiguda, hem de sumar els menors ingressos dels patrons per la seva quota plana de 100€ per a la contractació d'ocupació indefinida; els 50€ per als autònoms; les reduccions i exempcions en una gran parafernalia de contractes "pitjor que escombraries"… sumades totes aquestes rebaixes, ens trobem que el famós "equilibri financer de la Seguretat Social", imposat pel govern del PP com base per a pujar les pensions per sobre del 0,25%, no arribarem a ell sinó és en una dècada més…

CGT considera que la situació d'emergència "social" ha traspassat totes les línies permissibles i suportables i, la majoria social, ha d'empènyer i lluitar en la direcció que CGT ve plantejant juntament amb els moviments socials, les Marees en la defensa de tots els serveis públics, les Plataformes de lluita contra els desnonaments, les Marxes de la Dignitat, doncs dia sí i dia també ho estem reclamant en els carrers: Pa, Treball, Sostre, Dignitat, Llibertat i "No devem, no paguem".

Una nova Reforma de les Mútues per privatitzar la salut i reduir drets laborals

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de CGT Catalunya

Davant la Llei de Mútues tramitada al Senat el passat 18 de desembre amb els vots de PP, CiU i PNB, i que properament serà definitivament aprovada pel Congrés amb un text que atempta greument contra el dret a la Salut de la classe treballadora, des de la Confederació General del Treball (CGT) de Catalunya fem pública novament la nostra radical i absoluta oposició a la tramitació de la Llei de Reforma de les Mútues, tramitada al Senat el passat 18 de desembre de 2014 amb els vots de PP, CiU i PNV, i que serà properament aprovada de forma definitiva pel Congrés espanyol, i que aprofundeix en les mesures que ja va introduir el "Plan integral de medidas de reforma de las Mutuas" del passat 18 de juliol.

El redactat cada cop més definitiu de la llei de Mútues (i que en poques setmanes pot entrar definitivament en vigor) no deixa lloc a cap dubte. A cop de BOE, l'objectiu d'aquesta llei és novament reduir encara més els períodes de baixes mèdiques dels i les treballadores donant noves eines a les Mútues patronals per a pressionar-nos per a retornar als llocs de treball encara que no estiguem curats. Novament, es legisla per a privatitzar el servei mèdic, en detriment de la nostra salut sota l'argumentació de fer més "sostenible" el sistema de Seguretat Social.

Les anomenades Mútues d'Accidents de Treball, associacions patronals suposadament "sense cap ànim de lucre" (però esquitxades per múltiples casos de corrupció), inicialment només tenien competències en les baixes i invalideses per Accident de Treball. Però des de 1994, diferents governs estatals han legislat per estendre les seves possibilitats d'acció, permetent que "controlessin" cada vegada més àmbits de les baixes per Malaltia Comuna, sota l'argument de la seva "efectivitat" en donar altes mèdiques, segons demostren (i denuncien) les estadístiques. Els i les treballadores semblem guarir-nos "miraculosament", en aplicació dels criteris economicistes de les Mútues, molt més estrictes que els metges de la Seguretat Social, i més que els ja restrictius criteris dels tribunals mèdics (ICAMS a Catalunya).

El resultat és que avui en dia més de la meitat de treballadors i treballadores estem assegurats en Mútues patronals per a les contingències comunes, i les dràstiques mesures aprovades pel govern espanyol el 18 de juliol, i la tramitació al Senat de la nova Llei el passat 18 de desembre, accentuen l'ampliació de les seves possibilitats d'acció en els següents aspectes:

1- Possibilita el control de la situació mèdica i poder fer propostes d'altes mèdiques per Malaltia Comuna des del primer dia. La nova llei permet a les Mútues inspeccionar la situació mèdica i realitzar propostes d'alta des del primer dia, amb obligació de resposta per part de la Seguretat Social. Aquesta competència accentua les possibilitats de control i inspecció de les Mútues en contingències comunes, amb l'objectiu declarat de reduir els períodes que necessitem els i les treballadores per recuperar-nos d'una malaltia.

2 - Es creen taules de durada estandaritzada de cada malaltia, segons edat i professió. Aquest nou mecanisme busca intentar pressionar els metges per donar altes mèdiques automàtiques.

3 - S'amplia la potestat de les Mútues de declarar justificades o no les no assistències a les revisions mèdiques, augmentant així les possibilitats d'alta mèdica incentivada per part d'aquestes entitats privades.

La ministra Báñez, seguint les contínues i insaciables reclamacions de la patronal, declara públicament que el seu objectiu amb aquestes mesures és reduir els diners destinats a les Incapacitats Temporals (uns 300 milions anuals), reduint el temps mitjà de les baixes mèdiques. Per tant, es vol retallar novament en una matèria tan sensible socialment com la salut laboral.

Des de la CGT de Catalunya hem de denunciar un altre cop que s'està legislant contra els interessos d'una gran majoria de treballadores i treballadores, i en benefici d'una petita minoria capitalista. Però a més a més, en aquest cas, amb l'agreujant de que es posa en perill la nostra integritat física, fent retornar a persones als seus llocs de treball quan encara no estan en les condicions de salut adequades.

Aquestes mesures s'aproven quan, en contra les declaracions de les autoritats i la patronal, les estadístiques indiquen que els últims set anys (des de l'inici de la crisi capitalista) les baixes mèdiques s'han vist reduïdes i escurçades, sota la pressió i la coacció diària de l'atur, els acomiadaments, la temporalitat i la precarietat laboral. En els darrers anys cada cop més treballadors i treballadores han hagut de posar en risc la seva integritat física treballant en condicions de salut no adequades, sota l'amenaça de perdre el seu lloc de treball.

A més a més, la prestació de serveis realitzada sense una total recuperació mèdica és causant (entre altres factors) de l'augment dels riscos laborals i de múltiples accidents de treball, en un context en el que en els primers 5 mesos del 2014 hi ha hagut un augment del 7,3% dels morts en accidents laborals, malgrat haver-hi menys treballadors i treballadores en actiu.

Aquest intent de reduir per reial Decret les baixes, aprofundeix encara més en la dramàtica situació laboral actual, privatitzant la sanitat pública i vinculant als interessos empresarials la gestió de la salut laboral. És, per tant, una greu agressió als drets dels i les treballadores.

Des de la CGT de Catalunya apostem per una sanitat pública i de qualitat, al servei dels i les treballadores, i denunciem un altre cop l'actuació de les Mútues, al servei únicament dels vergonyosos beneficis de la patronal, i a costa de la integritat física i de benestar psicosocial de la classe treballadora.

O els seus beneficis o la nostra Salut!

¿TE PONDRÍAS EN SUS MANOS???!!!!

NO AL REAL DECRETO QUE DA MÁS COMPETENCIAS A LAS MUTUAS

GURE OSASUNAREN ALDE, MUTUARIK EZ!!

MUTUA: dícese de aquella sociedad empresarial que gestiona fondos públicos con el fin de hacer prevalecer los propios intereses sobre la salud de las plantillas.

CGT LKN

http://www.cgt-lkn.org/nafarroa/

Una llei de mútues feta per als empresaris

Sota la promesa de "modernitzar el seu funcionament" s'oculta la intenció de perpetuar aquestes entitats privades

Miguel Arenas

El passat 5 de desembre la Comissió d'Ocupació i Seguretat Social va remetre el seu dictamen al Congrés dels Diputats, després de l'oportuna deliberació sobre el Projecte de Llei per la qual es modifica el text refós de la Llei General de la Seguretat Social en relació amb el règim jurídic de les Mútues d'Accidents de Treball i Malalties Professionals de la Seguretat Social, i una vegada aprovades les esmenes que han considerat pertinents. En breu, amb el suport bàsicament de PP i CiU i el rebuig de la resta de forces polítiques, s'aprovarà aquesta norma amb rang de llei. Aquesta reforma estableix una nova regulació que suposa un atac frontal contra els drets dels treballadors.

Encara que l'Exposició de Motius ve a assenyalar que l'objectiu de la reforma és "modernitzar el funcionament i gestió d'aquestes entitats privades, reforçant els nivells de transparència i eficiència", a continuació ve a remarcar quina és la veritable finalitat de la nova regulació de les mútues d'accidents de treball –a partir d'ara, sota la nova denominació de Mútues Col·laboradores de la Seguretat Social– i que no és altre que "la lluita contra l'absentisme laboral injustificat i la sostenibilitat del sistema de la Seguretat Social". O, el que és el mateix, agilitar la finalització dels processos d'incapacitat temporal per malaltia comuna i accident no laboral i introduir mecanismes que permetin a les mútues pressionar als treballadors per a, d'una banda, atemorir-los perquè no causin processos de baixa mèdica i, per una altra, fiscalitzar-los des del primer moment que accedeixen a la prestació econòmica d'incapacitat temporal.

Però, anem a pams. Abans d'analitzar els drets de les persones treballadores que es veuen afectats per aquesta nova regulació de les mútues, recordem que sota la promesa de "modernitzar el seu funcionament" s'oculta la veritable intenció, que és la de perpetuar aquesta institució. Com va assenyalar el diputat de ERC Albert Bosch, "en la resta de països les mútues van desaparèixer fa ja mig segle, quedant amb caràcter general aquestes competències en mans de l'Administració Pública. No obstant això, aquí, igual que va succeir amb altres institucions franquistes, les mútues van seguir campant a pler i això, a l'entendre de Amaiur i de molts especialistes en la matèria, té bastant que veure amb el crònic lloc de capçalera que l'Estat espanyol ocupa en la Unió Europea en matèria d'accidents de treball i ocultació de malalties professionals".

En la nova regulació se segueixen definint com en l'anterior, és a dir, associacions d'empresaris, de naturalesa privada, sense ànim de lucre, l'objecte exclusiu del qual és la col·laboració en la gestió de la Seguretat Social i l'àmbit de la qual d'actuació s'estén a tot el territori nacional. Són, millor dit, segueixen sent, la privatització d'una part important de nostra Seguretat Social, per cert, cada vegada menys protectora i cada vegada menys pública.

Baixes mèdiques

Entrant en matèria, aquesta reforma, a més de perpetuar aquestes caduques entitats, estableix una nova regulació que suposa un atac frontal contra els drets de les persones treballadores.

Així, la nova redacció de la Disposició Addicional Onzena de la Llei General de la Seguretat Social permet a les mútues, pel que fa a la prestació econòmica d'incapacitat temporal per contingències comunes –bàsicament, malaltia comuna–, la seva denegació, suspensió, anul·lació i, ara també, la seva extinció –que podria arribar a produir-se fins i tot encara que el treballador continués en situació de baixa mèdica, deslligant la necessitat d'assistència sanitària de la necessitat econòmica, la qual cosa és simplement aberrant–. I és que la norma permet ara a les mútues que efectuïn el control, també sanitari, de les altes i baixes mèdiques per part dels serveis públics de salut, des que rebin el part mèdic de baixa, que serà immediatament –"a partir del dia de la baixa mèdica", s'assenyala literalment–, atès que les empreses comuniquen les mateixes a la Segureta Social per via telemàtica.

Tampoc pot obviar-se que s'estableix un sistema de proposta "motivada d'alta" que permet a les mútues acudir a Inspecció Mèdica i al INSS perquè emetin immediatament altes mèdiques i poder declarar l'extinció de la prestació econòmica. Pitjor encara, a més estan legitimades per a suspendre cautelarment la prestació fins que es resolgui sobre la procedència de l'extinció, en un clar intent de pressionar al treballador perquè voluntàriament causi alta mèdica.

I l'anterior sense oblidar que, des d'ara, es permet, en una clara i greu intrusió il·legítima en el dret a la integritat física i moral dels treballadors i amb una absoluta falta de respecte cap a la seva intimitat personal, que les mútues puguin realitzar proves diagnòstiques i tractaments terapèutics i rehabilitadors "amb la finalitat d'evitar la prolongació -innecessària dels processos". En comptes d'atacar l'arrel del problema, que són les llistes d'espera, i les retallades en sanitat pública, s'ataca al ciutadà, al que s'obliga a ser tractat per serveis facultatius que en moltes ocasions no compleixen amb els paràmetres de qualitat en l'assistència sanitària. Recor¬dem que els seus serveis mèdics són privats i preval la reducció econòmica de la prestació del treballador sobre el seu dret a la salut, que de cap manera està garantit amb aquest sistema de control. Si el treballador es nega a rebre el tractament, la mútua podrà suspendre la prestació i fins i tot instar la proposta motivada d'alta.

En definitiva, no es modifica realment la regulació de les mútues, sinó que exclusivament es "maquilla" a les mateixes perquè continuïn sent associacions d'empresaris "sense ànim de lucre" que persegueixen als treballadors malalts perquè no puguin percebre les prestacions de baixes mèdiques per malaltia comuna. Un nou atac als drets de les persones treballadores. Un altre més.

Els directius de mútues pugen el seu límit de sou

El 15 de desembre, el Senat va donar el vistiplau a la revisió dels límits que s'havien imposat als executius de les mútues. D'aquesta manera, segons va ressaltar EuropaPress, els executius de les mútues podran cobrar més que el ministre d'Ocupació.

2015

És el límit que el Govern ha posat per a una de les úniques condicions posades a les mútues: la venda de les seves filials de prevenció de riscos. A canvi, les mútues podran llogar els seus immobles a preu de mercat.

** Article de Miguel Arenas, advocat del Col·lectiu Ronda de Barcelona, publicat a la revista Diagonal.*

Propera batalla, la universitat?

Ermengol Gassiot

Ho vaig explicar a l'aula de primer del grau. Les cares inicials van ser de sorpresa perquè estava començant la classe i no parlava de l'evolució humana, que és el que deia el temari que havia de tractar. En poca estona van deixar pas a indignació. I no vaig poder continuar la classe. Els ànims dels estudiants ja no estaven per sentir parlar d'homínids africans del Pliocè. Les seves ments se situaven molt més a prop, en el temps i en la geografia. Dos dies més tard, me'ls vaig trobar a quasi tots a la xerrada que es va fer al campus de la Universitat Autònoma de Barcelona per parlar de l'Estratègia Universitària 2015 i del proper canvi de plans d'estudi. Una espècie de Bolonya 2.0.

L'horitzó de la universitat pública s'ha enfosquit. De fet, ja fa anys que és més aviat negre, amb les retallades que han expulsat una bona part del professorat jove, amb un Pla Bolonya que es va aprovar a cops de porra i ara s'aplica sense cap recurs, i amb una privatització oberta i no amagada de la docència i la recerca. Tot i que semblava difícil, ara encara és més obscur el panorama. Aquesta setmana la CGT a la UAB ha fet públic el contingut del decret que ha preparat el ministre Wert i que posarà en marxa un nou pla d'estudis. Més enllà dels grans titulars, aquesta reforma devaluarà els estudis de grau, més curts i de caire més generalista i traslladarà l'especialització al màster, que passarà a durar un any més.

Amb una matrícula entre un dues i tres vegades més cara que la del grau, un any més de màster suposarà una autèntica barrera per a que estudiants de classes populars puguin completar els seus estudis. En el millor dels casos se'ls reservaran uns estudis generalistes i curts. I punt. I tot això comptant que es mantingui l'actual programació de màsters públics, escenari que tothom sabem que és ciència ficció. De fet, durant els darrers anys l'oferta de màsters oficials o públics no ha parat de disminuir, mentre que la de màsters privats o propis ha augmentat de manera continuada. La majoria d'aquests màsters els ofereixen les mateixes universitats i sovint amb el mateix professorat. No obstant, els segons poden valdre el doble, o el triple, o encara més. La matrícula d'alguns màsters privats de les universitats públiques costa més de 12.000 € l'any.

Es pot entendre que a les universitats els interessi tenir màsters privats. I que a una part del professorat participar-hi. Uns i altres reben uns ingressos extra que complementen les aportacions públiques i els salaris respectivament. Les universitats troben fonts alternatives de finançament en una època de retallades. Alguns professors/es incrementen notòriament els seus sous. La víctima de tot plegat és l'educació. En primer lloc perquè s'imposa i es normalitza una dualitat d'activitats públiques i privades, no sempre fàcils de discernir, sota l'aparença d'un servei públic. El seu esquema és similar al de la sanitat en alguns punts. En segon lloc, d'imposar-se la proposta del ministre, l'educació universitària serà encara més prohibitiva per a amplis sectors de la població, especialment els estudis d'especialització. En aquest sentit, ens acostarem més al desig que ja fa uns anys una ex-rectora de la meva universitat va verbalitzar quan, en una negociació sindical, se li va escapar dir "jo el que vull són estudiants com els de la Pompeu" mentre explicava que la funció social de la universitat tenia uns límits. Cruament exposava que, per a ella que ens parlava com a rectora, eren preferibles alumnes procedents de famílies de l'Eixample o Sant Gervasi que no pas de Badia o Barberà del Vallès. Tot una declaració política d'aquelles que poca gent s'atreveix a plantejar en públic.

Si no ho evitem, possiblement el nou decret del ministre Wert passarà sense pena ni glòria tot i que els seus efectes no. Els rectors universitaris en coneixen el contingut i a trets generals l'avalen. I guarden silenci. Com el govern català, que també calla, com l'oposició. La lliçó de la lluita contra el Pla Bolonya, del curs 2008-2009 encara dura. Ensenyar les cartes massa aviat incrementa el risc de topar-se amb facultats tancades, vagues i protestes. L'alternativa és mantenir el silenci i la cortina de fum mentre, els mateixos rectors, ens donen instruccions a facultats i departaments perquè ens posem mans a la feina. Que comencem a dissenyar com reconvertirem el grau i com definirem la nova oferta docent.

A la banda oposada, nosaltres hem de fer el contrari. Hem d'obrir portes i finestres i il·luminar l'escenari on es decideix el futur d'una part de l'educació pública, la universitària, i la recerca. Que se'n parli. Que tothom conegui què pretenen i què ens hi juguem. Que el debat és entre una educació com a negoci i una educació al servei de la majoria de la població.

I, un cop fet això, haurem de presentar batalla. No només a les aules. Caldrà sortir al carrer. Haurem de cercar les complicitats per a que no només ho fem els i les universitàries, ja que la lluita per l'educació és una lluita pel futur. I, ja posats, podem aprofitar per aprendre d'alguns errors del passat i no limitar-nos a defensar el que hi ha ara. La universitat pública, tal i com és, no ens agrada. Posats a haver d'entrar en conflicte, nosaltres optarem per anar més enllà de la seva defensa i aspirarem a canviar-la.

** Ermengol Gassiot és Secretari General de CGT Catalunya*

El Tribunal Suprem prohibeix a les empreses discriminar amb "el descans de l'entrepà" pel recurs de CGT

Redacció

El Tribunal Suprem ha dictaminat en una sentència de la seva Sala del Social que les empreses no poden excloure els nous treballadors en el seu conveni col·lectiu de la pausa remunerada de 30 minuts per a l'entrepà establerta per als més antics.

En l seva sentència l'alt tribunal insta la Fiscalia a sol·licitar la nul·litat del conveni col·lectiu d'una empresa de distribució, Logista, per considerar discriminatori per als nous empleats de la companyia al excloure'ls de l'esmentada pausa remunerada.

La CGT va acudir en conflicte col·lectiu davant l'Audiència Nacional sol·licitant que es reconegués a tots els treballadors de Logista, amb independència de la seva data d'ingrés a l'empresa, el dret establert en un article del seu conveni col·lectiu al citat descans remunerat de 30 minuts.

L'Audiència va estimar la demanda i va reconèixer aquest dret a tots els treballadors i, encara que la direcció de la companyia ha acudit davant el Suprem, l'alt tribunal ha confirmat la sentència de la instància inferior.

El Tribunal Suprem rebutja el recurs de l'empresa perquè "les dificultats econòmiques empresarials, posició competitiva en el mercat o introducció a l'empresa de la jornada flexible" que addueix Logista en el seu recurs per justificar la mesura "no justifiquen el tracte discriminatori per als treballadors amb contractes recents ".

El Suprem recorda la seva doctrina segons la qual la doble escala salarial, quan s'estableix per un conveni col·lectiu estatutari, conculca el principi constitucional d'igualtat si la diferència de tracte que s'estableix no té una justificació objectiva i raonable.

Comunicat de CGT a totes les empleades i empleats públics

Una reflexió crítica i autocrítica sobre la nostra contribució a la transformació social

Federació de Treballador/es de l'Administració Pública de la CGT (FETAP-CGT)
http://fetap.cgt.es/

No serem nosaltres els que defensem, des de la nostra posició llibertària i anarcosindicalista, la necessitat de mantenir una estructura d'Estat, però sí l'obligatorietat de dotar a la societat lliure, formada per homes i dones lliures, d'una forma d'administrar els bens i serveis que són de propietat (tots haurien de ser-lo) col·lectiva o comunitària. A aquesta forma l'anomenem "Administració Pública" i les persones que, malgrat tot, aconseguim que funcioni, "treballadors i treballadores públics".

Doncs bé, aquest col·lectiu de treballadores i treballadors, que considerem una sort tenir l'ocupació de contribuir a la felicitat dels nostres conciutadans, patim una severa desgràcia: estar a les ordres d'una colla de corruptes i gangsters que atresoren les seves infames fortunes negociant amb els béns comuns, amb el capital col·lectiu del poble, amb la venda d'unes propietats que són d'ús comú i amb la cessió a empreses particulars de la gestió d'organismes públics, empreses de les quals també s'emporten el seu bon pessic.

Amb quin dret aquests lladres s'apropien d'uns béns que pertanyen a tots, i amb quin dret negocien amb ells aquests xarlatans encorbatats i sempre somrients? Almenys, ja sabem de què s'estaven rient aquests fills de puta de l'última redada, en la qual han caigut més de cinquanta -i són només la punta de l'iceberg- ho corrobora: de nosaltres, de tots nosaltres.

Tindrem la culpa d'alguna cosa? Que no ens càpiga el menor dubte. Tenim la culpa d'haver-los deixat arribar fins a aquí, d'haver-los votat i de tractar-los com si fossin grans senyors; tenim la culpa d'haver delegat en aquests lladres el nostre poder, de desentendre'ns del nostre futur. I així ens va. "El preu de desentendre'ns de la política és ser governat pels pitjors homes" (Plató)

Però ja tenim suficients proves que ens demostren el tipus de gentusa a la qual hem estat servint. I, reconeguem-lo, no ha estat al poble que ens paga, ha estat a ells, als mateixos que ens han robat drets laborals i el 28% del nostre poder adquisitiu més pagues extres.

Sí, fa temps que venim unint-nos a les reivindicacions ciutadanes (Salut, Educació i Cultura, Justícia, Habitatge, etc) però és hora, també, de convertir-se en poble, de deixar de veure com un privilegi treballar per a l'Administració Pública i veure'l com un servei a la Comunitat, a aquest poble que ha començat a rebel·lar-se contra aquests corruptes que, a més, són tan ignorants que no coneixen idees que ja es donaven en el Renaixement. "Un príncep mai podrà dominar a un poble quan el tingui per enemic" (Maquiavel) i que maduren amb els ideòlegs de la Revolució Francesa abans que s'aburgesés: "Quan el govern viola els drets del poble, la insurrecció és per al poble el més sagrat i indispensable dels deures" (Robespierre)

Però la revolució es va aburgesar i, amb ella, els cridats a defensar i administrar la propietat comuna. "Avui, el Poder Públic ve a ser pura i simplement, el Consell d'Administració de la classe burgesa" (K. Marx).

I aquest Poder Públic tenia els seus empleats públics, aquestes persones que estaven en contacte directe amb els ciutadans i atorgaven o denegaven, en funció de preferències, amistats, relacions familiars i, fins i tot suborns, determinades prebendes. Aquests empleats públics, a més, estaven juramentats amb les diverses opcions polítiques del moment amb la finalitat d'assegurar-se el lloc quan el seu partit arribés a el poder. Va costar molt que aquest mètode de selecció de personal se substituís pel de publicitat, mèrit i capacitat, tant que, encara avui, la designació a dit i els acomiadaments i cessaments arbitraris se segueixen comptant per centenars i fins a per milers.

Va costar molt i segueix costant que un empleat públic no consideri el seu treball com part de la seva propietat privada. Com qualsevol altre treballador ha de considerar l'acompliment de la seva funció com propi, però no el treball en si, perquè "La propietat és un robatori" (Proudhon) i sempre surt de la despulla dels altres. Una vegada dit això i assumit el seu significat, hem de comprendre que el nostre lloc, la nostra lluita, està en el mateix costat que ho té tota l'altra classe obrera, perquè d'ella som i a ella ens devem. "El Vell Món està en procés de dissolució. Un només pot canviar-lo a través d'una revolució integral de les idees i els cors" (Proudhon)

És per això que, igual que en la resta de produccions (industrial, agrícola, de serveis) tota la nostra producció és un contrasentit. "Al negoci no li interessen les necessitats socials, només tracta d'augmentar els guanys del negociant. Per això la indústria fluctua constantment i està en una crisi crònica" (Kropotkin)

Sí, aquí és on hem anat a parar, a que l'Administració Pública sigui considerada com un negoci per polítics corruptes, alts executius, càrrecs nomenats a dit i altres lladres que, sota l'empara d'un sistema "democràtic-burgès" i, per tant, nascut del robatori propi de la seva classe -que es nodreix de l'esforç dels assalariats- s'han apropiat dels béns comuns per a treure d'ells beneficis econòmics il·legítims. És a dir, l'autèntic sentit solidari de la propietat pública ha estat anul·lat per a enriquir a uns pocs. "La llibertat no pot ser realitzada més que en societat, i només en la més estreta igualtat i solidaritat de cadascun amb tots" (Bakunin)

Aquesta llei solidària de cooperació (molt superior a la de la competència) ens l'ensenya ja la Mare Naturalesa, a la qual no li fan falta complexos Estats jeràrquics per a aconseguir les seves finalitats. "La gran desgràcia és que una gran part de lleis naturals, ja constatades per la ciència, romanen desconegudes per les masses populars gràcies a la cura dels governs i l'església?" (Bakunin).

Insistim que des d'aquest sindicat anarcosindicalista no volem, de cap manera, defensar l'existència de l'Estat, el nostre gran enemic al costat del Capital. Ja ho deia el pare de l'anarcosindicalisme espanyol, Anselmo Lorenzo: "Justificar l'Estat és tasca ingrata, impossible, tant valdria obstinar-se a fer higiènica i habitable una fastigosa claveguera tenint lliure accés al bosc, als prats, a la vall, a la muntanya, al riu, al mar".

Valoració de la sentència que anul·la l'ERO d'Atento

Sector Federal de Telemarquèting de CGT

Des del Sector Federal de Telemarquèting de CGT, analitzem la recent sentència de l'Audiència Nacional que anul·la l'ERO d'Atento i els seus 672 acomiadaments.
En primer lloc, volem ressaltar la lluita dels treballadors i treballadores d'Atento. Sense ells mai hagués estat possible una victòria com aquesta. Des del mateix moment que es va anunciar, per part de l'empresa aquesta salvatge mesura, les treballadores es van organitzar i massivament van rebutjar aquest ERO sense causa. Ningú ha de monopolitzar aquesta victòria, que si és d'algú és de la classe treballadora organitzada.
Des de CGT ens congratulem que l'Audiència Nacional hagi entès que aquest acomiadament col·lectiu és nul i ho hagi tombat, però creiem important ressaltar diversos aspectes de la sentència que sens dubte proven el que CGT ha vingut mantenint des del primer dia.
La sentència confirma que va haver acord en el període de consultes entre UGT, CCOO i FASGA. Cert és que la sentència se sorprèn de les manifestacions d'algun dels sindicats signants l'últim dia de la negociació – manifestacions insòlites, arriba a dir -, en les quals els que van arribar a l'acord van afirmar que no estaven conformes amb l'oferta. Veure per a creure.
La sentència obre la porta que les demandes individuals dels treballadors aconsegueixin la nul·litat perquè s'entén que el criteri d'absentisme aprovat pels signants de l'acord pot arribar a ser discriminatori. Així doncs, l'aplicació com criteri de selecció de la baixa mèdica de llarga durada no és necessàriament discriminatòria, però sí pot ser-lo quan afecti a treballadors que sofreixin malalties de naturalesa estigmatizant o quan afecti a treballadors la situació dels quals pugui qualificar-se de discapacitat, encara que no sigui definitiva." Per tant, encara que l'ERO hagués estat procedent, es podria haver seguit lluitant per la nul·litat en les demandes individuals. Això ho va dir CGT i ho confirma la sentència.
La sentència, i això és un fet MOLT RELLEVANT, diu que, si no hagués hagut acord en el període de consultes ni referèndum, l'ERO també hagués estat nul. Sens dubte, això desacredita tota l'argumentació jurídica d'UGT i de CCOO, que van ratificar un ERO sense causa dient que no era possible aconseguir la nul·litat en l'Audiència. Diu la sentència: "Així doncs, hem de retreure fortament l'actitud empresarial en aquesta matèria, a tal punt que, si no s'hagués produït acord en el període de consultes, la conseqüència inexorable seria la nul·litat de l'acomiadament per falta d'aportació de la documentació pertinent". És a dir, menteix qui diu que es validen les causes perquè és impossible trobar causes quan l'empresa oculta informació als representants de les treballadores. Això també dóna la raó CGT, els ERO sense acord tenen moltes més possibilitats de ser tombats en els tribunals que els ERO amb l'aval dels sindicats.

La Sala social de l'Audiència Nacional anul·la l'ERO perquè considera que el referèndum organitzat per UGT, CCOO, FASGA i l'empresa "no tenia les mínimes garanties democràtiques". La sentència demostra que no es va lliurar ni a CGT ni a la resta de sindicats que s'oposaven als acomiadaments ni el cens de votants, ni la composició de les taules electorals, ni el sistema de votació, ni se'ns va permetre participar en el procés de votació, ni en el recompte de vots. La sentència afirma que queda acreditada "una vulneració frontal del dret a la llibertat sindical, (…), ja que se'ls va impedir influir de manera efectiva en una decisió que afectava als seus afiliats, així com la resta de treballadors afectats, a qui aspiraven legítimament a representar." Podem adjectivar tot aquest procés de moltes maneres, però en aquesta ocasió la Sala social de l'Audiència Nacional ha deixat molt clar quina classe de sindicats i d'empresa van muntar aquesta farsa de referèndum.
Reiterem, sens dubte, i com explicàvem al principi, que la lluita dels treballadors d'Atento ha estat fonamental en aquesta victòria. Fins a tal punt això és així que, si no hagués estat gràcies a la lluita organitzada dels treballadors, CCOO, UGT i FASGA haguessin signat els acomiadaments i probablement haguessin guanyat el judici. (Hem de recordar que el judici l'han perdut tant Atento com UGT, CCOO i FASGA, que van anar a judici i van estar en contra de la demanda i a favor de l'empresa.)
Però aquesta casta sindical, a més de burocràtica i desideologitzada, és covarda. Ells no es van atrevir a sortir en la foto de la signatura de l'ERO i van fer decidir a més de 400 treballadors que anaven a ser acomiadats forçosament a decidir, si volien ser indemnitzats per 20 dies per any treballat o per 45. Evidentment, aquest referèndum estava viciat de principi a fi i solament tenia la utilitat de rentar la cara a uns buròcrates sindicals que, si de debò creien que havien de signar l'ERO, ho podien haver-ho fet sense necessitat de buscar en uns treballadors que es trobaven en una situació límit, i que no tenien la informació que tenien ells, la coartada per a la signatura.
Deixem per al final el vergonyós paper dels directius i responsables d'Atento. Produeix bastant rebutg observar com una empresa que diu que té problemes econòmics (la qual cosa és mentida) contractés un hotel de 5 estrelles (Meliá Barajas) durant tota la negociació i un equip de quatre goril·les que els protegien del que poguessin fer-los els treballadors organitzats o els sindicalistes compromesos. També van contractar vigilants de seguretat el dia del referèndum perquè impedissin exercir els drets constitucionals que avalen la llibertat sindical.
Aquest ERO és un parany i estem convençuts que el fons voltor Bain Capital (amo d'Atento) no es quedarà conforme. En breu, tornarà a la càrrega menyspreant els drets laborals, agredint la llibertat sindical i precaritzant els llocs de treball de les teleoperadores d'Atento. Des d'aquí els diem que ens tindran davant a nosaltres i a la resta de treballadors d'Atento, que defensaran fins a les últimes conseqüències els seus llocs de treball i les seves condicions laborals. Això es diu lluita de classes i continuarà.

Contingut de l'acord aconseguit a Atento després de la improcedència de l'ERO

Això és el que contempla l'acord a que es va arribar el 4 de desembre sobre l'ERO d'Atento pel qual volien acomiadar 672 treballadors:
Tots els treballadors que vulguin, recuperen el seu lloc de treball en les mateixes condicions que tenien abans de l'ERO. És un èxit que suposa que l'empresa reconeix que l'ERO no té causes (el mateix és improcedent, és a dir, no ajustat a dret) i a més es garanteix que tornen en les mateixes condicions sense por a un altre ERO immediat.
Es garanteix a més el cobrament de les màxima indemnització per a qui no vol tornar i el seu dret a atur descartant que s'interpretarà aquesta situació com una baixa voluntària.
Donem l'enhorabona als companys de CGT d'Atento. La nostra valoració sobre aquest acord és molt positiva. Es pot, i s'ha de, lluitar contra els ERO.
Realitzarem un número especial del butlletí Emprecario sobre aquest tema per a repartir en totes les empreses del sector. Els llocs de treball no es venen. Els llocs de treball es defensen!!!

Ni oblit ni perdó: prou muntatges, repressió i impunitat

Acte el 6 de febrer a les Cotxeres de Sants (Barcelona) a les 18h.

CGT Barcelona

El cas 4F, del que ara es compleixen nou anys, és un dels casos més vergonyosos i tràgics de repressió després de la dictadura, que solament està tancat per a la justícia i els polítics, no pels qui ho van sofrir, ni per a la història. Un muntatge judicial, policial i polític que va portar a diversos joves a presó i al suïcidi de Patricia Heras, basant-se en el testimoniatge d'uns policies, avui dia a la presó, entre altres acusacions per haver mentit en un altre judici. En el documental "Ciutat Morta", es desgranen amb detalls els fets i alguns dels protagonistes i creadors són part d'aquesta convocatòria i d'aquest acte, que compartirem amb altres casos.

No és un exemple aïllat d'injustícia. El cas de Pedro Álvarez, 22 anys després del seu assassinat i havent estat únicament un policia l'encausat, ha prescrit judicialment, deixant passar el temps en els estaments oficials.

La repressió s'ha endurit. Les presons provisionals decretades en les Vagues Generals, després de les protestes contra els desallotjaments dels centres okupats o en les manifestacions, són un pas més en l'augment de l'escalada repressiva elaborada pels polítics i executada pels jutges, per intentar desactivar qualsevol protesta. Com a efecte dissuasiu també es demanen penes de presó desproporcionades i injustificades.

Les salvatges càrregues policials han provocat danys físics greus i irreparables en les persones, arribant a l'apallissament fins a la mort en ple carrer de ciutadans com en el Raval i coaccionant a qui ha vist o gravat els fets per intentar quedar impunes.

El maltractament o la mort dels immigrants en els Cies o a la frontera, amb vulneracions dels drets fonamentals també s'han convertit en rutina.

Sofrim empresonaments provisionals aplicant secrets de sumari com en el cas Pandora que deixa a les persones en la més absoluta indefensió en desconèixer tant ells com els seus advocats les acusacions que els imputen, infringint garanties bàsiques i deixant en evidència el sistema judicial.

Tot això convenientment airejat per uns mitjans de comunicació que s'han convertit en mers portaveus dels organismes policials, polítics i judicials, i als quals no qüestionen en cap moment, quedant-nos com a alternativa la creació de mitjans de comunicació alternatius.

La nova Llei de Seguretat Ciutadana, coneguda com a Llei Mordassa, ve a sumar-se a l'arsenal de mesures que inclou al seu catàleg la tortura, la persecució, la detenció injustificada, la violència física contra les manifestacions, empresonaments, els desallotjaments, els muntatges judicials i policials, els assassinats.

Fer front a tota aquesta injustícia és el motiu d'aquesta convocatòria.

Per enfrontar la violència del sistema necessitem la solidaritat de totes i per transitar aquest camí és imprescindible que coneguem, compartim i fem nostre tot el sofriment dels qui pateixen en carn pròpia la repressió.

Contra l'oblit, la memòria per no tornar al passat. La memòria es construeix en el present i el present actual és molt greu. Tots i totes els qui participaran en aquest acte són el testimoniatge de tota aquesta repressió. Són els testimonis, els supervivents, les víctimes, els familiars i amics. Compartir amb ells la seva experiència, conèixer-la, difondre-la, són obligacions que hem d'assumir, perquè des d'aquesta base hem de fundar la resistència futura a aquesta societat que ens deixa indefensos davant l'arbitrarietat policial, la violència de la força i la injustícia de les lleis. Per no ser víctimes en el futur del seu mateix patir.

Us esperem a totes i tots el proper 6-F a les Cotxeres de Sants (Carretera de Sants 79, Barcelona). Si ens toquen a una, ens toquen a totes.

Salut i lluita.

NI OBLIT, NI PERDÓ
2015- FA 9 ANYS DEL MUNTATGE 4F
ACTE DE DENÚNCIA:
PROU MUNTATGES, IMPUNITAT I REPRESSIÓ
HI PARTICIPARAN
Rodrigo Lanza — Víctima del muntatge 4F
Xavier Artigas/Xapo Ortega — Ciutat Morta- Directors
Mariana Huidobro — Mare de Rodrigo
Alfon — Condemnat a 4 anys VG 14N
Grup de Suport — Preses de l'Operació Pandora
Laura Gómez — CGT- Imputada VG 29M
Zenon — Rereguarda en Moviment
Andrés G.Berrio — Tanquem els CIES
Carles Guillot — Stop Bales de Goma
Juanjo Álvarez — Pare de Pedro Álvarez
Iñaki García — Campanya Justicia Juan Andrés
Pau Guerra — Membre assemblea Can Vies
Jesús Rodríguez — Periodista de la Directa
També poesia i música amb: Silvia (amiga de Patri) i Helen (desmontaje4F), Rosa Grau, Moi Rojo, Xavier Theros, Juanito Piquete, José Icaria
DIVENDRES 6 DE FEBRER A LES 18H
COTXERES DE SANTS
CARRER DE SANTS, 79 - BARCELONA
Organitzen: Des-Montaje 4F — CGT Barcelona — Ciutat Morta Metromuster

CGT llança un nou espai televisiu a nivell estatal: RojoyNegroTV

Gabinet de Premsa Confederal de la CGT

La CGT produeix RojoyNegroTV, un nou espai televisiu crític, anarcosindicalista i llibertari, per, per a i des del moviment obrer i la seva lluita de classes. Un programa de televisió en directe pel Canal 33 a Madrid, en la banda UHF dels canals 45 i 57 de la TDT i en la web http://rojoynegrotv.org/ en streaming que s'emet el segon dimarts de cada mes a les 21h.

L'espai és un format de tertúlia de 60 minuts, amb presència plural i on les problemàtiques a debatre no seran només les laborals, es pretén tractar també l'espai sociopolític, el món del treball i l'actualitat. Segons Marcos Ferrero, coordinador del programa, "el projecte pretén penetrar en els mitjans televisius des del moviment obrer".

El primer programa, emès el 13 de gener de 2015, tractava sobre la corrupció i el podeu veure a https://www.youtube.com/channel/UCAdtgt5slNceh_0z2dQqpLw

En següents programes es tractaran altres temàtiques com la repressió, política i autogestió, sindicalisme...

Les necessitats socials del moment reclamen espais crítics i CGT ha decidit donar el pas i posar veu al món del treball, que en l'actualitat no existeix en els mitjans convencionals.

Els enllaços per a seguir RojoyNegroTV en les xarxes socials i també la nova web de RNTV, subscriure's al canal i seguir els moviments i continguts del nou espai televisiu amb major facilitat són:

- Facebook:
https://www.facebook.com/pages/Rojo-y-Negro-TV/1565990816969804
- Twitter:
https://twitter.com/rojoynegrotv
- Promoció RojoyNegroTV:
https://www.youtube.com/watch?v=mwghtiJi6PN
- Canal de RojoyNegroTV a youtube:
https://www.youtube.com/channel/UCAdtgt5slNceh_0z2dQqpLw
- Web:
http://rojoynegrotv.org/

Notícies sindicals

A RENFE el sindicalisme neoliberal exigeix precarietat

La Direcció de RENFE va obrir la porta a la precarietat. Havent-se detectat un increment en les necessitats productives del Grup van procedir a la contractació de 15 nous maquinistes, amb contractes precaris i temporals. Tot això avalat per l'executiva del Semaf que s'ha obstinat a pagar favors personals amb propostes de precarització per als maquinistes, (hi tindran a veure aquests 15 nous contractes?) ampliant els terminis d'ascensos automàtics i avalant el que la Direcció demana: "modificar les condicions econòmiques i d'accés als subgrups professionals, així com els períodes de permanència en els mateixos", …observeu bé: "econòmiques". El més terrible és que un "sindicat" proposi precarietat, quan la principal tasca d'una organització sindical ha de ser combatre-la.
És també resaltable el paper d'UGT demanant que s'utilitzin totes les fórmules de contractació existents a dia d'avui, per a crear ocupació… això és el mateix que demana la CEOE i signen en els Consells de Ministres dels divendres: precarietat i misèria en canvi d'unes desenes de descens en el seu balanç de xifres de l'atur.
Destacable també el paper de CCOO les executives del qual es preocupen per domar, doblegar i domesticar al poc que els queda de combatius contra la privatització del ferrocarril i no per oposar-se rotundament a aquesta entrada de la precarització a Renfe.
Les noves necessitats productives han de ser ateses amb oferta pública d'ocupació estable, amb drets i amb garanties per als treballadors, i així l'hi hem fet saber a la Direcció del Grup, a més de demanar des de CGT l'ampliació de la mobilitat geogràfica d'Intervenció i l'engegada de processos de mobilitat geogràfica i funcional per a la resta de Col·lectius. Però és obvi que Renfe ja no és Renfe sinó Renfe Societats Anònimes, les quals no estan al servei de la societat sinó al servei del capital, i passaran per sobre de tots els drets i estabilitats aconseguides, per a arribar a la rendibilitat econòmica per a la butxaca de la minoria especuladora, tot això amb l'aval de les executives dels sindicats pro-liberalització.
Des de CGT tenim clar que quan la precarietat entra per la porta d'una empresa, els drets i l'estabilitat laboral salten per la finestra, i si damunt se li convida des dels sindicats neoliberals a passar, endevineu qui pagarà els plats trencats.

CGT va convocar vaga a RENFE i ADIF el 26 de desembre per exigir l'inici de la negociació del III Conveni Col·lectiu

A pesar de les maniobres realitzades la Direcció per a evitar mobilitzacions, com les que ens van portar a desconvocar la vaga prevista per al 5 de desembre, CGT segueix lluitant pel manteniment del Sector Públic Ferroviari, convocant tot tipus d'accions, incloses les vagues.
Els ferroviaris i ferroviàries venen sofrint des de fa anys un atac programat a les seves condicions laborals i al nivell d'ocupació sense que hagi estat possible actuar des de la unitat d'acció, a pesar dels nombrosos intents realitzats per CGT.
Perquè creiem que amb la lluita es poden canviar les coses, anem a seguir reivindicant que no es prorrogui el II Conveni, que es denunciï i que s'obri la negociació del III Conveni Col·lectiu per a, entre altres assumptes, donar solució a:
- La integració plena dels treballadors de Feve a Renfe i Adif.
- L'ingrés de nous treballadors en les empreses Renfe i Adif sense precarietat laboral.
- Increments salarials per a 2015 i posteriors anys.
- La devolució de la paga extraordinària retinguda des de desembre de 2012 .
- L'abonament del 100% del salari per Incapacitat Temporal.
- L'increment dels coeficients reductors en l'edat de jubilació i l'ampliació a altres categories per a obtenir-lo.
I anem a seguir lluitant per la unificació de les empreses públiques Renfe i Adif, en defensa d'un ferrocarril públic i social, rebutjant l'entrada d'operadors privats en el Corredor de Llevant i reivindicant que s'incrementi la inversió en el ferrocarril convencional, el qual utilitza el 97% de la població.
Perquè aquestes reivindicacions siguin tractades en el marc del nou Conveni, CGT va convocar una nova jornada de vaga, des de les 00:00 hs. a les 23:00 hs., del passat 26 de desembre.

Solidaritat amb la lluita de l'Escola Bressol de la UAB

Des de CGT UAB han mostrat el seu suport a la lluita iniciada per les mares i pares de l'Escola Bressol Gespa, enfront de la política de l'Equip de Govern de la UAB, d'acabar amb un altre servei més a la Comunitat Universitària, en tant que vinculat a les necessitats dels i les treballadores de la UAB.
En aquesta, com en altres ocasions, l'Equip de Govern de la UAB, a través de la Vicerectora d'Economia i Organització, Dra. Montserrat Farell Ferrer, sembla actuar com una mera corretja de transmissió dels diferents governs, amb seu a Barcelona, Madrid o Brussel·les. Governs ultraliberals que amb prou feines oculten els seus objectius de maximització dels beneficis privats i d'eliminació del que consideren despeses solidàries que són innecessàries en serveis públics, perquè no estan en l'horitzó del lucre privat que defensen.
Podríem sospitar que aquestes retallades en el pressupost per al manteniment de la E.B. Gespa es fan per a encarir encara més la quota del servei, el que faria impossible que les usuàries del mateix puguin seguir pagant els preus de mercat privat (els darrers augments de quotes, ja han provocat que moltes famílies aquest any no hagin portat a les seves filles i fills a aquesta escola bressol). Això tindria com a resultat una nova davallada en les inscripcions que portaria a una situació insostenible que l'Equip de Govern podria resoldre amb el tancament del centre o una major privatització del servei, descuidant la seva responsabilitat com a patronat.
Les escoles bressol, com a servei vinculat als centres de treball, és una de les lluites històriques de les treballadores i treballadors, sobretot de les dones que han de fer front a les càrregues laborals que comporten atendre a filles i fills. Crear les condicions per al seu desmantellament, tal com està fent el Govern de la UAB, a través del Patronat de l'E.B. Gespa, en un atac directe a un dels últims recursos per a la conciliació laboral, és un pas més en la defensa dels privilegis, de la privatització de la Universitat i del deteriorament de la qualitat de vida de la classe treballadora, a la qual pertanyem qui formem part del col·lectiu universitari i que vivim del salari del nostre treball.
En qualsevol cas, si el problema de la Vicerectora és trobar fonts de finançament per a la E.B. Gespa, des de CGT li suggerim que valori primer àmbits molt propers a ella i al Rector, atesos els milions d'euros que han rebut a càrrec dels pressupostos públics les institucions indicades: n'hi hauria prou amb una fracció molt petita del que han rebut tals institucions per a garantir la continuïtat de la E. B. Gespa.
Expressem també la nostra solidaritat amb els i les treballadores de la E.B. Gespa, que han sofert una retallada en els seus salaris, com a conseqüència de les polítiques seguides per l'Equip de Govern de la UAB.

A l'Hospital Santa Tecla de Tarragona prorroguen les retallades fins el 31 de març

El comitè d'empresa de la Xarxa Sanitària i Social de Santa Tecla de Tarragona, amb la única oposició de la CGT, va votar favorablement la proposta de la direcció per tal de prorrogar les condicions laborals dels treballadors sanitaris fins el proper 31 de març de 2015. Unes condicions que, cal recordar, ja parteixen d'una rebaixa substancial pel què fa a salaris, pagues extres i augment d'hores de feina. En cas de no haver arribat a un acord en data 31 de desembre de 2014, la direcció hagués hagut de tornar al conveni anteriorment vigent i, per tant, els treballadors de l'Hospital Santa Tecla, a Tarragona i el Vendrell, i del CAP Llevant, haguessin recuperat part dels drets perduts en el darrer conveni.
Per part dels treballadors, per tant, no es guanya en drets ni salaris, però el comitè d'empresa ho defensava dient que així aconsegueixen bloquejar cap nova retallada. Tot i que la pròrroga serà vigent fins a finals de març de 2015, comitè d'empresa i direcció s'han emplaçat a reprendre les negociacions a partir del 15 de febrer. Tot apunta a que a partir d'aquesta data la Direcció posarà sobre la taula noves retallades. En concret, els professionals de la sanitat temen que l'empresa elimini el 50% de la paga extra de juny i desembre; el premi de fidelització i, per últim, es mantingui la reducció del 5% de tots els conceptes salarials, la pèrdua de les DPO o les pagues per objectius, entre altres.
La pròrroga va tirar endavant amb els vots favorables dels sindicats UGT, CCOO, Metges de Catalunya i SATSE. L'únic sindicat que no hi ha donat el vist-i-plau ha estat CGT, contraris a l'aprovació a cap nova retallada i amb un recurs obert als jutjats per les actuals condicions aplicades per la direcció de Santa Tecla.

CGT es presenta per primer cop a la Clínica Teknon-Quirón i guanya les eleccions sindicals malgrat acomiadaments arbitraris

El 8 d'octubre de 2014, es van celebrar les eleccions sindicals de l'hospital Quirón Teknon, a les quals es

va presentar per primera vegada la CGT.
En presentar les llistes, l'empresa va acomiadar a diversos treballadors que estaven apuntats a les llistes, al·legant que, se'ls va remetre la carta d'acomiadament abans de apuntar-se a les llistes, cas que s'està tramitant actualment als jutjats.
Així i tot, CGT va guanyar les eleccions amb 7 delegats, mentre que CCOO, que és l'única que ha sortit escollida sempre a Teknon, en va obtenir 6, UGT 2 i SATSE 2. CGT va agrair l'atreviment i el suport mostrat pels treballadors.
Així i tot, Quirón Teknon el 23 d'octubre va posar una denúncia perquè no havia quedat conforme amb el resultat de les eleccions, i pretenia realitzar-les de nou, al·legant que, alguns membres electes del comitè, en qualitat d'acomiadats, no podien estar en el mateix; aquest laude es va desestimar, ja que, en el termini establert per llei per a qualsevol reclamació, no va presentar cap objecció al respecte, a més que, en paraules de l'Arbitratge, fins que un jutge no dicti el contrari, els treballadors acomiadats, segueixen sent empleats de l'empresa.

La CGT torna a guanyar les eleccions sindicals al Metro de Barcelona

La CGT va tornar a guanyar les eleccions sindicals en el Metro de Barcelona després de 24 anys essent el sindicat més votat pels treballadors. La CGT va treure 250 vots més que el segon sindicat i prop de 500 més que el tercer. El Comitè d´Empresa quedarà composat dels següents delegats i delegades: CGT 9 (766 vots); UGT 7 (511 vots); CPTC 3 (229 vots); CCOO 3 (287 vots); SU 3 (226 vots); CIM 2 (160 vots).

CGT es presenta per primer cop al Centre Tecnològic Forestal de Catalunya al Solsonès i obté els 9 delegats

El 3 de desembre va tenir lloc les eleccions sindicals al Centre Tecnològic Forestal de Catalunya a Solsona. CGT Catalunya s´ha presentat per primer cop a les eleccions sindicals a aquest centre de referència dedicat a serveis de laboratori, desenvolupament i recerca en els sectors agrari, forestal, alimentari, ramader, energètic, ambiental, ecoturístic, farmacèutic i cosmètic.
El procés electoral, ha conclós amb una candidatura única de CGT Catalunya, obtenint la CGT els 9 delegats del comitè.

CGT obté 15 delegats/des a diverses elecciones sindicals al Camp de Tarragona

Els darrers resultats obtinguts a les eleccions sindicals per part de CGT a Tarragona són els següents:
- TEQSA (Transports): 3 delegats de CGT de 3 possibles.
- Grup NAVEC (Metall): Elecciones Parcials- 3 delegats de CGT de 4 possibles (ja teníem 7 delegats de 9)
- Cinemes Yelmo: 1 delegat de CGT d'1 possible.
- Cinemes Tarraco: 1 delegat de CGT d'1 possible.
- Transports Germans Batet: 3 delegats de CGT de 3 possibles.
- EUREST (Hosteleria): 1 delegat de CGT d'1 possible.
- Autoritat Portuària de Tarragona: CGT torna a ser la candidatura més votada obtenint 3 delegats de 9 possibles. La resta del comitè queda així: CSIF 2, UGT 2, CCOO 1 i SPPLB 1.

Dues noves sentències condemnen per manca de mesures de seguretat per amiant a Federal Mogul

Els Jutjats Socials número 32 i 13 de Barcelona tornen a sentenciar que l'empresa del Prat de Llobregat Jurid Iberica SA (actualment Federal Mogul, i abans Honeywell Frictions España SA, amb majoria sindical simple de CGT) va infringir la normativa d'exposició a l'amiant, i que aquestes infraccions van causar la mort de dos treballadors per Malaltia Professional
Les dues noves sentències, de 22 de juliol de 2014, i 22 d'octubre de 2014 (respectivament), confirmen l'existència de greus infraccions empresarials per exposició a l'amiant a l'empresa del Jurid Iberica SA (actualment Honeywell Frictions España SA, amb majoria sindical simple de la CGT al comitè d'empresa) i que va causar la mort en aquesta casos concrets de dos treballadors al centre de treball del Prat de Llobregat.
El Jutjat Social 32 de Barcelona condemna a l'empresa a abonar una important indemnització a la vídua i fills d'un treballador mort per Malaltia Professional, mentre que el Jutjat Social 13 de Barcelona ratifica la imposició a la mateixa empresa el recàrrec màxim del 50% per manca de mesures de seguretat per la mort d'un altre treballador.
Aquestes dues noves sentència dels Jutjats Socials de Barcelona venen a sumar-se a múltiples resolucions judicials anteriors a la mateixa empresa, i sobretot a les dues sentències del Tribunal Suprem que declaren provat que l'empresa Jurid Iberica SA no va complir les seves obligacions legals en matèria de salut laboral per exposició a l'amiant, i concretament assenyalen la manca de vigilància de la salut específica, les exposicions a amiant per sobre dels límits legals, la roba inadequada i la manca absoluta de cap formació o informació als treballadors dels riscos d'exposició a l'asbest.
La secció sindical de CGT amb l'assessorament legal del despatx d'advocats Col·lectiu Ronda, ha portat a terme campanyes de sensibilització dels treballadors afectats d'amiant, a més de col·laborar en les corresponents demandes judicials per tal de que l'INSS reconegués les prestacions de la Seguretat Social com a derivades de Malaltia Professional i les reclamacions contra l'empresa per la manca de mesures de seguretat.
Aquestes sentències del Tribunal Suprem venen a sumar-se a la llarga i negra llista a Catalunya d'empreses condemnades per infraccions legals en matèria d'exposició a l'amiant, com Rocalla SA (Castelldefels), Uralita SA (Cerdanyola del Vallès), o Alstom SA (Santa Perpètua de la Mogoda). Aquestes empreses van fer grans beneficis a costa de la vida i la integritat física dels treballadors, causant morts i greus patologies professionals.
Des de la CGT de Catalunya fem una crida a denunciar els casos d'enriquiment capitalista a costa de la vida dels treballadors, alhora que lluitarem pel reconeixement de que tots els i les treballadores afectades de l'amiant.
O els seus beneficis o la nostra salut!

CGT va convocar aturades d'àmbit estatal a Correos en defensa dels drets laborals durant la negociació col·lectiva

Aquesta convocatòria de CGT en solitari va tenir lloc els dies el 22, 23, 27, 29, 30 de desembre i 2 de gener, i era d'àmbit estatal i adaptada a cada comunitat segons acords des de les seves diferents assemblees. CGT buscant la unitat d'acció, havia convocat a totesS les organitzacions sindicals de Correos a una reunió per a tractar el tema de com afrontar la negociació del conveni sobre la base de la nostra plataforma reivindicativa, i va insistir en la conveniència per al col·lectiu de treballadors/es de Correos, de realitzar un referèndum abans de signar el IV conveni i l'acord general.
Des de CGT també volem denunciar l'acumulació de milers de de cartes certificades i paquets postals en els grans centres de tractament postal i districtes de diferents ciutats de tot el territori, a causa de les retallades de plantilla sofertes durant aquests últims anys, la contractació insuficient de personal per a la campanya de Nadal i l'augment del volum d'enviaments inherent a les dates nadalenques. Tot això en pro de la productivitat econòmica i en detriment del servei públic i de l'interès general.
Els motius per a convocar vaga eren, entre altres:
- Reivindicar la nostra plataforma (en tot el seu contingut).
- Protestar per les declaracions del Director Gral. de RRHH, que entén per finalitzada la ultraactivitat del vigent conveni.
- Posar de manifest la conducta repressiva i antisindical de l'empresa.
- Exigència de la consulta als treballadors en referèndum.

IV Congrés de Treballadores i Treballadors de Salvament Marítim de la CGT

Durant els dies 27, 28 i 29, afiliats dels diferents col·lectius que formen Salvament Marítim van debatre a València sobre la seva situació actual i futura, tractant sobre les problemàtiques internes dels treballadors en el desenvolupament de les seves funcions, les retallades de l'Administració així com l'aposta de CGT per la defensa dels serveis públics.
Treballadors de Salvamars, Guardamars, Bucs, Helicòpters i Centres de Coordinació, van acordar la creació d'un Sindicat Federal de Salvament Marítim de la CGT encarregat de coordinar a partir d'ara una línia d'actuació comuna més efectiva, respectant alhora la independència de presa de decisions de cada col·lectiu.
Hem de destacar d'una manera molt positiva la variada i nombrosa participació al Congrés on també es van tractar qüestions d'actualitat com són el rescat d'immigrants, la reducció de tripulacions i el seu impacte en la qualitat del servei, les dificultats per a mantenir el nivell d'eficàcia tant de centres de coordinació com unitats amb les actuals taxes de reposició de Sasemar o la preocupació que generen els processos d'adjudicació en la gestió de mitjans aeris.
En definitiva, les conclusions del Congrés ens reforcen encara més si cap la necessitat de defensar un Salvament Marítim de caràcter públic i professional, única manera de garantir la seva sostenibilitat, efectivitat i eficàcia.
Des de CGT, conscients dels reptes i amenaces, ens comprometem a seguir impulsant aquest projecte a través de l'activa i participativa afiliació en el sector.

CGT va convocar vaga a Ambulàncies Domingo el 22 i 23 de Desembre per vulneració de drets laborals

CGT va convocar vaga el 22 i 23 de desembre a Ambulàncies Domingo a causa del constant assetjament i enderrocament que pateix per part de l'empresa la plantilla de 450 treballadors/es, amb la vulneració constant dels drets dels treballadors i frustrades les negociacions que ve tenint tant el comitè d'empresa com la secció sindical de CGT amb l'empresa en matèria de conciliació familiar pels torns infernals que pateixen, sentències judicials que l'empresa recorre i recorre fins prolongar en el temps la seva aplicació, així com els requeriments que té per part de la inspecció de Treball en què se'ls adverteix de l'alta sinistralitat que pateix Ambulàncies Domingo, als quals fan oïdes sordes.
El motius de convocar aquesta vaga són els reiterats incompliments per part de l'empresa, tant de la legislació vigent com del conveni col·lectiu d'aplicació, especialment els relatius a:
- Abonament de dietes degudes.
- Vulneració del dret fonamental dels treballadors en matèria de conciliació familiar.
- Incompliments de la normativa vigent en matèria de permisos retribuïts.
- Autorització de lliurances sol·licitades pels treballadors.

Converse

Iru, membre del col·lectiu de la Ka

“La repressió té la funció d

Txema Bofill

Entrevistem l'Iru, electricista i un dels membres de la Kasa de la Muntanya (KM), que va patir l'assalt dels Mossos i el posterior escorcoll.

La Kasa de la Muntanya és un edifici emblemàtic i històric del moviment okupa. Aquest edifici és una antiga caserna de la Guàrdia civil, que varen abandonar l'any 1982 a causa de diversos atemptats de l'organització independentista Terra Lliure. Els propietaris eren la família Güell, que la va deixar a la Guàrdia Civil per a que protegís les propietats dels rics de la part alta de Barcelona. Ara hi viuen okupes, els quals els Mossos acusen d'atacar als rics, als bancs. És un edifici imponent de 700 metres quadrats i unes 30 habitacions. Hi viu un col·lectiu d'unes vint persones, que han anat variant amb el temps. A part dels habitatges, hi ha un alberg, una mediateca-biblioteca, un gimnàs i un espai per a reunions. Fan activitats per al barri, els divendres hi ha un sopador popular amb diferents activitats.

La família Güell, mecenes de Gaudi, participava en la protecció de l'alta burgesia construint la caserna. Avui els rics es protegeixen amb els diners de tot el poble, augmentant el pressupost dels Mossos i Defensa, tan com faci falta. Anem a pitjor. La brigada dels Mossos dedicada a vigilar i investigar els anarquistes, porten anys malgastant temps i diners públics, per solament detenir a quatre joves sense proves.

En lloc d'investigar als bancs que no paren de robar a la gent, investiguen als anarquistes per atacar als bancs i pertorbar la pau social. Els acusen de terrorisme per posseir i editar llibres anarquistes. Es permeten assaltar un edifici amb violència i terror, saltant-se tots els drets de les persones, agafant diners de les persones que hi vivien com vulgars lladregots. Malgasten diners vigilant als anarquistes i protegint als bancs i multinacionals; i no hi han diners per a investigar als corruptes, ni voluntat de detenir-los.

És important la denuncia d'aquest fets, ja que sembla que no és un abús aïllat, sinó que veurem més campanyes amb l'estratègia del «terrorisme anarquista» amb detencions de companys de manera arbitraria. Aquesta brigada d'informació «anti-anarquista» que parla en castellà i roba diners munta campanyes sobre "terrorisme anarquista" per tal d'espantar a la població i als activistes. Així allunyen les mirades del poble cap als verdaders corruptes, lladres i terroristes: els que ens governen. Per tant, cal una denuncia radical.

- Com va anar l'actuació policial? De què se us acusa?

Cap a un quart de sis de la matinada uns cops ens van despertar. Teníem un sistema d'alarma (dic teníem perquè els Mossos l'han destrossat) ja que havíem tingut atacs de feixistes. Vaig obrir la finestra que dona a l'entrada principal de la casa i vaig veure que pintava fatal: Hi havia moltíssims policies amb llanternes, amb mires telescòpiques vermelles, amb escopetes de foam, les que substitueix a les pilotes de goma, i varen apuntar a la finestra al veure moviment i jo vaig tancar la finestra i vaig anar a tancar la porta de baix, una doble porta de seguretat, perquè no sabia ben bé el que passava. Al poc temps vaig sentir com la porta principal estava rebent cops molt forts. És una porta antiga de fusta i folrada una part amb ferros. Creiem que ho varen fer amb una furgoneta donant-li cops marxa enrere, un allunatge a la Kasa de la Muntanya. I al tercer o quart cop, ja vaig veure com queien taulons de dalt, segons després, rebentaven la porta. Vaig veure entrar les forces especials. No eren antidisturbis normals. No anaven tan carregats, sinó més lleugers. Duien una pistola petita i llarga. Un escut més petit. Varen dir que ens aturéssim i jo vaig seguir cap a dalt a l'habitació. Hi havien mossos ja a dins que havien entrat per altres llocs, per una casa deshabitada a la part nord, també per unes finestres d'habitacions que tenim per a visites. Per on passaven ho trencaven tot. Vaig tancar les llums i els vaig esperar a l'habitació amb les meves filles, menors. Sentia que corrien per tota la casa trencant coses i picant a les parets. Varen petejar la nostre porta i varen trencar el pany, fet que no calia, només s'havia de girar la maneta. Els vaig dir que estava amb menors, i que es tranquil·litzessin. Em varen dir que deixes el mòbil perquè estava trucant per alertar a la gent sobre l'assalt. Em varen treure el mòbil i intentaren tirar-me a terra. Em vaig resistir fins que va venir un caporal i els va dir que paressin, que hi havien menors. Aleshores vaig tenir tracte de favor. Em varen treure el mòbil, l'ordenador, el mòdem el van destrossar a cops de palanca, perquè no poguéssim comunicar amb l'exterior i em varen deixar a l'habitació tancat sota vigilància, es clar. Pel que fa als altres companys es van poder reagrupar a un pis i finalment la policia va poder entrar trencant finestres. I en poc temps els varen retenir tal com anaven, camiseta o pijama, i els van tenir estirats bocaterrosa, a diferents llocs de la casa: uns al gimnàs, altres a la cuina del mig, fins que va arribar la secretaràia de l'Audiència Nacional, uns tres quarts d'hora més tard. Va començar per la nostra habitació.

- Els hi vares preguntar el per què de l'operatiu?

Els vaig preguntar "Això que és? Trenqueu totes les portes, ho trenqueu tot, perquè? M'esteu intentant tirar a terra. Em dèiem: "no podemos decirtelo" Una mossa, una noia amb la cara tapada i cabells rossos, em va dir que era un desallotjament. A mi em va sobtar molt ja què ningú està reclamant la propietat. Resumint, no ens van donar cap explicació de perquè van entrar de nit i amb tanta violència. No sabem per què van entrar, ni si recau alguna acusació al col·lectiu de Kasa de la Muntanya o a algun dels seus membres.

- I la secretària de l'Audiència Nacional, què deia?

Aquesta dona no va dir res: "Vengo de la Audiencia Nacional". No va dir si era un escorcoll, un desallotjament. Jo li vaig veure a la carpeta Jutjat nº 3 (el del Bermúdez) i ja vaig veure per on anaven els trets: S'ocupen de terrorisme, narcotràfic o pederàstia. Llavors va aparèixer la Brigada d'informació. Eren una gent que anaven amb unes càmeres al pit, que ho gravaven tot. Em varen preguntar si vivia allà, el nom i em varen informar que anaven a procedir a un escorcoll i varen fer venir dos companys de la KM com a testimonis. Varen començar a agafar tota la paperassa, els USB, els mòbils, ordenador, una tauleta nova que encara no havia fet servir, també se la varen endur. I varen començar a remenar papers. Agafaven plans de circuits elèctrics d'instal·lacions elèctriques i jo els deia que era lampista i que llegissin bé abaix, que eren els plans d'un hotel. Es varen endur un parell de llibres, un del Kropotkin, no sé perquè, de fa més de 100 anys, suposo per a demostrar que som anarquistes, i l'altre un del Bonano, no recordo el títol. I tot de paperassa, revistes, etc, no puc saber el que es van endur. Se que es varen endur una revista del comitè de resistència de Madrid, que en la portada hi havia un encaputxat, una revista del 2001, les agendes d'aquest any i anys passats. Varen regirar-ho tot, van revisar les joguines de les criatures. Ho varen posar tot en caixes i bosses, però a mi en cap moment em varen fer firmar un paper amb els objectes, material i tot el que em varen requisar. Una altra irregularitat.

-Diners se te'n varen endur?

En el meu cas no. A altres companys, si. A un dels testimonis del escorcoll, a ell ja li havien regirat l'habitació. I a aquest noi li faltaven diners. I a una noia també li faltaven diners. No sabem qui els va agafar. I es difícil denunciar això.

- La Kasa de la Muntanya ja va patir un assalt dels Mossos

Si. La policia la va assaltar el 2001, fa 13 anys. Saben que és un lloc que molesta, que hi viuen activistes, que viu gent antifeixista, anticapitalista, que esta fent un treball important al moviments del barri de Gràcia, i en el moviment llibertari. Han entrat a saco per a veure què hi ha i què hi troben. Ens tenen molta mania i ens en devien una per lo de la camera (veure http://info.nodo50.org/Espionaje-policial-a-la-Kasa-de-la.html) Crec que, en certa manera, els hi ha sortit el tret per la culata. Al fer això, ha sigut la gent més solidaria, que si haguessin fet només unes detencions concretes i sobre fets concrets. Han ampliat la gama de gent que se sent vulnerable a la trepitjada de drets. Un error.

- Surt reforçada la Kasa de la Muntanya?

Crec que si. Hem rebut molt de recolzament dels veïns de Gràcia i del nostre veïnat, de la gent propera a Salut i d'organitzacions afins. Un veí em va preguntar en un bar si sóc de la Kasa de la Muntanya i em va preguntar irònicament si els Mossos ja ens han trobat els plànols amb les bombes. Estem en un estat d'excepció. És la nova inquisició. Ho han fet per marcar-nos i reprimir-nos. La repressió té la funció de paralitzar. Doncs ara les energies les destinem per a buscar advocats, els diners, manis de solidaritat, informació sobre

em amb...

asa de la Muntanya de Barcelona

e paralitzar la dissidència"

el que està passant, etc. I altres lluites queden limitades doncs no anem sobrats d'energia. Ens treuen el temps que necessitem per a preparar tallers, debats, campanyes, noves iniciatives, noves lluites, canviar la realitat.

- Això és dolent. És desmobilitzador
Per això nosaltres diem "que la repressió no ens aturi i que la por no ens paralitzi". Però és clar, això són lemes i portar-los a la pràctica ens està costant. Hem de redoblar les activitats, donar la cara, sortir a fora. Nosaltres mantenim el sopador. Ara el col·lectiu de KM no s'arronsarà sinó que traurà pit.

- Em deies que allò principal de l'operació Pandora s'origina al voltant dels anarquistes xilens.
Tinc entès que alguns dels detinguts són un petit grup de suport, i dels que visitaven a la presó als detinguts xilens. Es per això crec, no trobaran res. És un muntatge.

- Què pretenien assaltant a la Kasa de la Muntanya?
En el context actual, davant d'una escalada repressiva a molts nivells (llei mordassa, reforma codi penal, dret penal de l'enemic...) un dels objectius pot ser:
1. Fomentar la por cap a la societat en general i en concret contra la dissidència política, una por que s'ha de mantenir a nivells alts, per a no permetre revoltes o evitar que els moviments de resistència creixin i es generalitzin. Crear la sensació de por, de por a la presó, a la multa, a la pallissa, al càstig, en definitiva.
2. Recavar i obtenir informació del que fem i organitzem els diferents llocs i persones que hem patit els escorcolls. Per a poder actuar en un futur, per fer-se una idea de la capacitat i extensió del moviment, per obtenir dades concretes, en definitiva tenir-nos sota control.

- Qui els pot haver ensenyat als Mossos a entrar per les cases trencant portes?
Suposo que els hi han ensenyat a l'escola de Mossos d'Esquadra , veritable pou de terroristes. .

- Què et semblen els titulars de "terrorisme anarquista" en els principals Mitjans informatius?
A les 6 del matí, una hora després de l'escorcoll a KM i altres llocs, hi havia un teletip dels Mossos d'Esquadra a tots els mitjans de comunicació informant que havien desarticulat un grup terrorista de caire anarquista violent i que s'havien fet escorcolls a diferents llocs. Per desgracia, el periodisme avui és un pou fosc on no es contrasten les informacions de la policia, dels Mossos, del Govern. Hi han dignes excepcions de periodistes que contrasten, però després els caps dels diferents mitjans de comunicació silencien els crítics i promouen la informació Institucional. No ha sigut cap sorpresa, al sortir de la KM i veure els periodistes d'Antena 3 a fora, com preguntaven a una veïna: "¿Sabe lo que pasa aquí?" i la veïna va respondre: "Creo que un deshaucio". I la periodista la va informar: "No es un deshaucio. Es terrorismo anarquista. Estan desarticulando un comando de terroristas anarquistas". I la senyora, que es una veïna que conec, li va dir "¿ah si? I la periodista li va fer una pregunta tendenciosa: "¿Cómo se le queda el cuerpo al saber que al lado de su casa tenía un comando de terroristas anarquistas? La veïna li va dir: "anarquistas hay muchos y en todo el mundo". Després jo els vaig comentar que eren preguntes tendencioses i que havien de contrastar les informacions, que sols ho sabien per un teletip del Mossos i que no en tenien ni idea del que passava. No m'ha sorprès el paper de la premsa de criminalitzar als moviments socials. És la norma dels mitjans de comunicació generalistes de fer cas al que digui la policia, fer cas al que digui el govern.

- Vosaltres vareu fer un roda de premsa al dia següent. Com va anar?
Si. Al matí varem convocar als periodistes. Varen venir molts, una dotzena de mitjans, però va tenir un ressò mínim. A la televisió no va sortir quasi res, i als diaris alguna columna. Però quan convoca la policia hi son tots i ho distribueixen bé.

- O sigui, que el teletip dels Mossos el varen difondre per radio i televisió a cada moment. En canvi a vosaltres us varen silenciar.
Els mitjans de comunicació són empresses publiques o privades que es mantenen gràcies a subvencions públiques o publicitat. I tan unes com les altres són enemigues dels llibertaris. Som el boc expiatori de tots ja que no creiem ni en el capitalisme ni en la democràcia parlamentaria. Jo, com a llibertari, crec que s'ha de donar la cara i encara que hi hagi un de cada cent mitjans públics o privats que t'escolti, crec que s'ha de parlar. Sóc conscient que sempre que puguin te la fotran, però tot i així, és important veure algú que parla, encara que sigui uns instants, que desemmascari aquesta columna de fum de paraules del sistema: "terrorisme anarquista", "violència organitzada". Sóc del parer que s'ha d'anar als mitjans, s'ha de saber parlar davant les càmeres i dels micros, tot i que ells fan el paper de garants del sistema i poden tergiversar les nostres paraules.

- Quines activitats teniu previstes?
De moment seguim amb el sopador popular els divendres al vespre obert al public. Hi han activitats d'arts marcials en el gimnàs, però de moment són grups tancats per raons de seguretat, el gimnàs està al cor de la Kasa de la Muntanya. Tenim previst una setmana antifeixista; vindran els gitanos de Gracia i ens parlaran dels gitanos en els camps de concentració nazis. Vindrà gent de Grècia, gent d'Itàlia. Tota una setmana amb activitats. Celebrarem també els 25 anys de la KM. A la primavera volem que vingui en Carlos Taibo de Madrid a donar-nos una xerrada i el sopador està obert: hi han activitats confirmades fins el març.

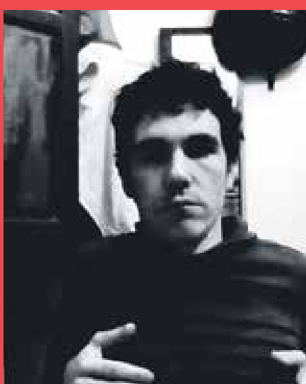
- Quin és el rol de CiU en aquest assalt?
Això és cosa d'una brigada d'informació especialitzada en anarquisme. Fa mesos hi va haver a Egara, Sabadell un seminari especialitzat en terrorisme anarquista. Els Mossos en temps del Puig van demanar de crear una secció especial pel moviment anarquista. I ells són els que ho han reclamat a l'Audiència Nacional.

- Aleshores CiU hi te a veure, si els Mossos i l'Audiència van de bracet en aquests muntatges
Si hi té a veure, clar. CiU en temps de Puig va crear la Brigada d'informació dedicada als anarquistes i si no troben res intenten criminalitzar-los de qualsevol manera. Segons vox populi en Trias, que se'n va assabentar per la premsa, va dir "aquestes coses s'han d'avisar". No és bó per Barcelona els aldarulls i manifestacions. El govern ha de crear enemics. I serveix per justificar les lleis amb més retallades de drets. I a sobre tapen una mica el tema de l'acusació als Pujol.

- Quins desitjos per l'any 2015?
Desitjo que la societat es torni més senzilla i humil, que aprenem a viure més de l'amistat; que el medi i les persones no pateixin dia a dia els atacs d'aquest capitalisme salvatge, que la desigualtat desaparegui; i la consciencia col·lectiva de la població arribi a tals nivells que puguem viure sense un Estat. Semblen utòpics pel 2015. El meu desig realista pel 2015 és que el moviment llibertari es desperti, que es reorganitzi, que comenci a demanar coses palpables i que esdevingui un agent polític i social, que estigui present en els problemes de la gent, i que la KM ajudi a fer créixer aquest moviment, i que el dia de demà puguem gaudir d'un mon millor.

- Què podem fer els lectors del Catalunya i els companys de la CGT, per a solidaritzar-nos?
El que es pot fer per a solidaritzar-se amb els companys? És, per exemple, treballar per a que la CGT esdevingui un anarco-sindicat de classe clau en la defensa de la classe treballadora, que multipliquin la feina i que en millorin la qualitat. Que treballin en clau de moviment i no només de CGT.
A nivell concret, poden participar a les manifestacions, o preparar una xerrada a la planta 9, donar diners per a la caixa de resistència, difondre i analitzar les acusacions un cop s'obri el secret de sumari i denunciar les vulneracions que hi puguin haver als drets col·lectius.

LES FRASES

"No m'ha sorprès el paper de la premsa de criminalitzar als moviments socials sense contrastar les informacions que els passa la policia"

"Els anarquistes som el boc expiatori de tots ja que no creiem ni en el capitalisme ni en la democràcia parlamentaria"

Sense fronteres

Grècia es bolca en l'autogestió

Davant les polítiques d'austeritat, els mecanismes d'autogestió es multipliquen en la societat grega

Bernardo Gutiérrez

Fins i tot assumptes amb històrica participació de l'Estat, com la salut o l'aigua, estan sent repensats des de la societat civil i la gestió comunitària. L'economia cooperativa, les xarxes de solidaritat i les pràctiques al voltant dels béns comuns viuen un moment daurat en el país hel·lènic.

13.00 hores, Egnatia, perifèria de Salónica, la segona ciutat més important de Grècia. Dimitris Koymatsiouli és l'únic guardià de la fàbrica Vio.me. La seva samarreta conté un lema inequívoc: "la lluita és el que fa donar voltes a l'engranatge". Dimitris sap que l'autogestió d'aquesta fàbrica de productes de neteja és un mite de molts moviments i pensadors del món. Des de la sala de controls, omple d'emoció cada frase: "Naomi Klein va estar aquí. Estem en una lluita global. El que fem aquí serveix d'exemple al món". Eleni Dimitriadou, la sociòloga que s'ofereix de traductora, fa una breu introducció a Vio.me: "Els amos van voler tancar la fàbrica l'any 2011. Tenien beneficis, però volien aprofitar la crisi per a desfer-se dels treballadors sense pagar acomiadaments".

Els treballadors van decidir, segons explica Dimitris, "mantenir la planta en funcionament i sobreviure". El procés va ser ardu. Traves judicials. Amenaces. "No els interessàvem. Llavors, la majoria dels 45 treballadors va votar a favor de continuar amb la producció de forma autogestionada", afirma un entusiasta Dimitris. Vio.me funciona de forma horitzontal. Realitzen diverses assemblees a la setmana, algunes obertes a moviments socials i ciutadans. Mentre mostra les naus de la fàbrica, Dimitris enumera altres activitats que realitzen, com performances o cinema. També cita a intel·lectuals internacionals que els donen suport, com David Harvey o John Holloway. Al final de la xerrada, apareix Syriza, "la política". Però a Dimitris no li interessa massa. Vio.me és el seu prototip i utopia. "Som un, estem junts, és la base de tot", assegura en el comiat.

De la crisi a l'autoorganització

Autobús 15089, rumb al Centre de Salónica. Eleni Dimitriadou transforma el trajecte en una lliçó político-social. "Grècia és el laboratori dels mercats, de la doctrina del xoc, de la por", assegura. Eleni recorda la Grècia olímpica, amb les seves flamants infraestructures construïdes amb fons europeus. I critica amb duresa a la classe dirigent. "Preocupant és el tracte donat als immigrants. L'ascens d'Alba Daurada també és terrible", matisa Eleni. Tampoc es lliura Syriza, al que titlla de "un altre partit més". Critica Solidarity4All, la plataforma de Syriza, per ser un espai de cooptació política.

En el to trist de Eleni semblen surar les dades de l'austeritat made in Troica que copen els grans mitjans europeus: entre 2010 i el 2014 els salaris s'han reduït un 23,8%, Els impostos sobre la propietat han augmentat un 514%, l'atur juvenil frega el 60%, el nombre de ciutadans exclosos del sistema de salut supera els 3 milions.... Però Eleni, com molts grecs, somriu quan aflora l'atapeit entramat solidari en el qual viu immersa. Eleni comença a parlar d'un altre país. Una Grècia social, solidària, cooperativa. Una Grècia en xarxa, més micro que macro. Una Grècia en peus."El poble va parar la privatització de l'aigua, per exemple", assegura, en referència al referèndum (il·legalitzat pel govern) que va ajudar a parar la privatització de l'aigua a Atenes i Salónica recomanada per la Troica.

Nit tancada. Acaba de finalitzar una manifestació contra la violència de grups ultradretans. La policia va començar a usar gas. La multitud es va dispersar corrent. El centre social Micrópolis, en el centre de Salónica, és un dels refugis. Eleni conversa amb Jeza Goudi (activista del 15M Barcelona, col·laboradora del Festival d'Economia Cooperativa i Solidària d'Atenes), Miki (un activista del 15M de Barcelona) i Theodoros Karyotis (vinculat a processos d'autogestió en general). "És increïble tot el que està ocorrent a Grècia des de les xarxes de solidaritat", assegura Jeza.

Miki cita l'exemple de la clínica autogestionada de Helleniko d'Atenes, una de les 42 clíniques i farmàcies autogestionades de Grècia. "Algunes televisions i ràdios públiques de Salónica segueixen ocupades i gestionades pels propis treballadors", matisa Miki. Jeza opina que Grècia no sobreviuria sense l'autogestió: "Sense les clíniques socials, el 35% de la gent no sabria on acudir amb un problema mèdic. Sense les assemblees de barri i el seu contacte amb les escoles no hi hauria educació. Sense els mercats sense intermediaris, moltes famílies patirien fam".

Alternatives

El text 'Transformant crisi en Krisis' aborda la mutació social grega dels últims anys: "Aquestes iniciatives emergents han sentat les bases d'una xarxa invisible, no regulada i autònoma que s'ha anomenat economia solidària i cooperativa". Grècia es bolca en l'autogestió. Els seus ciutadans s'organitzen sense l'Estat que els ha fallat. La plataforma Omnikron Project acaba de llançar la segona edició de la seva guia Ouzo-Drinking Lazy Greeks? Grassroots groups in Greece. En ella, vam trobar la Grècia que no apareix en els mitjans, centenars de projectes que configuren una nova societat en marxa.

La Athens Wireless Metropolitan Network és una xarxa de malla que proveeix internet comunitària. La Xarxa Solidària de Professors de Larisa supleix els dèficits educatius en aquesta ciutat. Nea Guinea incentiva l'autosuficiència energètica des del paradigma de la tecnologia lliure. El projecte Telaithrion es mou al voltant de la permacultura. Nous mitjans com omnia.tv teixeixen xarxes a partir de la comunicació lliure. Trobades com el Commons Fest i el Festival d'Economia Solidària i Cooperativa d'Atenes visibilitzen i connecten aquesta vibrant Grècia paral·lela. "La robustes xarxes de solidaritat i de cooperatives ajudaran a catalizar aquesta transició cap als comuns", assegura a eldiario.es, Vasilis Kostakis, una de les veus gregues del procomú més respectades.

Les imatges de la manifestació retornen a la conversa a Micrópolis: banderes vermelles i negres, lemes anarquistes, punys enlaire, estètica negra, "No Passaran" (en castellà). Sorgeixen algunes preguntes. Com es van connectar els moviments socials clàssics que van protagonitzar l'onada de protestes de 2008 i l'ocupació de la plaça Syntagma de 2011? Les ocupacions de les places dels Indignats grecs van ser tan influents com les del 15M a l'estat espanyol?

De Syntagma a Syriza

El Embros Theater d'Atenes és un dels majors símbols de l'autogestió a Grècia. Després d'anys d'abandó, el col·lectiu Kinivi Mavil va ocupar

aquest teatre públic del districte de Psiris. "El vam ocupar després de l'onada de Syntagma, a la fi de 2011, amb dotze dies de discussions, xerrades i intervencions", assegura Christina Thomopoulos, que treballa amb art experimental. Christina modera una xerrada en el Embross que resumeix la pluralitat de la societat grega. També, la dificultat de diàleg.

El sexagenari Thomas Tsoutsos recorda l'ocupació de la plaça Syntagma amb una mica de menyspreu. Parla de "caos", de "falta d'organització", de "decepció personal". En costat oposat de la taula es troba Xara Alexakis, una professora d'art dramàtic. "A mi Syntagma em va marcar. Era una cosa molt viva. Hi havia molta gent que no tenia un passat militant, interessada en la política", afirma Xara. Aquesta diferència de postures coincideix amb la conclusió de Jeza Goudi, després d'un any de convivència amb activistes grecs: els moviments socials clàssics no es van connectar tant amb els Indignats de Sytagma."Tenen molta més ideologització que a l'Espanya del 15M. No hi ha un diàleg tan transversal. Els grups d'esquerres que van participar en les revoltes de 2008 troben naifs als de 2011".

Christina Thomopoulos, mentre modera la xerrada informal del Embros, tampoc toca la macropolítica. Ni rastre de partits. Tot just parla de gestió col·lectiva, de detalls que obren portes. "Investiguem nous camins comunitaris, la producció artística, la convivència", afirma Christina.

Tots els camins porten a Exarcheia

A l'Atenes social, tots els camins porten a Exarcheia, el barri anarquista. En la terrassa del centre social "Nosotros", Christine Papadopoulou fa un mimucioso repàs cronològic de l'ocupació de Syntagma. "Va ser una crida dels Indignats espanyols. Algú en la porta del Sol va col·locar un cartell tipus "silenci, que anem a despertar als Grecs". I la gent es va llançar a les places", afirma Christine.

A partir del 25 de maig de 2011, els grecs van prendre la plaça Syntagma d'Atenes i centenars de places en tot el país. 100.000 persones van envoltar el parlament, amb un gran cartell en espanyol: "Estamos despiertos. ¿Qué hora es? Es hora de que se vayan".

Christine parla de Syntagma amb emoció: "Jo mai havia tingut contacte amb la política. Molts ens vam conèixer a Syntagma i vam començar a fer coses junts. En l'inici no havia ni banderes de partits. A poc a poc, van començar a arribar els infiltrats de grups organitzats". Syntagma va ser un divisor d'aigües. Christine comença a enumerar alternatives que van sorgir de l'ocupació de Syntagma,com la Campanya Ciutadana d'Auditoria del Deute, el Banc del Temps d'Atenes, el Basar d'Intercanvi solidari o el grup de Democràcia Directa. "El format assemblea es va expandir per barris i ciutats. El boom de l'economia solidària és fruit de Syntagma", matisa Christine.

Tots els camins, totes les lluites, porten a Exarcheia. La revolució de 1973 va començar en la universitat politècnica, al carrer Stournari. L'assassinat de l'adolescent Alexis Grigoropoulos, que va donar motiu a les revoltes de 2008, va ocórrer a pocs pocs metres del centre social Nosotros. Un cantó desconchada serveix de memorial col·lectiu. Una fotografia recorda a Alexis Grigoropoulo, al costat d'un cartell amb el rostre de Salvador Puig Antich (executat pel franquisme). Durant l'esclat de 2008, després de la mort de Alexis, una frase que va aparèixer en una paret d'Atenes va viralitzar pel país: "som una imatge del futur".

Aquella imatge del futur va ser l'ocupació de Syntagma el 2011. O les protestes de desembre de 2014, les primeres massives dels últims anys. Per a James Roos, editor de Roar Magazine, "el futur distòpic és ara". La nova imatge del futur són les revoltes en solidaritat amb Nikos Romanos, el pres anarquista que acaba de finalitzar una vaga de fam. Però la imatge del futur també és passat. El 2 de desembre, la repressió policial a Exarchia es va aguditzar en l'entrada de la Universitat Politècnica, el lloc exacte de l'aixecament estudiantil de 1973 que acabaria esfondrant al règim dels coronels. "Hi ha un sentiment generalitzat que la nova generació ha d'aixecar-se cap al desafiament dels nostres temps, com els seus pares ho van fer en els setanta", assegura James Roos.

Però tal vegada no sigui un futur tan distòpic. Nikos Romanos ha forçat al parlament a concedir-li un règim obert. El Govern trontolla. Els coronels de la Troica tremolen. Syriza està més prop del poder que mai. Encara que tal vegada la imatge del futur que inquieta a la Troica no és la d'un poble en els carrers. És la imatge d'un país bolcat en l'autogestió que està cuinant una atractiva narrativa que sobrepassa el neoliberalisme.

** Article publicat a eldiario.es*

Repudiem els assassinats comesos a Charlie-Hebdo i defensem la llibertat d'expressió

Secretaria de Relacions Internacionals de la CGT

El primer és expressar la nostra ràbia, novament, davant un fet tan brutal com improcedent, inútil i, per a nosaltres, incomprensible. El segon expressar la solidaritat cap a tots i totes les periodistes que exerceixen el seu treball amb honestedat i defensant la llibertat de premsa i d'expressió.

Combatem els fanatismes religiosos, polítics i ideològics

A la CGT respectem la llibertat de creences i, per tant, no podem compartir amb qui pretén eliminar la dels altres per mitjà de l'exercici de la força. Els fonamentalismes han demostrat, al llarg de la història, la seva perillositat per a la pròpia humanitat.

No acceptem l'estigmatització de col·lectius i apostem per la diversitat

No podem assimilar les accions de persones embolicades en una bandera qualsevol com les accions de tots els qui se senten identificats amb ella. Treballem perquè les persones visquem sense ser submissos a una sola bandera concreta i preferim l'arc de Sant Martí al drap monocolor.

Hem d'aprendre a diferenciar conceptes com àrab, musulmà o islamista. Hem d'aprendre a acceptar-nos tots i a no rebutjar a ningú per formar part d'una etiqueta que col·loquem per a identificar.

No hi ha morts de primera o de segona

La història de la humanitat, i la història actual inclosa, està plagada d'inquisidors, de bandes mafioses, de dictadors, de tirans, de conquistadors,...

Les polítiques seguritàries són part del procés opressor

L'evolució històrica de l'armament i de les mesures centrals de control només demostra que cada vegada l'oponent s'adapta i obliga a seguir en la progressió de la violència.

Per eficàcia i per ideologia considerem que les inversions multimilionàries en armes i sistemes de control haurien de frenar-se i reemplaçar-se per polítiques de culturització, alimentació i redistribució de les riqueses i de béns primers.

Solidaritat permanent des de baix

CGT no participarà en el joc de les forces reaccionàries que utilitzen aquesta barbàrie per a construir una societat cada vegada més repressiva i creant la falsa idea d'una unitat nacional que reuneix explotadors/es i explotats/des sota una mateixa bandera pàtria.

Tampoc lluitarem per la llibertat i la igualtat al costat de qui diàriament s'acrediten com enemics de les mateixes. Hem de gestionar les nostres vides i autogestionar els nostres processos col·lectius per a la construcció del món que volem, sense opressors/es.

Social

Repressió i monopoli de la política

Ermengol Gassiot

Fa uns dies, una persona em preguntava si creia que l'Operació Pandora i la recent aprovació al Congrés dels Diputats de la Ley de Seguridad Ciudadana tenien relació. De fet ella argumentava que varis diputats així ho havien dit, com si el fet de ser parlamentari atorgués autoritat a l'opinador. Jo li vaig dir que no, millor dit, que no ben bé. Que no creia que els registres i detencions de la matinada del dimarts 16 de desembre fossin una conseqüència directa dels tràmits parlamentaris del projecte de llei. Més aviat creia que les dues coses eren la cara d'una mateixa moneda, cosa que al meu parer és encara més greu. Que tant la llei com les detencions són el producte de la voluntat de referma el monopoli de la política entorn les institucions. I que, per a mi el més preocupant, no eren ni de lluny les úniques iniciatives en aquest sentit. Miraré d'explicar-me.

Les finalitats de la Llei de Seguretat Ciutadana o Llei Mordassa: establir un setge als moviments populars i a la protesta social

És obvi que el projecte de llei que aquests dies ha passat del Congrés al Senat persegueix establir un setge als moviments populars, a la protesta. En el seu articulat la llei tipifica com a sancionables una gran quantitat d'accions i actuacions a l'espai públic i en pauta d'altres. Obliga a comunicar les manifestacions, impedeix fer-ne a determinats llocs o de segons quines modalitats, etc. Com mesures punitives per a qui transgredeixi la norma defineix una extensa tipologia de multes. No se'ns escapa que amb això la llei persegueix ofegar econòmicament a les persones i col·lectius que promouen o participen en accions reivindicatives. Allò que ni les porres de la policia, ni la criminalització mediàtica ni els processos judicials han acabat d'aconseguir, desactivar les lluites al carrer, la llei persegueix aconseguir-ho mitjançant centenars o milers de sancions administratives.

Tampoc se'ns escapa que qui ha promulgat la llei considera que és més efectiu inflar a les persones militants amb multes (amb els conseqüents embargaments en cas d'impagament) que amb processos judicials que fàcilment poden estimular campanyes polítiques de solidaritat. Ho hem vist en els darrers anys al nostre país i en el conjunt de l'Estat. Situacions repressives com l'empresonament de'n Franki de Terrassa, de la Núria Pórtulas, de la Laura de la CGT i d'altres vaguistes, etc. han despertat mobilitzacions i iniciatives socials que han acabat suavitzant la situació repressiva. De la mateixa manera, també hem experimentat que, quan la sanció consisteix en una multa, generalment es pateix de manera menys pública i és més difícil socialitzar el fet repressiu. Segurament el ministre considera que l'aplicació de la llei causarà un ofec econòmic de les persones militants que les acabarà desactivant com a lluitadores, malgrat que és una tasca nostra intentar que no se'n surti.

No obstant, penso que el més inquietant de la llei va més enllà de tot això. El projecte de Llei Mordassa busca eradicar la política de l'espai públic, del carrer. I quan parlo de política no em refereixo a les activitats pròpies dels que generalment anomenem "polítics"; és a dir: càrrecs escollits en processos electorals, alliberats de partits polítics, etc. Més aviat parlo de la capacitat que sempre hem tingut els humans de relacionar-nos entre nosaltres i col·lectivament plantejar com volem que sigui el nostre present i, per extensió, el futur. A la feina, al carrer, en ateneus, mitjançant assemblees i debats, tallant carrers, tancant centres de treball, alliberant espais, creant iniciatives educatives, d'economia social, etc.

Doncs el projecte de llei estipula que una bona part d'aquestes activitats polítiques són un tema d'ordre públic. I, com a tals, els considera que són competència de la policia. És la policia qui té la potestat d'autoritzar o no una reunió pública en funció d'un seguit de paràmetres. És la policia qui té la capacitat legal per considerar que ja n'hi ha prou, que una manifestació o una activitat pública no pot continuar i s'ha de dissoldre. La llei va reforçant la noció de que la política real, la que fem les persones, equival a desordre i, com a tal, ha de ser reprimida. Fixem-nos en el seu títol, Ley de seguridad ciudadana: reprimeix allò que, suposadament atempta contra l'estat de les coses associat acríticament a seguretat pública (per evident no cal rebatre que el capitalisme en cap cas suposa seguretat en les condicions de vida de la majoria de la població).

Si a la gran majoria de la població se'ns priva de la capacitat de fer política, de col·lectivitzar-nos i autogestionar la nostra vida, a qui li pertoca fer-ho? Òbviament la Llei Mordassa forma part de tot un corpus legislatiu i de pràctiques "polítiques" (ara sí, en el sentit tradicional del terme) que apunten en la mateixa direcció: a les institucions.

En aquest sentit, crec que l'Operació Pandora de la setmana passada persegueix un horitzó idèntic. Desactivar lluites socials, pràctiques concretes de fer política al carrer, fora de parlaments, ajuntaments i consells de districte. Ambdues, l'operació i la llei, són un producte del mateix, d'una manera de fer política, alienant-la de la majoria de les persones.

No només la Llei de Seguretat Ciutadana

Segur que si ens aturem a pensar-hi, a tots/es nosaltres ens venen al cap moltes situacions i iniciatives que assimilen l'espai col·lectiu a un problema d'ordre públic. Quan fa anys molts ajuntaments catalans i de la resta de l'Estat van començar a promoure normatives del civisme, en gran mesura imposaven aquests paràmetres. A Catalunya qui va fer això bàsicament van ser governs municipals de la pretesa "esquerra" institucional, ja que aleshores el tripartit concentrava una part molt important dels ajuntaments.

Més o menys en els mateixos anys, a finals de la primera dècada del segle, el conflicte entorn l'anomenat Pla Bolonya va mostrar tres quarts del mateix. Mentre els/les estudiants i una part dels treballadors/es de les universitats exigíem debatre i ser part de la construcció del sistema educatiu, la Generalitat de Catalunya i els diferents rectorats limitaven la situació a un simple problema d'ordre públic: negaven obrir la discussió al conjunt de les comunitats universitàries (i ja no cal dir, de la població) i plantejaven sovint la necessitat d'intervencions policials i sancions per a restituir la "normalitat". I, mentrestant, es normalitzaven les porres en forma de Mossos d'Esquadra o de seguretat privada en els recintes universitaris, es va anar imposant la necessitat de definir formes de govern cada vegada més restringides i paraules com "governança", com a sinònim d'exclusió en la participació política de la majoria, es van anar convertint cada vegada més habituals.

A l'àmbit laboral també podem citar-ne molts d'exemples. De fet, gran part del sindicalisme entra en aquest joc del monopoli institucional de la política. Actualment és un fet normal que l'activitat "sindical" (per dir-ne d'alguna manera) passi pels comitès d'empresa, les juntes i els delegats/des de personal. I que fora d'això no hi

hagi res o pràcticament res. A molts llocs les assemblees les convoquen només els comitès. Les mobilitzacions també. Tret de les eleccions sindicals, els treballadors/es de moltes empreses no tenen actualment pràcticament cap espai on poder fer política al seu lloc de treball. Arriben a la feina, fan la jornada i tornen a casa. I a final de mes cobren. Mentre, professionals del sindicalisme gestionen el conflicte entre treball i capital a cada empresa. A data d'avui, les pràctiques sindicals que pretenen trencar aquesta manera de fer, col·lectivitzant l'acció sindical, obrint-la i des-jerarquitzant-la encara són molt poc habituals a la majoria de centres de treball.
Totes aquestes situacions no són noves, en absolut. Ja a inicis dels anys 1990's l'okupació era tractada com un problema d'ordre públic i penal, i així ho vam anar denunciant reiteradament. I els anys 1980s la Ley Orgánica de Libertad Sindical definia els mecanismes per a restringir la participació sindical dels treballadors i treballadores i lliurava el monopoli de fer política als centres de treball a CCOO i UGT i als comitès d'empresa. De fet, tothom sabem que el Règim del 78 es va construir sota les faldilles d'una dictadura cada vegada més sobrepassada per mobilitzacions populars. També sabem que aquest nou règim va pivotar entre assumir alguns dels eslògans d'aquelles mobilitzacions (que en certes ocasions descontextualitzava i deslliurava de part del seu sentit, convertint-los en una espècie de fetitxe buit) i assimilar i desactivar els espais d'autoorganització popular. Igualment recordem com l'èxit d'aquell intent es va fer evident després de l'arribada de les suposades esquerres a les institucions, especialment a partir del 1982.

Fora del monopoli de la política

Diria que som molts (i moltes) els membres dels moviments socials i organitzacions populars que al llarg de la nostra vida hem entès la nostra militància com una acció política, en majúscules. Quan ens fèiem insubmisos fèiem política. Okupant un edifici buit i obrint-lo al barri fem política. Fent una assemblea en una plaça o en un centre de treball, fent funcionar un casal o un ateneu, en un piquet d'una vaga o recolzant un grup d'immigrants… fem política. Personalment, en els espais on he militat al llarg de la meva vida generalment ho hem tingut molt clar. La nostra lluita era (i és) col·lectiva, té com a finalitat construir el present i el futur i, per tant, és acció política. Ras i curt.
multitud
Des de fa uns anys, i de manera possiblement més accentuada els darrers mesos, estem assistint a un reforçament del discurs de la política institucional. Ho veiem en els mitjans on, com descriu de manera encomiable la Laia Altarriba, sembla que parts dels nostres arguments hi siguin ara més presents que mai però despullats d'una part de la lògica que hi ha al

darrere. I també estem observant en alguns espais organitzats i moviments socials, on guanya força una visió que clarament dóna prioritat, com acció política, a tot allò que es deriva de la participació institucional. Debats sobre eleccions i candidatures, converses sobre intervencions parlamentàries, afirmacions com la de "posar la política al servei de la gent", creixement del culte a persones per sobre del reclam de les accions col·lectives, tot plegat se'ns presenta com a símptoma del que apunta ser el mateix: una regeneració del monopoli de la política. Dit d'una altra manera, un reforçament de les institucions i un buidatge dels espais comuns, carrers, centres de treball, universitats, etc., com a terrenys del conflicte i l'acció política. I tot plegat després d'un procés d'erosió patent de la referencialitat de les institucions per una part important de la població, i que s'ha fet evident tant en els alts índexs d'abstenció electoral com en les creixents mobilitzacions populars, especialment a partir del maig del 2011.
Els fenòmens que acabo de descriure i iniciatives repressives com l'Operació Pandora i la Llei Mordassa semblen ser parts d'un mateix procés. Procés que pot tenir algunes cares amables que busquen arrossegar-nos a alguns de nosaltres, com ho van fer amb una part de la generació els meus pares els anys 1970s. Però que també pot tenir la cara fosca i dura de la presó, les porres i les multes. Els resultats que busquen són els mateixos: consolidar un nou monopoli de la política entorn les institucions i buidar de contingut el carrer. Tots i totes sabem que, a més, quan un conflicte entra a l'àmbit institucional perd virulència i progressivament es va diluint. En definitiva, la política institucional amb un carrer (i unes fàbriques) adormit no suposa cap amenaça seriosa per l'odre social i econòmic.
Ara, el repte el tenim nosaltres. O hi entrem, o hi fem front. O participem de la privació a la majoria de les persones de la seva capacitat de ser agents polítics o fem precisament tot el contrari. Obrir la política implica una visió llibertària de la vida col·lectiva, on tothom en el nostre dia a dia som subjectes dels conflictes que defineixen la nostra realitat. Ni peons ni esclaus de discursos externs, sinó protagonistes. Quan a mitjans dels 1990s els i les joves de la meva generació vam decidir reprendre el carrer i trencar el consens de la Transició teníem clar que defensàvem aquesta perspectiva de la política. Pel camí hem anat creixent i, segurament, fent-nos més forts teixint complicitats i consolidant espais. No obstant, no hem guanyat i l'enemic continua sent el mateix: l'estat, l'imperialisme i el capital. No es tracta necessàriament de seguir fent el mateix que hem fet fins ara, d'acord. Però allò que fem ho hem de seguir fent des de la mateixa lògica. O som nosaltres, el poble, qui faci la política, o la política serà feta en contra nostra. I així ens va.

** Ermengol Gassiot és Secretari General de CGT Catalunya*

Bala perduda

Llei Mordassa

Toni Àlvarez

Sembla ser que ha entrat en vigor l'anomenada Llei Mordassa. Fins ara podríem dir que tot allò que castigarà aquesta reforma de la llei es podia fer sense conseqüències: fotografiar a policies cometent presumptes delictes, encerclar organismes oficials, convocar manifestacions sense autorització expressa... Aquest país era el paladí dels drets de de protesta, tothom sap que fins aquesta llei no es tancaven diaris pel que deien, ni s'empresonava persones pel que escrivien, ni atonyinava manifestants asseguts a la va pública. De fet tothom sap que les set anarquistes empresonades ara mateix ho són per la nova llei que sembla castigar la lectura de certs pamflets o tenir certa ideologia. El 4 de Torà, els 3 de Gràcia, els 2 Bastoners de Gràcia o la Núria Pòrtulas, per fer una sinistra cadena numèrica repressiva, van ser mers accidents, no?
Imagino que a ningú de vosaltres s'ha dirigit mai cap policia i us ha amenaçat, de paraula o de fet, amb la porra o amb la veu. I que li heu pogut fotografiar tranquil·lament mentre amablement us donava el seu número de placa al demanar-li per trametre una denúncia al jutjat. Tal com preveu la llei, és clar. I que us heu pogut manifestar tranquil·lament sense mirar de reüll si hi havia càrrega policial o no perquè la manifestació "només" estava comunicada, tal com preveia la llei. Fins ara.
No sóc jurista, però sí que he viscut i visc la seva aplicació de forma quotidiana i sé en primera persona, que aquesta llei no fa més que redactar en forma d'articles part del que succeeix al carrer a l'hora de reprimir, no ja a la dissidència política sinó simplement a altres formes de fer i pensar. Al 99%, vaja. Des de fa molts anys i amb governs de tot tipus i colors.
És una mena d'avís per totes aquelles persones que encara no han patit en primera persona l'arbitrarietat policial i judicial, anticipar la por, esteu avisades ens volen dir. Més val no moure's i manifestar-se ens volen fer creure.
És curiós comprovar que uns dels fets que més es critica des de les democràcies formals occidentals, la nul·la llibertat d'expressió que hi ha als països de l'eix del mal, s'estén i es formalitza legalment en aquestes. Tant criticar per acabar com ells...
Però de la repressió absolutista també tinc l'experiència de ser absolt a un judici on vaig reconèixer els fets dels que m'acusava la fiscalia i pels que demanava una forta pena. Va ser quan el tràmit de ser insubmís. També ens va passar quan vam reconèixer davant d'un jutge que certament havíem ocupat un immoble militar i pel que, codi penal en mà, ens podien caure 3 anys de presó.

Així que no queda més que continuar fent i ampliant el suport mutu i descobrint als verdaders lladres que veuen com el 99% sortim de casa i ens intentem organitzar de formes més horitzontals. Ells intenten posar portes al camp i a l'aire, cert que ho intenten i fan mal, però és tanta la misèria que generen que cada vegada tenen menys suport i es fan més grans les escletxes d'aquesta gran mentida. D'experiències guanyadores en tenim moltes, tot i que les intentin amagar o reconvertir els mateixos que generen la repressió pel seu propi interès.
I allà hi som, com si fóssim aigua i vent, ara venim, ara marxem, però sempre hi som. I no, no podran amb totes nosaltres.

La Caixa de Pandora de l'Audiència Nazional

Txema Bofill

Estem governats a Madrid i Barcelona per delinqüents i corruptes, per partits que delinqueixen amb impunitat.
Aquestes màfies fan les lleis i uns jutges obedients les apliquen per a seguir dominant i robant al poble. Tots els alts càrrecs gaudeixen d'impunitat, aforament. I l'abús de Poder el patim diàriament. Governen a conveniència d'ells i dels seus amos, les multinacionals.
L'Audiència Nazional ha sigut i és un cau de franquistes, reaccionaris i neo-franquistes. Segueix funcionant com el nefast TOP que perseguia dissidents de la dictadura. En la transició, no es varen netejar als franquistes, ni les funcions. Sols varen canviar el nom de TOP pel d'Audiència Nacional, el collar. Així estem.
En els tuitters que vaig fer el primer dia, qüestionava l'acusació de terrorisme anarquista i ja dèiem que es tractava d'un muntatge policial, judicial i mediàtic.
Terrorisme anarquista? Terrorisme de l'Audiència Nacional. Terrorisme dels Mossos. Terrorisme Mediàtic. Terrorisme d'Espadaler i CiU. Terrorisme del sistema capitalista.
Els fets confirmen el que ja dèiem. No hi ha cap prova concreta contra ells: Càmpings gas per a anar a la muntanya, llibres i llibretes, ordenadors, USB. Són pseudo-proves, indicis ridículs que sols demostren que estem davant un muntatge polític, terrorista. I els inculparan amb interpretacions sobre escrits personals contra els Poders, localitzats als dels ordenadors: idees i ràbies, i desitjos personals de canviar el mon.
El reaccionari jutge Bermúdez esmenta un dels llibres que distribuïen els GAC "Contra la democràcia" per a provar que volen subvertir l'ordre establert actual i la democràcia representativa que gaudeixen alguns i patim la majoria.. Un llibre que recomano us baixeu per Internet http://meriendadelibros.tumblr.com/post/105976471933/grupos-anarquistas-coordinados-contra-la.
Gómez Bermúdez també hauria de condemnar de terrorisme anarquista a un dels més grans pensadors del segle XX, l'Agustín García Calvo, pel seu llibre «Contra la Democràcia», editat i distribuït també per anarquistes. I l'inquisidor Bermúdez ha ordenat requisar també altres llibres anarquistes per a demostrar, se suposa, que són anarquistes i terroristes. Retrocedim a l'època franquista, i a l'època de l'Inquisició.
Queda clar la innocència dels anarquistes presos o encausats, ja que no s'atreveixen a acusar-los. No tenen proves, encara les han de fabricar. Queda clar també la impunitat que gaudeixen els que acusen a innocents i a activistes per les seves idees (Gómez Bermúdez, Medis i Mossos, Espadaler-CiU). Prepotència i xuleria. S'atreveixen a tot per que se saben impunes. És abús de poder. Tots els ciutadans tenim la obligació de lluitar contra els abusos de poder.
Les finalitats poden ser varies:
1. Sembrar terror i pànic a la població. Dosis de terror que és la formula ideal per amansir les masses. A falta d'ETA i del terrorisme islàmic, aleshores sembla que ara toca als anarquistes, un enemic fàcil de construir. Pretenen així, amb dosis de terror ben distribuïdes, que les masses segueixin obeint i callant davant l'espoli del patrimoni, les retallades i votin a les dretes PP-PSOE, o a un nou canvi, light, estil Podemos. Ja ho tenen estudiat.
2. Amenaçar al moviment okupa, i demostrar que els Mossos tenen el monopoli de la violència i que poden entrar a qualsevol nit trencant portes, segrestant els que hi han dintre, irrespetant els drets de les persones i aprofitant per a recollir informació. I deixar clar que els Mossos i l'Audiència Nazional treballen junts i amb molta afinitat fins el punt que no sabem qui són pitjors.
3. Demostrar que controlen els Medis i que els Medis són obedients com xais repetint les mentides del Poder i reproduint els titulars fets per la pròpia policia, sense contrastar.
4. Comprovar que els Mossos són obedients i disposats a fer la feina bruta del Règim d'Espanya, o del Regne borbònic. L'Unió d'interessos i de classe entre CiU i PP segueix intacte. Els Mossos han resultat més papistes que el propi PP. Reprimir als dissidents, als desobedients, als que denuncien els poders, als que lluiten.
5. Seguir justificant una brigada dels Mossos especialitzada en vigilar i reprimir als anarquistes, mentre als lladregot de coll blanc i als partits que ens governen se'ls hi arxiven els casos de corrupció perquè no hi ha qui els investigui. Surten absolts perquè sempre se'ls hi prescriuen les causes pel temps.
Com que no hi han hagut atemptats terroristes anarquistes, posaran en marxa proves fabricades per la policia, com allò típic de dir que han trobat un manual de com fabricar bombes, o que tenen a testimonis «reservats», anònims, que certificaran que varen veure un encaputxat fa 4 anys tirant pedres als bancs o a Institucions repressives.
En el cas que a un d'aquests anarquistes se l'acusi d'haver trencat un vidre d'alguna multinacional o d'haver malbaratat algun caixer d'algun banc, hem de recordar que no són actes terroristes, sinó tot el contrari, fets completament legítims emparats pels Drets Humans, que exposen que el poble té dret a reaccionar i revoltar-se davant dels abusos de poder contra una persona o contra la col·lectivitat. Sabem que no són actes legals, i que se'ls pot acusar en tot cas de vandalisme, però si legítims, si responen als abusos de poder, a estafes i enganys, a robatoris de les Entitats atacades.
Hi han milers de persones enganyades, estafades pels bancs i pels seus còmplices, els que ens governen. Es fan regals mutus: els bancs financen les eleccions, els governants financen els deutes dels bancs amb diners públics. Es protegeixen. Quan algun trenca un vidre d'un banc, salten com gossos, tracten al que suposen que ho ha fet i als seus amics de terrorisme. Això sols demostra l'afany pels diners, la devoció als diners, capaços de matar per a defensar els guanys i bens de les multinacionals.
No hi han hagut reaccions violentes a les retallades de drets i a l'espoli dels polítics, excepte desenes de suïcidis i alguns petits danys, testimonials a alguns bancs. La política de la por els està funcionant. No en tenen prou. Volen crear més por, per això aquestes campanyes terroristes.
Els pocs que han reaccionat tenen la simpatia de la majoria de ciutadans emprenyats. Són gent jove, digne, emprenyada i valenta. No són terroristes. Els terroristes són els governants i banquers que han provocat pilons de suïcidis, i han estès la pobresa i han augmentat la despesa policial per protegir-se de les reaccions naturals i lògiques que provoquen les seves polítiques de fam.
Si els Mossos han atacat violentament a la Kasa de la Muntanya i ateneus llibertaris, és senyal que aquests joves es mouen, actuen, no es creuen les mentides dels governs, ni tampoc són afins als en-

treteniments mediàtics (futbol, la independència de CiU, etc.). Els okupes es mouen: "Ladran, luego cabalgamos", que deia el Quixot. Els okupes, i alguns ateneus llibertaris estan en moviment, en lluita i molesten als Poders. És una bona noticia.
A Can Vies, els Mossos varen atacar just abans de les vacances d'estiu, a la Kasa de la Muntanya, abans de les festes de Nadal. Segueixen el manual, reprimir quan el poble està de vacances.
Estem governats a Madrid i a Barcelona per gent molt mediocre, banal, nul·la, i a més corruptes. Governats per delinqüents, que segueixen prometent al poble que lluitaran contra la corrupció i que són honests.
Hem de reaccionar contra els Mossos, Espadaler, Gómez Bermúdez i els seus còmplices, els Mitjans de desinformació, per la campanya de terror muntada.
Es creuen impunes. Hem de demostrar el contrari.
Solidaritat total amb els companys empresonats, els imputats i agredits durant l'operació Pandora.
Què és el trencament de la vitrina d'un banc en comparació als milers de desnonaments provocats pels bancs?
Què és el trencament de la vitrina d'una banc en comparació a l'engany de les preferents a milers de ciutadans?
De la Caixa de Pandora surt el terrorisme d'Estat, les violacions de drets, les cloques policials, els empresonaments d'innocents, els muntatges mediàtics, la xuleria i prepotència dels que ens governen.

No ens deixarem emmordassar #lleimordassa #leymordaza

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de CGT Catalunya

El Govern de l'Estat espanyol torna, un cop més, a atemptar contra els nostres drets i llibertats. Aquesta vegada es tracta de l'aprovació avui al Congrès dels Diputats del projecte de Llei orgànica de protecció de la seguretat ciutadana, coneguda i molt millor denominada com a llei mordassa.
Amb l'entrada en vigència d'aquesta llei, el Govern pretén tapar-nos la boca, limitar la nostra llibertat d'expressió, d'informació i de lliure circulació. Es tracta de drets que, de manera hipòcrita, el poder polític estableix com a llibertats públiques en la seva tan preuada Constitució.
Des del govern han observat que no ens callem, que hem dit prou a tantes mesures que restringeixen, i en molts casos fan desaparèixer, els nostres drets. Per això responen de manera dràstica, manllevant al poble aquells mecanismes dels quals fa ús per a evitar "legalitats" gens legítimes.
El projecte de llei tipifica com a infraccions administratives i castiga amb elevades multes econòmiques (les més greus poden ser de fins a 600.000 euros, sense tenir en compte la capacitat econòmica de "l'infractor") actuacions que des del poble s'han dut a terme per a protegir els drets i llibertats de les persones.
N'esmentem algunes:
1. Es castiguen de forma molt greu les manifestacions i reunions no comunicades que es realitzin en instal·lacions que presten serveis bàsics per a la comunitat, com poden ser les concentracions davant d'hospitals per a la defensa de la sanitat pública.
2.Tipifiquen com a infracció greu les manifestacions que es realitzin davant el Congrés dels Diputats o el Parlament (recordem les concentracions davant del Congrés dels Diputats i els Parlaments Autonòmics arran del moviment del 15-M).
3. Penalitzen administrativament actes d'obstrucció, entre d'altres, que pretenguin impedir el compliment de resolucions judicials. Per exemple, perseguiran els actes de solidaritat i resistència en desnonaments d'habitatges.
4. Castiguen també l'escalament d'edificis i monuments sense autorització i l'incompliment de les restriccions de circulació peatonal o itinerari amb ocasió d'una manifestació, reunió o acte públic.
Algunes d'aquestes conductes es trobaven fins ara tipificades com a falta al Codi Penal. Tractades com a faltes, comportaven un judici previ, uns terminis de prescripció més curts i una sanció econòmica molt més lleu que les infraccions administratives ara tipificades per la Llei Mordassa.
Amb aquest canvi de jurisdicció, el poder polític sanciona directament per la via administrativa, un procediment que serà molt més ràpid, directe i ens deixarà més indefensos davant les seves actuacions. Al mateix temps ens dificulta les mesures de defensa i d'impugnar les multes.
Cal recordar que l'existència de taxes judicials fa pal•lès l'interès del poder polític de circumscriure l'accés a la

justícia (no oblidem que es tracta de la "justícia" burgesa) a les classes altes.
Ens retallen la salut, l'educació, ens deixen gairebé a zero en drets laborals i ara intenten desactivar les nostres eines de lluita i resistència.
L'única resposta que ens queda és impedir que aquesta llei sigui finalment una realitat. Des de la CGT de Catalunya cridem al poble a resistir per a fer veure a la classe política que malgrat els atemptats continuats d'aquest govern d'herència, mentalitat i procedir feixista, continuarem lluitant per a la consecució d'una societat llibertària. Serà la intensificació de la lluita als carrers i als centres de treball la que desbordi la llei i en faci impracticable la seva aplicació.
I així, entre totes, l'acabarem tombant.

Quan el Moviment Llibertari creix... L'Estat Actua

SP Comitè Confederal CGT

Novament els mitjans de comunicació ens sobresalten amb la notícia d'una nova actuació de l'aparell repressor de l'Estat: en aquesta ocasió els Mossos d'esquadra desenvolupaven el mes de desembre un nou muntatge contra el moviment llibertari ibèric. Amb el rimbombant nom d'operació "Pandora", des dels foscs embornals de l'Estat es dissenya novament una estratègia d'assetjament "i enderrocament" del Moviment Llibertari.
No ens sorprèn, cada cert temps el poder se sent amenaçat per un inqüestionable creixement d'un moviment i unes idees oposades frontalment als seus plans de submissió, esclavitud i precarització de les classes populars amb l'excusa de la crisi, de la seva crisi-estafa i llavors desenvolupa operacions destinades al descrèdit del moviment llibertari.
A la fi dels anys 70 mitjançant el Cas Scala va ser palmari: la posada en escena d'un muntatge policial que els fets van demostrar com a tal i sense que cap responsable hagi rendit comptes davant la justícia. Es va tractar llavors de frenar el creixement i renaixement de la CNT, que cohesionava en aquells anys al moviment llibertari, ara es tracta de detencions a la Casa de la Muntanya, l'Ateneu Llibertari de Sant Andreu, etc..., amb una posada en escena digna d'una pel·lícula d'acció i que no es correspon amb el treball social que es desenvolupa en aquests centres de cultura i associacionisme barrial.
El poder pretén bandejar les idees de solidaritat, suport mutu i autogestió que s'articulen en una lluita coherent que denuncia, juntament amb organitzacions populars en barris i en pobles, l'opressió d'un Estat podrit fins a la medul·la, i al servei d'un neoliberalisme salvatge, global i inhumà, mostrant-nos la cara més sinistra del capitalisme.
La CGT es solidaritza amb les companyes i companys detinguts i exigeix la seva immediata posada en llibertat.
Des de CGT també exigim la derogació de la Llei Antiterrorista com instrument per a la repressió de les persones que des de la dignitat lluiten, dia a dia, contra l'opressió de l'Estat i el Capital de manera activa i pacífica.
La CGT dona suport i participa a les convocatòries per a la posada en llibertat de les persones detingudes i continuarà la seva lluita coherent contra aquesta nova escalada repressiva que s'albirava en l'horitzó des de les últimes mobilitzacions populars i l'última Vaga General.

Dinamita de cervell

Antònia Fontanillas Borràs

Un fil roig i negre més de la història de la CNT

Moisès Rial, Secretari de Comunicació CGT Catalunya

Parlar de l'Antònia Fontanillas, és un recorregut per l'anarquisme i l'anarcosindicalisme militant. Deixeu-me que en destaqui la seva tasca comunicativa, que sovint no es valora suficient la seva importància, apassionada de la literatura social i llibertària, ella que va començar com administrativa al diari Solidaridad Obrera i en va acabar composant a la clandestinitat del franquisme uns 14 números, al llarg de la seva vida va escriure sota diversos pseudònims (Tona, AF Borràs) a diverses publicacions: *Action Libertaire, Anthopos, Butlletí Amicale, Butlletí Roine-Alps, CIRA, Le Combat Syndicaliste, Confrontacions, Espoir, Dones Llibertàries, El Noi, Nova Senda, Rojo y Negro, Ruta, Solc, Volontà, CNT, Solidaridad Obrera,* etc, i afegiria, que ens va quedar pendent una entrevista programada de la mà del Txema Bofill, ja no hi vam ser a temps a fer-la a la nostra històrica capçalera, el Catalunya,òrgan d´expressió de la CGT Catalunya.

Cal recordar obres de l'Antònia, com *Testimoni sobre Germinal Gràcia* (1992, inèdit), *Des d'un i altre costat dels Pirineus* (1993, inèdit), *Francisca Saperas* (1995, inèdit), *De l'après i viscut* (1996, inèdit en castellà, però editat en italià per Volontà), *Dones Lliures. Lluitadores llibertàries* (1998, amb altres); la introducció del llibre de *Víctor García Contribucions a una biografia de Raúl Carballeira* (1961), el seu testimoni en el llibre *Clandestinité libertaire en Espagne: la presse* (1994) i va intervenir en la preparació d'una antologia sobre Luce Fabbri (*La llibertat entre la història i la utopia, 1998) o Lola Iturbe: vida i ideal d'una lluitadora anarquista (2006, amb Sonya Torres*).

Va participar al número especial del centenari de *Solidaridad Obrera* (núm. 334 de maig de 2007) editat per la CNT i en unes jornades organitzades per la CGT sobre la història de "Mujeres Libres" a l'octubre de 2007, entre altres, sempre buscant dignificar l'anarquisme i ferma defensora de la seva reunificació. Alguns la recordaran per la seva relació amb Abel Paz amb totes les seves vicissituds, altres com testimoni vital d'una generació irrepetible, però sens dubte, testimoni vital d'un fil roig i negre de la nostra història imprescindible per explicar una part de la història de la CNT.

El moviment llibertari té un fil roig i negre conductor de persones majoritàriament anònimes - com l'Antònia-, i que sense totes elles al llarg dels anys no haurien tingut lloc fets històrics com el Comitè Antimilitarista de Catalunya contra els allistaments per anar a la guerra del Marroc que va desembocar en la revolta obrera de la Setmana Tràgica, i que va tenir com a cap de turc l'afusellat Ferrer i Guàrdia, ni sense una CNT que als seus 5 anys de vida el 1915 comptava amb vora 15.000 afiliades, -el número que a dia d'avui té d´afiliats/des la CGT de Catalunya- i que en pocs anys la CNT va esdevenir el sindicat de masses, amb episodis èpics com la vaga revolucionària de 1917, la vaga de la Canadenca, que va aconseguir la reobertura de sindicats clausurats, aixecament de suspensió de garanties constitucionals i la jornada laboral de 8 hores diàries per a tots els treballadors/es de l´Estat Espanyol, amb un paper destacat de Salvador Seguí, el qual mesos més tard és recordat per la històrica conferència a l'Ateneo de Madrid. I com no, recordar com a berguedà que sóc, la vaga revolucionària de l'Alt Llobregat i Cardener que va néixer per la protesta de teixidores tèxtils del Berguedà i que es varen afegir a la vaga els miners de Figols i Súria, que van prendre els ajuntaments hissant la bandera roig i negra, desarmant el sometent, descrit per Pedro Flores a un dels seus llibres, comunicador per la majoria desconegut com l'Antònia, un de tants noms a recuperar i dignificar.

I podríem afegir l'Aliança Obrera contra el feixisme de 1933, la vaga general revolucionària a Astúries de 1934, els fets del 6 d'octubre, o el Comitè de Milícies Antifeixistes de Catalunya el 1936, el Decret de Col·lectivitzacions de la Generalitat de Catalunya, la Columna Durruti, la Columna Terra i Llibertat, l'exili, la lluita i incursions dels maquis des de la clandestinitat enfront el franquisme i el feixisme, on l'Antònia va participar amb el grup de Quico Sabaté.

Són episodis que han tingut protagonistes sovint desconeguts a peu de carrer, i més enllà dels grans noms de l'anarcosindicalisme com Durruti, Ascaso, Garcia Oliver, Francesc Layret, Teresa Claramunt, Salvador Seguí, Joan Peiró, Federica Montseny, totes aquestes persones han anat trenant fils roigs i negres que han forjat la corda que ens porta a que avui valorem l'aportació de l'Antònia Fontanillas, i recordem la seva militància a les Joventuts Llibertàries a l'exili, i com després de la mort de Franco, va estar als congressos de la CNT entre 1979 i 1983, i ja en els de la Confederació General del Treball (CGT) entre 1983 i 1997, on venia a parlar-nos, a debatre i aportant per millorar des d'aquella visió de la mestra que pretén orientar cap al camí correcte, cap al seu model ideal anarcosindicalista de futur. I venia als Congressos de la CGT de Catalunya ja que formava part de les Agrupacions Confederals a l'exili, un conjunt de persones com Zapata (de la vaga de lloguers), Germinal Gracia (B.A.S.E.), Progreso Fernandez, Imbernon, Garcia Pradas, Sara Berenguer i Jesús, Moñino, etc ...tots ells havien rebut l'herència d'aquella CNT, havien lluitat, i seguien lluitant per conservar-la i actualitzar-la.

Una lluita, que per qüestió generacional, com l'anarquisme, és divers i reprèn aquell fil roig i negre i es mou i és protagonista en el present en un nombre que no para de créixer d'ateneus i casals llibertaris, espais autogestionats d'edificis en desús. I es creen com mai cooperatives i economia social que impulsa un altre model socioecònomic responsable i de proximitat.

I cada cop més gent que denuncia que no pot ser, cases sense gent i gent sense casa, participant a les Plataformes d'Afectats per l'Hipoteca i la seva Obra Social davant l'avarícia i opulents dividends de bancs rescatats amb diner públic amb més 230.000 Meuros, sense contraprestacions socials.

L´anarquisme social que denuncia l'opressió de les normes de civisme que penalitzen la dissidència i defensa els oprimits expulsats pel capitalisme cap a la pobresa, l'exclusió social, l'atur estructural i la pobresa energètica. O que es manifesta l'11 de setembre a la Via Llibertària. O els que van sortir al carrer dient no a la guerra, els que s'enfronten al poder econòmic i financer al carrer i a les empreses, al Banc Mundial, al FMI -ara fent xantatge a la democràcia de la societat a Grècia-. O defensen i reconstrueixen espais autogestionats com Can Vies a Barcelona. O denunciant els tractats de lliure comerç UE-EEUU, el TISA i TTIP que pretén sotmetre tots els sectors públics i la pròpia democràcia al dictat de les multinacionals.

Actualment l'anarquisme utilitza internet i les xarxes socials per contrarestar la desinformació als mitjans domesticats del sistema i als polítics còmplices en retallades de drets i llibertats fonamentals, evitant el tancament de llits i plantes d'hospital públics i denunciant derivacions lucratives a la privada, els abusius preus del transport públic, els concerts privats a escoles de l'OPUS que segreguen per sexe, el desmantellament dels serveis socials bàsics, els CIEs, present a vagues indefinides com a Panrico, al Port de Barcelona, amb les precàries de l'FNAC, i a un llarg etcètera de lluites socials, laborals i mediambientals, practicant la

solidaritat i el suport mutu.
I el fil roig i negre que defensava l'Antònia també el trobem en la denúncia dels que fan pactes socials per condemnar-nos a la plena precarietat i a un futur negre a la generació més preparada, via reformes laborals que han devaluat salaris i drets laborals. O pactes de pensions que impossibiliten jubilar-se dignament i contra els que des de CGT Catalunya ja hi vam convocar vaga general el 2011.
I que la solució política com ens afirmava l'exconseller Mena, que se'n vagin a servir cafès a Londres, si no troben feina els joves. Mentre la corrupció està a l'arrel del sistema i es fa pública dia a dia, ara tenim una llei mordassa que ens restringeix les llibertats i l'anarquisme que es mobilitza rep com a càstig que tingui 7 persones empresonades, i el seu delicte: tindre i llegir llibres anarquistes. I malgrat tot plegat el fils roigs i negres no paren de créixer, perquè persones com l'Antònia Fontanillas i milers d'altres han deixat un pòsit social que fa que tant les velles generacions com les noves, reforcin la corda de fils roigs i negres per tibar, i tibar i tombar aquest sistema depredador i així cada cop siguin més els que es sumin a l'ideal de que portem un món nou als nostres cors, i és que aquesta suma de forces i dignificar la memòria d'infinitat de llibertàries com l'Antònia Fontanillas, és la millor garantia de que ens acostem a Icària i al comunisme llibertari.

* I*ntervenció durant l'acte d'homenatge a la Biblioteca Pública Arús de Barcelona el 30 de desembre de 2014*

Remedios Varo, una dona llibertària

Pilar Molina

Remedios Varo Uranga Anglès (Girona), 1908 - Mèxic, 1963.
Pintora surrealista anarquista. Va crear el seu propi estil i va contribuir a una nova visió de la dona en l'art, entesa no com musa del geni masculí, sinó com subjecte de l'activitat creadora. La seva interesantísima obra no ha estat degudament reconeguda. Pot ser que per les seves idees anarquistes, la seva adscripció als moviments surrealistes, artista bohèmia i dona lliure, no fou bé vista en una societat patriarcal.
Remedios va néixer el 16 de desembre de 1908 a Anglès, província de Girona. Filla d'una argentina d'origen basc, Ignacia Uranga, i de l'andalús Rodrigo Varo, lliurepensador i esperantista, enginyer hidràulic, que per la seva professió va residir en diverses ciutats d'Espanya i el Marroc, del que va aprendre la perspectiva i el dibuix.
El 1924 ingressa a l'Acadèmia de San Fernando de Madrid, va ser una de les primeres dones estudiants d'aquesta acadèmia. Companya d'estudis de Salvador Dalí, Maruja Mallo i García Lorca, amb ells freqüenta els cercles avantguardistes de la Residència d'Estudiants i s'interessa pel surrealisme i la seva concepció onírica del procés creatiu, així com per la ruptura dels límits entre realitat i fantasia.
Acaba els seus estudis el 1930 i es casa amb l'anarquista Gerardo Lizarraga, dibuixant surrealista. Resideixen a París un any i el 1932 retornen a Espanya atrets per l'activisme insurreccional anarquista que alguns avantguardistes identificaven amb la revolució surrealista. S'estableixen a Barcelona, on treballen realitzant treballs publicitaris. Remedios es va integrar en l'avantguarda catalana, interès que comparteix amb el seu amic, el pintor Esteban Francès.
El 1935 se separa de Gerardo Lizarraga. Es relaciona amb altres artistes avantguardistes, amb qui integra el grup logicofobista, corrent contrari a la lògica, de la qual va arribar a ser la principal representant. Va participar en l'exposició d'aquest grup a Barcelona el 1936, juntament amb Leandro Cristòfol, Esteban Francès, Antonio García Lamolla, Maruja Mallo i altres.
El 1936 esclata la Guerra Civil espanyola, Remedios, encara que era pacifista, s'implica en la lluita opositora

al cop d'estat militar. El poeta surrealista Benjamin Péret ve a Barcelona, pocs dies després de l'aixecament, per a ajudar als antifeixistes i s'incorpora a la columna Durruti. S'enamora de Remedios. Péret s'integra en el POUM i al juny de 1937, després de la il·legalització del partit, ha de marxar a l'exili francès; amb ell marxa també Remedios. S'estableixen a París, on Péret la introdueix en el cercle dels surrealistes, amb André Breton com a capdavanter. Es queden a París fins a la invasió nazi.
L'any 1940 és feta presonera pels alemanys i a l'any següent un americà, Varian Fry, els ajuda a escapar a Mèxic, on formaran part d'un grup d'artistes exiliats, entre els quals estaven Leonora Carrington, Gunther Gerzso i Estebán Francès. La política del president Lázaro Cárdenas va fer possible que els refugiats rebessin asil i permís per a treballar, però no era fàcil, Péret va aconseguir fer classes de francès en l'Escola de Pintura i Escultura de la Secretaria d'Educació Pública de Mèxic; però va ser sobretot per Remedios per qui van poder sobreviure. Ella va haver de guanyar els diners perquè la família tirés endavant, amb els seus coneixements i habilitats agafava tots els treballs que trobava.
Per mitjà de Gerzso va trobar treball en l'oficina britànica de propaganda antifeixista, feia diorames i petits muntatges escènics per a il·lustrar les victòries aliades, que s'exhibien en els aparadors a fi d'atreure al públic mexicà a la causa aliada a Europa; compartia aquest treball amb Lizarraga i Francès. En la seva casa es forma un cercle d'amics: Esteban Francès, Gerardo Lizarraga, Leonora Carrington, Gordon Onslow-Ford, César Moro, Eva Sulzer, Octavio Paz, Kati i José Horna, Gunther Gerzso i altres.
El 1947 se separa de Benjamin Péret. Va a Veneçuela on treballa en l'Institut de Malariología, fa dibuixos detalladíssims dels mosquits transmissors de la malària. El 1949 retorna a Mèxic i segueix realitzant treballs comercials. El 1952 es casa amb Walter Gruen, qui la convenç perquè deixi els treballs comercials i es dediqui a la pintura "de debò". Fins a llavors sempre s'havia ocupat més dels seus companys artistes que de si mateixa i és a partir de no tenir aquesta càrrega quan pot dedicar-se a la seva obra i aconsegueix una rellevància extraordinària. En 1955 participa en una exposició col·lectiva. A l'any següent presenta la seva primera exposició individual. Després reuneix setze quadres per a la seva segona exposició individual a la Galeria Juan Martín en l'any 1962 .
Compagina el món interior de l'artista amb la ciència i l'art en una temptativa de revelar l'ordre intern del món de la fantasia, un món màgic que està constituït de colors, línies i textures, així com de paraules i somnis. La seva producció artística, un minuciós i ardu treball, crea sorprenents fabulacions poètiques i humorístiques, en la línia d'alguns surrealistes belgues com Magritte. Està conformada per més de 360 obres plàstiques, entre les quals es troben: olis, dibuixos, mobles, joguines, màscares, objectes i un volum de relats. La cura extrema lloc en el detall busca crear efectes de realisme.
Els temes de Varo són les seves pròpies experiències, exploració del racional en un món de fantasia, la naturalesa, la alquimia i la dona com una font de sensibilitat i poders regeneratius. En alguna de les seves obres dels últims anys de la seva vida, podem veure trets autobiogràfics, doncs no només plasma en elles l'ambient de la seva educació, petjades de la seva participació en certs contextos socioculturals, sinó també evocacions de fets biogràfics concrets, com en "La fugida" el personatge del seu oli, doncs Remedios Varo va escapar, sent molt jove, amb Gerardo Lizarraga.
El 1942 escriu la novel·la "Lady Milagra". Les obres més difoses de la seva producció escrita són "De Homo Rodans" i "Consejos y recetas". En alguna de les seves obres ha plasmat l'exili, aquest desdoblament que es produeix a l'haver de deixar el que ha estat la teva vida, sortir d'un país assetjat pel feixisme, un sòl en el qual els morts i l'èxode havien deixat petjades tangibles de les absències. Remedios moria a Mèxic el 8 d'octubre de 1963.

** Article de Pilar Molina publicat al núm. 282 del Rojo y Negro.*

Ateneu Enciclopèdic Popular de Barcelona: Una història d'incompliments polítics

Campanya per a aconseguir un local per a l'AEP

Ateneu Enciclopèdic Popular

La situació actual de l'Ateneu Enciclopèdic Popular es remunta a un greuge que dóna continuïtat i carta de naturalesa durant el postfranquisme a la destrucció de la cultura i la memòria obrera i social executada per la dictadura. Trenta anys després de la mort de Franco, cap govern municipal ni de la Generalitat ha donat un tracte digne a la que és, probablement, la institució més antiga i prestigiosa de la cultura popular a Barcelona, i de la qual van formar part personatges com Joan Salvat-Papasseit, Salvador Seguí o Francesc Layret. Un fet flagrant, més encara després que, durant els últims anys, la memòria històrica hagi format part de l'agenda pública, política i cultural de manera tan fastuosa.

Amb aquest rerefons, la gent que s'ha encarregat de mantenir viva la flama de l'Ateneu durant tot aquest temps ha intentat diverses vegades aconseguir la recuperació d'un patrimoni que, tant materialment com simbòlica, no pertany només a l'Enciclopèdic com a institució, sinó a la memòria dels moviments socials i de la ciutat mateixa. De fet, negar-li aquest dret a l'AEP és una manera de negar la mateixa història social de Barcelona.

Després de tants anys, finalment, el 3 de març de 2009, un Consell de Districte de Ciutat Vella aprovava una resolució en la qual es comprometia a la cessió d'un local que cobrís les necessitats de l'Ateneu. L'Ajuntament, però, no va realitzar cap de les gestions necessàries per a fer efectiu l'acord, tal com van recordar representants de l'AEP, a l'Audiència Pública del Districte el març de 2010 i el març de 2011.

Dos anys d'incompliments flagrants van passar fins que, el maig de 2011, l'alcalde Jordi Hereu i els representants de l'Ateneu signaren un protocol per a la cessió d'un espai a Ciutat Vella en un termini màxim de dos anys. Un acord més que, a dia d'avui, forma part de tot un seguit d'incompliments als quals, esperem, l'actual iniciativa posi punt final.

Per què l'Enciclopèdic?

Quaranta anys de cultura popular

L'Ateneu Enciclopèdic Popular fou fundat l'any 1902 per dos obrers, Eladi Gardó i Josep Tubau, i l'estudiant Francesc Layret a casa d'aquest últim. Posteriorment, l'entitat va establir la seva seu al carrer del Carme, n.º 30, on n'ocupava els baixos i quatre pisos de més de 100 m2 cadascun. A més, arribà a disposar d'un altre apartament al carrer de la Portaferrissa, d'un xalet a La Molina i d'un terreny a les Rambles, cantonada amb Pintor Fortuny.

Amb més de 25.000 socis, l'Enciclopèdic tenia una important biblioteca i diverses seccions on els obrers realitzaven les seves activitats. Era un espai on els treballadors trobaven cultura popular de qualitat, alternativa a la burgesa, i que depenia dels propis obrers que el mantenien amb la seva dedicació i quotes, junt amb estudiants i professionals que hi aportaven els seus coneixements.

Personatges il·lustres

Formava part de l'Ateneu o hi col·laborava un ampli ventall de persones amb gran capacitat, significació i variat caire polític, com Francesc Layret, Lluís Companys, Ángel Pestaña, Joan Salvat-Papasseit, Joan Amades, Salvador Seguí, Federico García Lorca, Margarida Xirgu, Miguel de Unamuno, Francesc Macià, Eugeni d'Ors, Ramiro de Maeztu, Jaume Aiguader, Andreu Nin...

L'Enciclopèdic organitzà centenars de debats i conferències amb aportacions ben diverses per a enriquir la cultura catalana i obrera i també promogué d'altres activitats, com recitals poètics o excursions, a més de realitzar nombroses campanyes en defensa dels drets dels treballadors, contra la guerra i el militarisme, a favor de l'educació pública o de la millora dels serveis de la ciutadania.

Paper cremat

L'AEP desenvolupà la seva tasca fins que l'exèrcit franquista va envair Barcelona el 26 de gener de 1939, sent el primer edifici no institucional que ocuparen les tropes comandades pel general Yagüe. S'espolià el seu patrimoni i els seus arxius i llibres foren cremats a la via pública. D'ençà i durant els casi quaranta anys que durà la cruenta dictadura, l'Enciclopèdic deixà d'existir.

El retorn

El 1977, a partir de l'esforç d'un reduït nombre de persones, l'Ateneu renaixia disposat a rescatar la memòria de l'entitat i de tot el poble obrer, i amb la necessitat de continuar la tasca cultural i pedagògica que realitzà durant el període 1902-1939.

Després de l'incendi del local de Reina Amàlia (1979), s'ubicà al carrer Montalegre, n.º 5 (fins el 1991), i després al Passeig de Sant Joan, n.º 26, on encara hi és, sempre en condicions precàries i de forma provisional.

L'entitat compta avui amb més de 200 socis i realitza una important tasca de recuperació de la memòria històrica. El seu Centre de Documentació Històrico-Social disposa de més de 12.000 capçaleres, que s'han anat classificant i arxivant, i 30.000 llibres, i constitueix una font imprescindible de consulta per a tothom que investigui sobre el moviment obrer o la cultura popular a Catalunya.

A més desenvolupa una intensa activitat pedagògica i cultural, amb la realització de nombrosos actes: conferències, debats, recitals poètics, presentacions de llibres i documentals, exposicions itinerants sobre la tasca de Ferrer i Guàrdia, sobre l'efervescència social de la dècada de 1920 o sobre la premsa llibertària a la clandestinitat.

L'Enciclopèdic del segle XXI

Amb el final de la dictadura franquista era una qüestió de justícia elemental que l'espoli que havia patit l'AEP fos reparat amb el màxim de rapidesa. Però l'any 2015 farà quaranta anys de la mort del dictador i aquest encara no ha estat ni mínimament compensat, malgrat les nombroses gestions realitzades.

Aquestes, que s'iniciaren a la etapa en què Narcís Serra era alcalde de Barcelona, s'han intensificat amb els anys. Des de 2004, l'AEP va iniciar converses amb els regidors de Ciutat Vella, Carles Martí i Itziar González, i amb el cap dels arxius de la Generalitat, Ramon Albert. L'octubre de 2006, presentà un manifest, a llocs tant emblemàtics com el CCCB i l'Ateneu Barcelonès, reclamant la restitució del seu patrimoni. Dos anys més tard, envià una carta en què exposava la seva situació i reclamacions a l'alcalde de Barcelona, al conseller de Cultura de la Generalitat i al president del Parlament de Catalunya. El professorat del Departament d'Història Contemporània de la UB recolzà les seves demandes.

Contranunci

El 2009, l'Enciclopèdic envià una carta a tots els partits polítics amb representació institucional. Finalment, al ple municipal del Districte de Ciutat Vella del 3 de març del 2009, a proposta d'ERC i recolzat per tots els partits polítics excepte el PP, que es va abstenir, es va prendre l'acord de proporcionar a l'AEP un local estable i de dimensions considerables on poder desenvolupar les seves activitats, al barri del Raval. Aquest acord no s'executà.

Una injustícia pendent de reparar

Davant la persistència en aquest incompliment, l'AEP formulà dues interpel·lacions a l'Administració municipal, els anys 2010 i 2011, en audiència pública. Arrel de la segona, l'alcalde Jordi Hereu, en nom i representació de l'Ajuntament de Barcelona, i Manel Aisa Pàmpols, en nom i representació de l'Ateneu Enciclopèdic Popular, signaren un protocol de col·laboració per a la cessió d'ús d'un local, on s'especifica que: «L'Ajuntament de Barcelona, en el termini màxim de dos anys, a comptar des de la signatura del present protocol, oferirà a l'Ateneu Enciclopèdic Popular un local per a la instal·lació de la seva seu i desenvolupar les finalitats que li son pròpies. [...] El local que s'oferirà a l'Ateneu Enciclopèdic Popular reunirà les condicions necessàries perquè aquest pugui desenvolupar en condicions adequades les seves activitats tant ateneístiques (conferències, debats, recitals, exposicions, documentals, etc.) com arxivístiques i de consulta pública. [...] Aquest local haurà de disposar d'una superfície útil compresa entre els 750 m2 i els 1000 m2. El local haurà de disposar com a mínim de planta baixa».

Paper mullat

A data d'avui, tot i les converses que s'han mantingut amb l'Ajuntament, aquest no ha ofert cap local que s'ajusti a les condicions establertes en l'esmentat protocol adduint que no tenen locals disponibles. Això representa un altre flagrant incompliment dels acords per part de les autoritats municipals, ja que l'Ateneu té coneixement de la cessió de locals espaiosos al barri de Ciutat Vella a d'altres entitats culturals en els darrers anys. Queda palès que als representants de les institucions que disposen de la capacitat de reparar, encara que sigui de manera parcial, l'espoli que patí l'AEP, els hi manca la voluntat política per fer-ho. D'aquesta manera no fan més que consagrar un greuge flagrant i injust.

És per aquest motiu que denunciem l'incompliment del conveni que havia de dotar d'una seu digna l'Ateneu Enciclopèdic Popular i el seu importantíssim fons documental, testimoni de la cultura i les lluites de la classe obrera. I és per aquest mateix motiu que des de l'Ateneu Enciclopèdic Popular i diversos col·lectius i individualitats estem impulsant una campanya per a aconseguir un local per a l'Enciclopèdic, i per a tota la ciutat de Barcelona, al barri del Raval.

Com a Can Batlló, Can Vies, L'Harmonia o Segle XX...

Teixirem complicitats a tota Barcelona i arreu per reparar aquest greuge històric.

Des del cor de la ciutat, no callarem! Recuperem l'Enciclopèdic i el seu esperit autogestionari i popular!

Ateneu Enciclopèdic Popular
Passeig de Sant Joan 26, 08010 Barcelona
http://www.ateneuenciclopedicpopular.org
ateneuenciclopedic@gmail.com
i, a partir de gener de 2015, podreu consultar les novetats referents a la situació de l'Ateneu a: http://laveudelateneu.org

La taula de Porrera

Per Nadal, tots a casa i "col·locats"!!

Artur Sardà

Quan llegiu aquestes línies (o ratlles) les festes de Nadal ja hauran passat fa dies. Quan les escric, estem al bell mig d'això que en diem "les festes", sense necessitat de precisar.

Estic temptat d'escriure sobre la fal·lera consumista, la hipocresia alienant o qualsevol d'aquests vells temes, tant certs com denunciats; però alhora tan consolidats que molta gent et mira amb angunia quan t'hi refereixes, no tant perquè no estiguin d'acord amb les crítiques sinó perquè desitgen autoenganyar-se tranquil·lament (n'hi ha tan pocs de motius d'il·lusió reals, que no tenen cap recança en tirar dels artificials!). Així que escriuré sobre la part més divertida, si pot ser.

Per Nadal es veu que tothom es pot emborratxar comptant amb la comprensió de tothom, fins i tot dels més estirats; per Nadal els alcohòlics rehabilitats solen recaure sota el lema de "per una copa un dia així no passa res!" i els cocaïnòmans o els tabacòmans aprofiten Cap d'any per esbargir-se perquè s'han dit "Any nou, vida nova" i han deixat els bons propòsits per més endavant.

La qüestió és que aquestes festes, tothom ho sap, són per descontrolar-nos i excedir-nos en tot, i l'any que ve... ja ho veurem!

I justament aquest és el discurs que fa mesos que anem introduint en aquest seguit d'articles: la importància de la festa per a l'equilibri psicològic dels humans. No ens deixem confondre per les ideologies que fomenten els mites cristians; en realitat, són una excusa més (i qualsevol excusa és bona!) per deixar-nos anar i omplir més sovint la copa.

Des de temps immemorials la humanitat coincideix a nivell cultural en senyalar alguns dies a l'any en els que, amb l'excusa mitològica que sigui, ens donem permís per fer moltes d'aquelles bogeries que normalment no ens permetem ni ens permeten. En determinades dates, en canvi, sí. Per què?

Doncs perquè els éssers humans som així de complexes. Perquè necessitem comprendre les coses a nivell emocional i no només racional. Així que no és suficient justificar racionalment la necessitat d'un ordre social (sigui el que sigui) sinó que també ens cal alterar-lo periòdicament, en torn a unes dades consensuades, com si poséssim a prova la seva pertinència. El resultat és que després de la farra (si hem sobreviscut) ens tornem més formals i assenyats.

Això serveix per a qualsevol ordre social, just o injust. També serveix, malhauradament, per a que la gent suporti millor els sistemes basats en l'abús i l'explotació. Però fins i tot el més just i humanitari dels sistemes, amb normes d'organització social àmpliament consensuades i basades en l'assamblearisme i la democràcia directa, necessitaria que de tant en tant, en circumstàncies pactades i controlades si voleu, ens poguéssim passar la formalitat pel forro, per dir-ho així. Al cap i a la fí, el resultat d'aquest qüestionament és que l'ordre (el que sigui, insisteixo) esdevé més reforçat.

Per què que passa, d'altra banda, amb els que fan festa tot l'any? Doncs que la vida i la salut els hi passen factura ben aviat, i la gent els rebutja o en desconfia. Els resultats poden ser com a mínim tan terribles, tot i que inversos, com els dels que no es permeten mai cap feblesa.

Ja ho va dir no se quin savi anònim: "en matèria de drogues, sovint menys és més". I jo afegiria: "però res és pitjor!".

La recepta

Torró de castanyes

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:
1 kg d'ametlles
1 kg de sucre
400g de castanyes
1 blanc d'ou
aigua
saïm
xocolata de coure
neules
caixeta de fusta (tipus barreta de torró)

Elaboració:
Començarem per fer un tall a cada castanya i a continuació les posarem en aigua bullent. Després d'un parell de minuts les escolam i les llevam la pell. Una vedada pelades les esclafam amb l'ajuda d'una forqueta i les passam per un passapuré, però amb deixam unes quantes per decorar, i reservam.

Amb el sucre feim un almívar amb una micoia d'aigua i, quan comença ser espesset i el sucre ben fos, hi tiram l'ametla ben capolada i la fem coure. Després de deixar refredar un poc hi mesclam el puré de castanya reservat i deixam reposar.

Trabucam aquesta pasta damunt un marbre i deixam que sigui ben eixuta, almanco ha de reposar un dia. Llavors feim les peces ficant la pasta dins la caixeta de fusta, posant abans una neula abaix i deixam que reposi un dia més. Per fer la cobertura de xocolata, posam un poc de saïm com una nou o un poquet de mantequilla i xocolata de coure al bany maria fins que estigui fos. Pujam un blanc d'ou i un poc més de saïm i ho batem, ben mesclat, i es posa dins el xocolata. Amb l'ajuda d'un batedor amb verguetes, ho remenam fins que la xocolata ha absorbit per complet el blanc d'ou. Embetumam les barres de torró i les deixam reposar un dia més. Damunt la barra hi posam les tres o quatre castanyes que havíem reservat senceres per adornar-les Les posam dins un paper de barba i les guardam.

Bon profit!!!

El far

Kropotkin i el comunisme anarquista (2)

Ferran Aisa

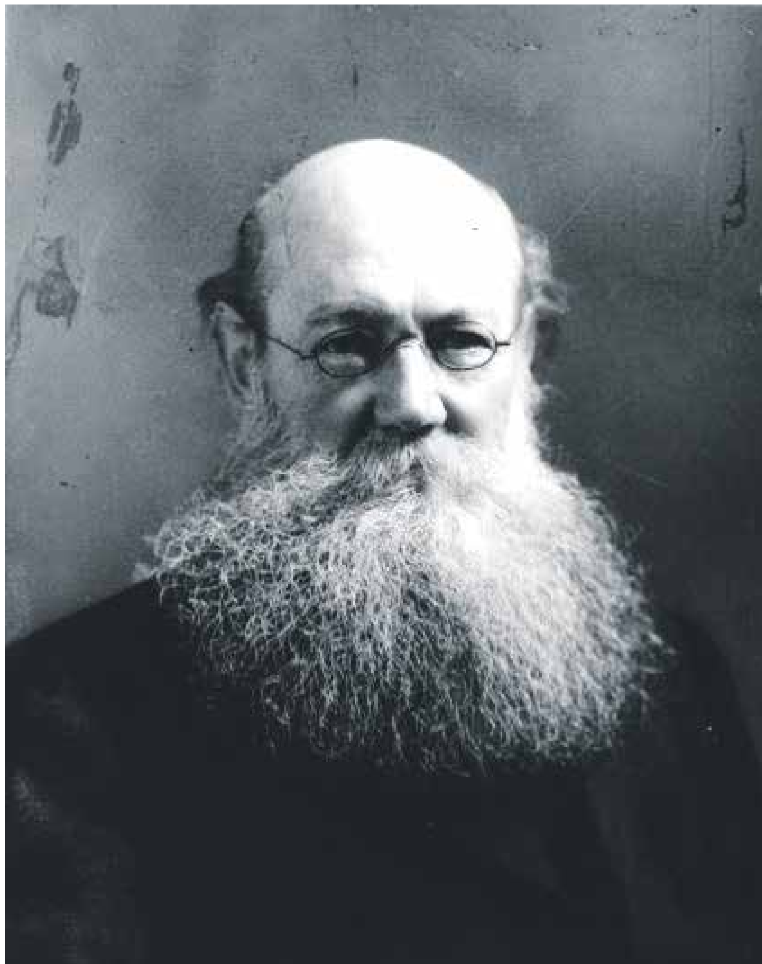
A partir dels anys vuitanta Kropotkin i la seva dona han de canviar sovint de país per les persecucions de la policia contra els anarquistes. El 1881 són a Londres on Kropotkin per sobreviure escriu per l'Enciclopèdia Britànica i per al Newcastle Chronicle. La tardor de 1882 torna a moure's per França, és el temps en què es produeixen atemptats contra caps d'Estat com l'assassinat del Tzar Alexandre II.

Els anarquistes són posats en el punt de mira dels governs i qualificats de terroristes, Kropotkin serà detingut i jutjat acusat d'haver participat en un atemptat, essent tancat a la presó de Lyon on restarà, gràcies a la campanya de molts intel·lectuals francesos, durant tres anys. A la sortida de la presó es trasllada a París on troba el suport d'Elias Reclus, germà del geògraf Eliseu, que durant la Comuna de París havia dirigit el Museu del Louvre i la Biblioteca Nacional. D'aquí novament a Londres on naixerà la seva filla Alexandra.

A la capital anglesa fa pinya amb altres escriptors llibertaris com Merlino i Charles M. Wilson amb els que funda Freedom, on hi col·laboren a més dels citats, Tucker, Nettlau i molts altres companys d'idees. Els articles de Kropotkin els reunirà en el volum *La conquesta del pa*, on escriu el següent: "Som rics en les societats civilitzades. Per què hi ha, doncs, aquesta misèria al voltant nostre? Per què aquest treball penós i embrutidor de les masses? Per què aquesta inseguretat del demà en mig de les riqueses heretades de l'ahir i malgrat els poderosos mitjans de producció que donarien a tots el benestar a canvi d'algunes hores de treball quotidià?"

Kropotkin, a *La conquesta del pa,* parla de com aconseguir una societat harmònica basada en el treball, la solidaritat i el suport mutu. Parla del treball agradable, l'acord lliure, el consum, la producció, la divisió del treball i la descentralització de la indústria. I proposa que per arribar a aquesta societat harmònica és necessari expropiar al capitalisme per retornar a la majoria de les persones allò que el hi pertany i per obtenir els fruits proposa l'aplicació del comunisme anarquista: "Tota societat que trenqui amb la propietat privada s'haurà d'organitzar en comunisme anarquista."

Per aquesta mateixa època escriu una sèrie d'articles per la publicació Nineteenth Century, que publicarà amb el títol de *Camps, fàbriques i tallers,* on analitza la indústria i l'agricultura tan dels principals països europeus i com dels Estats Units i proposa la descentralització de la indústria i la combinació amb l'agricultura per arribar a una societat basada en la propietat col·lectiva on l'especulació, l'explotació i la misèria siguin abatudes per el mutu acord dels treballadors lliures. Una societat en què el lema principal sigui: "De cadascú segons la seva capacitat. A cadascú segons les seves necessitats".

D'aquesta mateixa publicació surten els articles de Kropotkin contra el darwinisme social que seran recollits en el llibre *El suport mutu, un factor de l'evolució*. Kropotkin intenta demostrar que el suport mutu és una llei de la natura, igual que la lluita mútua, i que aquest suport és encara més important en l'evolució de les espècies. Kropotkin critica la idea darwiniana de la lluita per l'existència i creu que l'ètica del suport mutu ha de ser la base principal de la nova societat comunista-anarquista. El seu assaig és una investigació profunda i concisa sobre el paper de l'ajuda mútua tant a les societats animals com a les humanes i ho fa analitzant les institucions primitives, medievals i modernes.

També analitza el paper que ha representat l'Estat a Europa durant els tres darrers segles en el seu assaig. *L`Estat. El seu rol històric. L'Estat modern.* Els següents treballs de Kropotkin estaran centrats a l'estudi de l'ètica, la justícia i la moral anarquista. Per desenvolupar el seu treball exposa la història del pensament humà, s'endinsa en la idea del bé i del mal dins de la humanitat i analitza el comportament tant dels animals com de les persones. Finalment el seu estudi de la moral se centra a l'ètica del socialisme i de l'evolucionisme, alhora que estudia la moral des de l'antiga Grècia, el cristianisme, l'edat mitjana i es recolza en filòsofs com Plató, Kant, Hobbes, Spinoza, Spencer i acaba amb l'ètica de Guyau. Kropotkin, escriu: "L'Ètica ha de ser considerada com una doctrina sobre els mitjans per aconseguir la finalitat imposada a l'home per la natura: el creixement i el desenvolupament de la vida. Per aquesta raó la moral humana no necessita cap coerció ni obligacions imperioses, ni sanció sobrenatural; es desenvolupa en nosaltres en virtut de la nostra necessitat de viure una vida integral, més intensa i més fecunda".

A la dècada dels noranta Kropotkin és a Londres on participa en mítings i manifestacions del moviment socialista i anarquista. Exposa en conferències les seves teories del comunisme -anarquista i de suport mutu. Assisteix a reunions per commemorar la Comuna de París i els màrtirs de Chicago. Fa amistat amb Patric Geddes, William Morris, Bernard Shaw i col·labora amb la Societat Fabiana. Els seus treballs són traduïts i publicats a les revistes àcrates espanyoles que difonen el seu pensament comunista-anarquista: *Acracia, El Productor, La Justicia Humana, etc.*

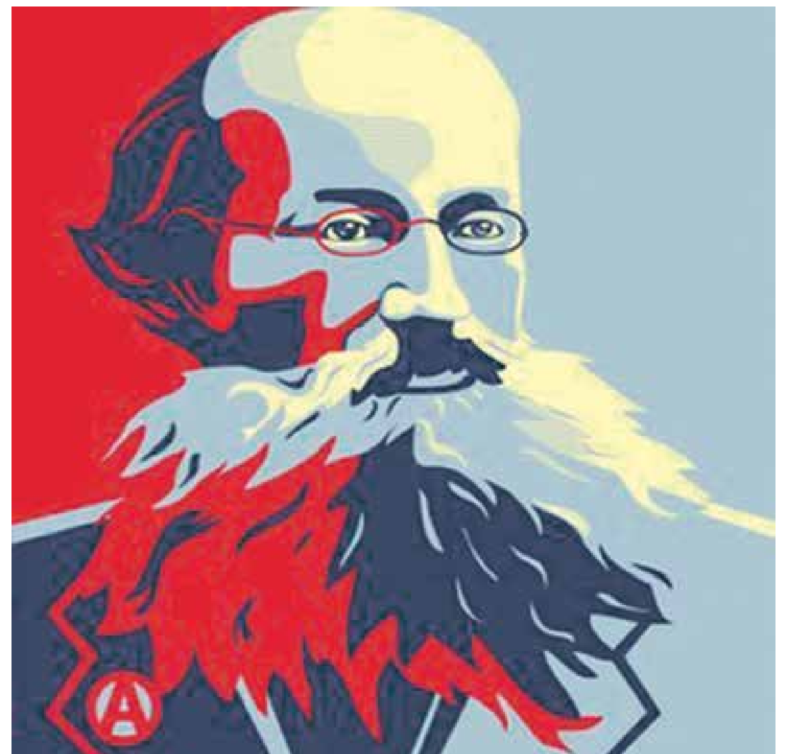
El moviment anarquista ibèric debatrà el futur pràctic en dos Certàmens Socialistes celebrats a Reus el 1885 i a Barcelona el 1889, En el primer encara predominen les idees comunistes-col·lectivistes, però en el segon s'imposa majoritàriament la tesi de Kropotkin del comunisme anàrquic. Però les dues tendències no van significar cap trencament sinó un evolució, Fernando Tarrida del Mármol, en el seu escrit La Teoría Revolucionaria, culmina amb la frase: "anarquía sin adjetivos", en què vol representar l'evolució de l'anarquisme ibèric.

El moviment obrer anarquista ibèric serà kropotkinià, fins i tot l'organització anarcosindicalista CNT es decantarà pel comunisme llibertari que va ser elaborat per el doctor Isaac Puente i desenvolupat com a Concepte Confederal del Comunisme Llibertari en el Congrés de Saragossa de maig de 1936.

Kropotkin a finals del segle XIX viatjarà per els Estats Units i el Canadà on farà nombroses conferències sobre l'ajuda mútua. Amb el nou segle Kropotkin viu una etapa molt activa que el porta d'Anglaterra a França i a Itàlia. Es relaciona amb Jean Graves, Rudolf Rocker, Carlo Malato, Errico Malatesta. Kropotkin i Malatesta mantindran divergències teòriques en alguns aspectes de l'aplicació del comunisme anarquista, i fins i tot opinions diferents sobre la Gran Guerra de 1914, mentre Kropotkin és partidari dels aliats, Malatesta considera que tots formen part del món imperialista i capitalista. L'any 1917 després del triomf de la revolució soviètica retorna a Moscou, però aviat es desencisa i fins i tot escriu cartes a Lenin perquè deixi el Kremlin i vagi a la perifèria a veure la realitat de Rússia. En una carta li manifesta que als pobles ja no hi ha soviets, sinó comitès que fan i desfan a la seva voluntat. Finalment una pneumònia acabarà amb la seva vida el 9 de febrer de 1921. Òscar Wilde, a De profundis, escrigué: "A les vides humanes més perfectes que he tingut ocasió d'observar , pertanyen les de Verlaine i el príncep Kropotkin".

Bibliografia bàsica:

P. Kropotkin, P*alabras de un rebelde,* Pastanaga, Barcelona, 1977.
P. Kropotkin, *La conquista del pan,* Júcar, Madrid, 1977.
P. Kropotkin, *Campos, fábricas y talleres,* Júcar, Madrid, 1978.
P. Kroppotkin, *El apoyo mutuo, un factor de la evolución*, Proyección, Buenos Aires, 1970.
P. Kropotkin, *La moral anarquista,* Júcar, Madrid, 1977.
P. Kropotkin, *La gran revolución,* Proyección, Buenos Aires, 1976.
P. Kropotkin, *Memorias de un revolucionario*, KRK, Ovioedo,2005.
Ángel J. Cappelleti, *El pensamiento* de Kropotkin, ZYX, Madrid, 1978.
George Woodcok, *El anarquismo,* Ariel, Esplugues de Llobregat, 1979.

La llum llibertària

Josep Estivill

Molt fluixa · Passable · Interessant · Bona · Molt bona

La banda Bonnot
Philippe Fourastié, 1968

Film de recreació històrica de la figura de Jules Bonnot i la seva banda propera a l'anarquisme. Durant els anys 1912 i 1913 van cometre diversos atracaments i assassinats a bancs, burgesos, notaris, especuladors, etc. que van trasbalsar l'opinió pública. Les seves accions es van caracteritzar per l'audàcia en l'organització, com l'ús de l'automòbil per a la fugida després d'un robatori. La policia va estar desorientada durant els primers mesos per la gran mobilitat de la banda fins que l'ús d'uns confidents infiltrats a l'entorn de la banda va permetre capturar-ne tots els membres. Alguns d'ells, però, van oposar una forta resistència armada atrinxerats en cases i només la superioritat d'efectius de les forces de seguretat va aconseguir apressar-los, en alguns casos vius i en altres morts. Els supervivents de la banda vans ser jutjats i la majoria foren condemnats a cadena perpètua o directament penjats.
El film de Fourastié recrea els episodis de la formació de la banda al voltant de la redacció d'un diari anarquista i tota la sèrie de les accions violentes que cometen. Algunes de les treballadores de la redacció estan fartes de la xerrameca d'aquelles companyes que només parlen sobre la revolució però que defugen portar-la a la pràctica a través de l'acció directa. I també estan fartes de la indiferència de les companyes de classe obrera que sempre es queixen de l'estat de les coses però que mai no fan res. Llavors passen directament a l'acció armada. Aquestes accions són narrades amb força salts argumentals. L'acció s'inspira en els dibuixos de recreació dels delictes que va publicar la premsa de l'època però no entra en massa consideracions sobre el seu pensament polític; només ens mostra que aquests joves nihilistes en acció d'atemptar contra els interessos de les classes poderoses. En realitat, més enllà del detallisme en la recreació històrica dels escenaris no acaba de convèncer aquest film pel maniqueisme amb què representa els personatges de l'anarquisme, sempre disparant i matant a sang freda. De totes maneres, el fatalisme que desprèn ben bé podria ser el reflex cultural de la societat a finals de la dècada dels seixanta: els joves irats que fan la revolució de maig del 1968 són molt semblants als joves anarquistes que recull la pel·lícula.

Majoria oprimida
Eleonore Pourriat, 2014

Divertida, imaginativa i molt contundent recreació de la vida quotidiana d'una parella on els estereotips de gènere s'han invertit: les dones es comporten com si fossin homes i viceversa. Així, per exemple, trobem dones ocupant els llocs de treball principal i mostrant-se sexualment agressives i trobem homes en les feines domèstiques i amb una manera de comportar-se més passiva. Aquesta pel·lícula, que en realitat és un curtmetratge, està plena de detalls de conducta de gènere que ens xoquen quan es postren amb els rols invertits: homes encantats de dur el vel islàmic, dones llençant "piropos", humans culpabilitzats després de patir agressions sexuals, etc. Es tracta de presentar tots aquells comportaments sexistes que trobem naturals quan els pateixen les dones però quan fossin imposats als homes ens provocarien rebuig perquè ja no els veuríem naturals sinó el resultat d'una opressió cultural. Es tracta, per tant, d'un curtmetratge militant de la causa antipatriarcal fet amb enginy i que fa adonar-nos de fins a quin punt el sexisme discriminatori impera a la nostra societat.

24 ulls
Keisuke Kinoshita, 1954

Commovedora història d'una jove que al 1928 accedeix al mercat laboral a l'escola de la paradisíaca illa rural de Shodoshima (Japó). La jove Hisaki, brillant i motivada, es fa càrrec de 12 nens de primària,els innocents i entranyables 24 ulls del títol, que la miraran amb curiositat. La pel·lícula mostra les relacions d'aquesta noia amb els nens, els pares i mares, els companys i el director de l'escola, la seva mateixa família.
Els mètodes educatius d'aquesta mestra són innovadors; es basen en el respecte al menor, la importància del joc i de les activitats a l'aire lliure. Es planteja el dilema si cal ensenyar continguts o valors ètics. Aquesta manera de fer tant fresca i simpàtica genera alguns recels inicials en les famílies i, sobretot, en l'inspector d'ensenyament, que l'acusa de ser una propagandista de la ideologia comunista. La pel·lícula no defuig els aspecte més crítics amb la realitat social, com la impotència que experimenta la protagonista quan descobreix com alguns dels seus alumnes estan condemnats a vides miserables per la pobresa de les seves famílies. L'ensenyament de valors humanitaris xocarà bruscament amb la realitat quan la imminent guerra que s'apropa canviï les seves vides per a sempre. Aquells nens que van aprendre la cultura del pacifisme han d'enfrontar-se, de grans, al dilema d'integrar-se en la cultura de la guerra.
Un poderós manifest antibel·licista replet d'innocència i humanitat. Sublim i commovedora, aquesta pel·lícula va ser escollida el 1999 com una de les deu millors pel·lícules japoneses de tots els temps.

Cançons del segon pis
Roy Andersson, 2000

Us imagineu una pel·lícula que aplegui la crítica rabiosa al capitalisme, l'espiritualitat de Robert Bresson, la sàtira corrosiva dels Monty Phyton, la llum de Vermeer, la poesia visual de Brossa, la fúria anticlerical de Buñuel? Doncs això és "Cançons del segon pis". Una increïble sàtira d'humor negre interpretada pels principals agents socials (polítics, empresaris, bisbes, militars, racistes, famílies desnonades, immigrants, etc.) i mostra els aspectes més foscos de la societat actual: l'alienació, el suïcidi, la tristesa, la religió, l'exèrcit, l'empresa, la família… Andersson deconstrueix l'estructura del sistema en aquest film complexe, intens, visualment creatiu i molt intel·ligent que no deixarà ningú indiferent.
És un film coral amb molts personatges que es van afegint progressivament per incorporar reflexions sobre la desesperació i les misèries morals; la llista seria inesgotable: el general multimilionari que celebra els seus cent anys rodejat de companys més joves però ja no pot sortir del bressol i d'asseure's directament en un orinal; el fantasma d'un jove eslau que no va poder salvar la seva germana de ser penjada pels nazis durant la II Guerra Mundial i es passeja pels carrers i el metro amb la corda al coll encara de quan el van penjar; els membres d'un consell d'administració que endevinen les claus del futur empresarial en una bola de vidre; la processó d'executius penitents fuetejant-se en públic; la fracassada venda de santcristos i el seu llançament a un abocador de residus; les famílies que han de facturar muntanyes de pesades maletes a l'aeroport; el fill del protagonista principal que es evadir de la realitat llegint llibres de poesia i després no va voler tornar-hi mai més, etc.
És indescriptible la creació visual, plena d'elements poètics; la profunditat de camp, aconseguida amb els elements del decorat en forma de fuga però també col·locant sons o diàlegs als fons del quadre que són més importants que el que passa en primer terme. La llum, també és una meravella. És un film brillant, espectacular, immens. El descobriment d'una veritable obra mestra de crítica anticapitalista que utilitza fonamentalment el llenguatge poètic.

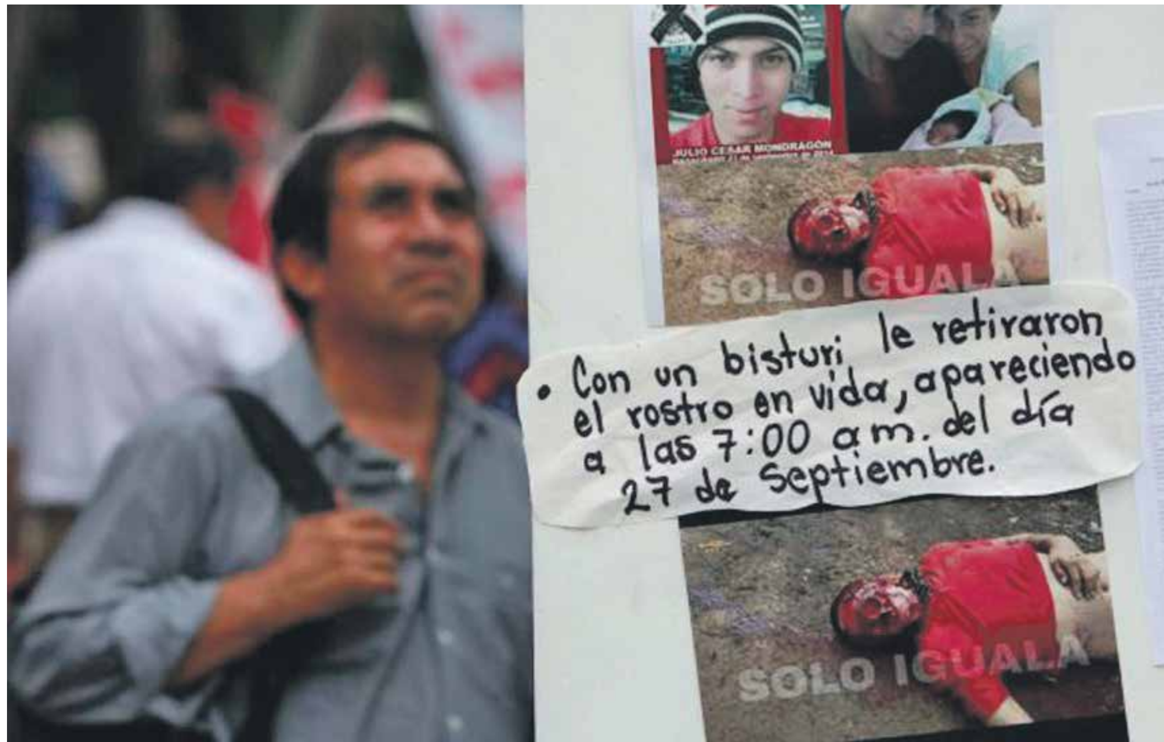
Joan Peiró i la justícia de Franco
Xavier Muntanyà, 2004

Documental centrat en el la figura del dirigent anarcosindicalista Joan Peirò, secretari general de la CNT (1922-1923 i 1927-1929), ministre d'Indústria durant la II República (1936-1937) i director d'aquesta revista, el "Catalunya", el 1937. Exiliat al 1939, va ser detingut pels nazis i deportat a l'Estat espanyol on va ser jutjat i sentenciat a mort.
La trama argumental se centra en explicar els aspectes més rellevants de la biografia del mataroní, amb una atenció especial als records emotius que aporten els seus fills. Dedica un interès particular al consell de guerra i el posterior afusellament al 1942. S'explica l'episodi que la Falange va intentar atraure Peiró a les seves files pel gran prestigi de què gaudia entre la classe obrera però no va aconseguir-ho.
La realització del documental presenta una factura correcta però un pel convencional; interessant per l'aproximació a un dels líders moderats del sindicat anarquista i per la presència de molts testimonis de la seva vida i repressió.

Cal allunyar-se del neoliberalisme

Jordi F. Fernández Figueras

Tots estem al corrent que els dos darrers governants de Veneçuela, Chàvez i Maduro, tot i haver estat escollits a les urnes, són titllats de dictadors, i que el seu país és presentat com un cau de corrupció i un infern de violència criminal. De fet, ser bolivarià és la desqualificació de moda que de mica en mica va substituint la de ser un radical.
Sort que sovint la realitat s'entossudeixi a fer la guitza als mitjans que protagonitzen les campanyes de difamació al servei del neoliberalisme. Tant de bo, diríem, que Mèxic gaudís del vilipendiat moviment de regeneració bolivariana, després de conèixer la brutal agressió d'aquest setembre contra un grup d'estudiants de magisteri a Iguala (Guerrero, Mèxic) a mans de l'acció coordinada de policies i narcotraficants.
Van ser assassinades 6 persones, 27 van resultar ferides i 43 van desaparèixer després de ser obligades a pujar a vehicles policials. No cal explicar gaire més, els fets són prou coneguts; se sap fins i tot que un dels nois va ser vexat de manera aferrissada per la policia mentre agonitzava: «Le habían arrancado la piel de la cara y le habían vaciado las cuencas de los ojos. Parecía una calavera» (El Mundo, 07/10/14).

La notícia de l'agressió i la de les investigacions sobre el destí dels desapareguts han estat presents reiteradament als mitjans, però s'ha reflexionat prou sobre allò que hi ha per sobre d'un fet esgarrifós i tràgic, però anecdòtic?
En primer lloc, cal recordar que qui va ordenar l'extermini dels estudiants va ser l'alcalde de la població, membre de Nueva Izquierda, que és una de les dues principals tendències internes del Partido de la Revolución Democrática, adscrit a la Internacional Socialista.
Seria injust carregar contra un partit polític pel que ha fet un dels seus integrants, però és que l'alcalde ja havia estat acusat l'any 2013 de promoure la tortura i l'assassinat de dos membres d'una organització social i d'haver matat personalment el seu líder, sense que la justícia fes res en contra seva, gràcies al suport del govern i del congrés de l'estat de Guerrero.
A més, cal preguntar-se, com és possible que uns 100.000 mexicans (70.000 morts i 25.000 "desapareguts") fossin assassinats només entre 2006 i 2012? Com és possible un grau tan alt de corrupció i violència sense cap reacció eficaç per part del govern de la República?
Potser és molt simple. A Mèxic, el narcotràfic és la principal font de divises (40 mil milions de dòlars), molt per sobre de l'exportació de petroli (25 mil milions de dòlars); per això, una guerra a mort contra el narcotràfic —en el context de l'actual sistema capitalista neoliberal— comportaria la ruïna absoluta de l'estat. Així que cal considerar que l'aliança entre la classe política i el crim organitzat és del tot inevitable a tots nivells.
De les sospites de connivència amb els narcos, no se n'escapa ni l'actual cap de l'estat, Enrique Peña Nieto: alguns es pregunten d'on va treure el Partido Revolucionario Institucional els 333 milions d'euros que va costar la seva campanya electoral.
Només la despenalització del consum i la legalització controlada del comerç de drogues, conjuntament amb la imposició d'una economia distributiva que asseguri un repartiment equitatiu de la riquesa, poden garantir que els pobles llatinoamericans no es converteixin en narcoestats terroristes. I, evidentment, com més lluny del neoliberalisme se situï un govern —com passa amb els de Veneçuela, Equador, Uruguai...—, més a prop d'aquest objectiu es trobarà.

Presoner de la paraula donada

Quim Garreta
Joaquim.garreta@gmail.com

Vull explicar-os una situació personal que m'ha portat a ser presoner de les meves paraules:
Succeïa en una de les primeres votacions democràtiques dels anys 80, no recordo quin parlament es votava (tant si val) i per la ruleta desconeguda em va tocar presidir una Mesa electoral aquí al barri de Sants on visc des de sempre.
Vaig entendre que a pesar del meu pretès ideari llibertari no podia dir que no a presidir la Mesa perquè en definitiva podia arribar a vulnerar la voluntat dels meus veïns que sí volguéssin anar a votar.
Es va desenvolupar la jornada electoral com totes amb absoluta normalitat i a l'hora de tancar la urna, moment en que els membres de la taula voten, en quan va ser el meu torn vaig expressar la meva negativa a exercir el dret de vot.
En aquells moments la interventora per CiU una senyora de certa edat, em va recriminar el fet de la meva abstenció, escridassant-me fins i tot perquè no es podia creure com després d'haver patit tant i tant, per aconseguir el dret a votar i per tant a escollir, hi hagués aleshores un jove que no volia votar.
Després d'una correcta, intensa i curta discussió li vaig manifestar a la senyora que els que com jo pensàvem havíem lluitat també molt per les llibertats (inclosa la de poder decidir) i fins i tot seguíem lluitant i que si fos el cas, tornaríem a sortir al carrer a lluitar perquè la llibertat de poder escollir amb llibertat, mai s'esmunyís de la nostra realitat social.
Qui anava de dir-me que després de 30 anys la paraula donada a una militant Convergent, que per la edat probablement no estarà entre nosaltres, faci que tornem a sortir al carrer a reclamar el dret a votar!.
Per als que creiem que tenim un pensament o ideari llibertari (l'àmbit d'aquesta expressió es molt extens), el dret a escollir i decidir es el principal actiu de la llibertat, sense la possibilitat de poder escollir o de manifestar una opinió, no hi ha llibertat.
Senyora interventora de Convergència, una vegada mes surto al carrer per reclamar la llibertat de poder escollir, soc pres de la meva paraula, creia que mai tindria que pagar aquesta pena, no s'amoïni no estic sol hi ha molta molta molta gent que a mes de pensar cadascú com vol, tornem a sortir al carrer per fer que la llibertat mai sigui esborrada de la nostra manera de fer.

Llibres

Puig Antich. La transición inacabada.

Gutmaro Gómez Bravo

Taurus, 2014, 240 pàg.

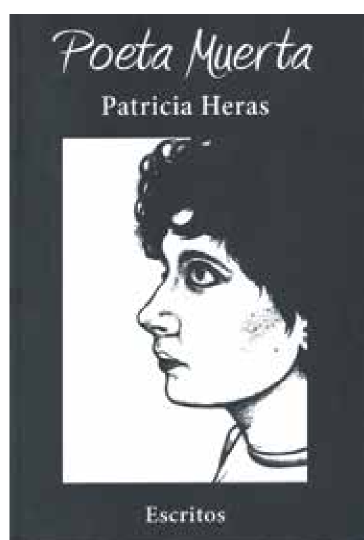
Els detalls del procés contra l'anarquista Salvador Puig Antich, últim executat per garrote vil a Espanya fa quaranta anys, són encara avui matèria reservada. Solament gràcies a la revisió del cas, que segueix obert a Argentina, i a la documentació que es conserva en arxius de tot el món, ha estat possible desmentir una sèrie de tòpics d'un episodi que va marcar el full de ruta del final d'una dictadura, incapaç ja de mantenir-se sense l'ús de la força.

La causa 106, dirigida per un jutjat militar de Barcelona entre octubre de 1973 i març de 1974, va significar molt més que una simple venjança per l'atemptat contra el president del govern espanyol Carrero Blanco. Es va creuar amb la primera crisi del seu successor, Arias Navarro, oberta per la decisió d'endurir costi el que costi la política repressiva i acabar amb qualsevol experiment reformista.

Tal com revelen els informes de l'ambaixada nord-americana, el principal interès del govern al reprendre la pena de mort era acabar amb el malestar present en els sectors més immobilistes, especialment entre l'Exèrcit i la policia política. El cas s'endinsa així en un món que, a pesar de sofrir una sèrie de canvis, lògics al llarg de gairebé quatre dècades d'existència, va suposar la principal font d'estabilitat d'un règim que començava a esquerdar-se, seriosament, en aquest mateix període.

Puig Antich. La transición inacabada condueix, finalment, al camí recorregut per una democràcia que no ha invalidat les sentències dels tribunals militars de la guerra i la dictadura. I és una reflexió sobre com s'ha anat fargant una realitat de memòries enfrontades, tan complexa com contradictòria, que mostra encara avui els efectes de la que va ser la dictadura més llarga d'Europa occidental. Gutmaro Gómez Bravo és professor en el Departament d'Història Contemporània de la Universitat Complutense de Madrid, vicedegà de la Facultat de Geografia i Història i director de la revista Cuadernos Iberoamericanos de Estudios Históricos y Libertades Civiles (Universia). Especialitzat en l'estudi de la violència i el control social, i en el franquisme i la Transició, entre les seves publicacions destaquen *Crimen y Castigo. Cárceles, justicia y violencia en la España del siglo XIX, La violencia en Castilla-La Mancha durante la Restauración, La redención de penas. La formación del sistema penitenciario franquista, El exilio interior: cárcel y represión en la España franquista (Taurus, 2009), La obra del miedo: violencia y sociedad en la España franquista* (en col·laboració amb Jorge Marco), i estudis col·lectius com *La depuración universitaria en el franquismo, Franco: la represión como sistema, En el combate por la historia, El siglo de los castigos. Prisión y formas carcelarias en la España del siglo xx, Lugares de represión, paisajes de memoria. Aspectos materiales y simbólicos de la cárcel de Carabanchel o La Universidad Nacionalcatólica: la reacción antimoderna.* Ha coordinat *Conflicto y consenso en la Transición española y Posguerras: 75 años del final de la guerra civil española.*

Poeta muerta

Patrícia Heras

Ediciones Capirote, 2014, 302 pàg.

"Poeta muerta" és la compilació de textos de la Patrícia Heras, una jove que va ser detinguda per la seva presumpta participació en l'agressió a un guàrdia urbà en l'anomenat Cas 4F, un cas bastant fosc, atès que el dictamen forense qüestionava la versió policial dels fets i, en particular, pel que respecta la implicació de la Patrícia Heras, sembla que ni tan sols ella no es trobava al lloc dels fets, tot i així va ser condemnada a pena de presó.

El llibre conté, bàsicament, poemes seus i el dietari de l'estada a la presó. No parlaré de la part dels poemes perquè sincerament no tinc massa coneixement per valorar el textos de caire poètic, però la part del dietari de presó és espectacularment bona. En aquestes pàgines, molt ben escrites, per cert, es detallen les experiències del dia a dia: les vexacions i maltractaments per part de les funcionàries, les amistats amb les internes, els problemes de convivència en un recinte tancat, els mecanismes de la suposada reinserció, etc.

En un estil directe, de realisme brut, s'expliquen els sentiments més personals de l'autora: el pessimisme i la depressió per viure una situació absurda, l'alegria quan la visiten les amigues, la sensibilitat i la lucidesa per descriure políticament la lògica del sistema penitenciari... M'agraden molt, també, els passatges referits a l'alliberament sexual: la masturbació i el desig sexual o el model constrenyidor de gènere femení que no és altra cosa que un model de submissió social per a les dones.

Els passatges més polítics fan referència a la repulsió per les institucions: la religió, la psicologia i la psiquiatria, la policia, els jutges i les presons. Tot un entramat pervers que l'autora descriu amb pinzellades d'anàlisi molt fina.

Literàriament ens trobem davant d'una obra magnífica i amb una prosa àgil. Tot i el pessimisme davant del món i la mirada fosca que reflecteix, és també un cant a la vida perquè, fins i tot en les situacions més adverses, una persona pot descobrir la tendresa en qualsevol racó fastigós.

Amb la mort prematura de la Patrícia Heras, que es va suïcidar durant un permís penitenciari, es va perdre també una escriptora de la més alta qualitat literària.

Josep Estivill

Revistes

NOTICIA CONFEDERAL

Publicació trimestral de la CGT del País Valencià, http://www.cgtpv.org

ROJO Y NEGRO

Periòdic mensual de la CGT a nivell confederal, http://www.rojoynegro.info

CNT-SO

Butlletí de la CNT-Solidarité Ouvrière francesa, http://www.cnt-so.org

UTOPIA

Butlletí de la Secció Sindical de CGT a Autobusos de TMB, http://www.cgtbus.es

Documental "Les Nostres Energies"

Enginyeria Sense Fronteres

'Les Nostres Energies' és un documental d'Enginyeria Sense Fronteres que vol fer una denúncia de l'actual sistema energètic a Catalunya, tant des del punt de vista de la seva escassa sostenibilitat com de la seva concepció adeмocràtica. Pretén fer veure el conjunt d'impactes ambiental que un sistema extractivista i concentrat, basat en fonts no renovables majoritàriament, té sobre el conjunt d'un territori densament poblat com el nostre.

Vol també superar la visió de que els impactes i les agressions ambientals són lluny, a d'altres països i continents: des de la industrialització de Catalunya s'han anat acumulant ben a prop, superposant tecnologies però sense deixar de banda el mateix sistema ni abandonar mai fonts energètiques molt qüestionades per la població a tot el territori.

Igualment, l'audiovisual vol qüestionar la relació clientelar que existeix entre la població i les empreses que produeixen i comercialitzen l'energia, tot demanant-se per altres maneres de construir el model energètic, amb un visió molt més política i des d'una concepció participativa d'aquesta, més pròpia del nostre temps, i que comenci a trencar un esquema on els interessos oligàrquics, a nivell local i internacional, marquen netament l'agenda.

El Preu de l'Abundància

El documental forma part de la campanya 'El preu de l'abundància, drets humans a les fosques' i neix del grup d'energia i indústries extractives de l'Associació Enginyeria Sense Fronteres amb un doble objectiu:

• Contribuir a trencar les dinàmiques de dominació que les grans estructures de poder -públiques i privades- exerceixen sobre el control dels recursos minerals i energètics.

• Impulsar un nou paradigma de desenvolupament humà en la que el criteri econòmic deixa de ser rellevant i queda subordinat a conceptes com la justícia ambiental, el respecte als drets humans o la transformació social.

Tota la informació a:
www.lesnostresenergies.wordpress.com
www.isf.es/
www.elpreudelabundancia.org
www.topanich.info
Segueix-nos a les xarxes:
@nostresenergies
https://www.facebook.com/lesnostresenergies
#LesNostresEnergies
Fitxa Tècnica i Artística:
Guió i Direcció: Miquel Carrillo
Realització: Matías Fernández
Documentalista: Matías Fernández
Postproducció de so: Mónica Bernuy
Grafisme: Álvaro Pérez
Dades Tècniques:
Color
So Dolby Digital
Any de producció 2014
Durada 44 minuts
V.O. En català i castellà

Dolors Marín, historiadora

“Des de l’anarquisme es planteja una visió alternativa però integral del canvi social”

“És important relacionar els llocs significatius del passat amb el present i la lluita”

LA FRASE

“L’humor o la música són fonamentals en la personalitat dels anarquistes”

Josep Estivill

Nascuda a l’Hospitalet del Llobregat, va estudiar Sociologia i Història Contemporània i s’especialitzà en historia dels moviments socials urbans del segle XX a Catalunya i a Espanya. És professora d’ensenyament secundari i va treballar molts anys com a documentalista i comissaria d’exposicions i documentals.

- Comenta’ns les teves investigacions sobre l’anarquisme?

Tinc molta curiositat per les formes de vida del passat i la revolta dels més desfavorits, ja sigui en forma violenta (la Setmana Tràgica, juliol del 36, etc.) o cultural, sovint més soterrada però més determinant (introducció i difusió del darwinisme en la societat immobilista i carca de finals del XIX, mestres i professors racionalistes, mètodes anticonceptius neomalthusians, vegetarianismes i nudisme, etc.). Tot està molt lligat, encara que semblin temes diversos; és el que es planteja des de l’anarquisme: una visió alternativa però integral del canvi social, que abasti tots els aspectes de la vida de les persones.

Penso que l’anarquisme no és un bolet que sorgeix de les idees mutualistes de Proudhon o del catecisme de Bakunin, al contrari. El rebuig a l’autoritat i a la violència amb què prenen a bona part de la humanitat els seus drets i els seus espais comuns (amb el naixement del capitalisme i la seva consolidació amb els estats moderns) fa que molts homes i dones es plantegin viure al marge d’aquests sistemes de dominació o que intentin transformar-los. Les dues alternatives són possibles més vegades de les que ens pensem i això és el que impulsa els meus treballs. Devem moltes idees als ranters o els diggers anglesos i, com no, als il·lustrats anglesos i francesos, per no parlar de la desobediència civil dels primers anticolonialistes americans.

Sóc molt iconoclasta amb això d’explicar les coses, no m’agrada donar respostes tancades, perquè jo mateixa sóc molt autodidacta, com els iaios que van fer la revolució. Com l’Abel Paz, el Mingo Canela, el Peirats, en Téllez, la Conxa Pérez, la Liaño o l’Antonia Fontanillas. Ells i els companys que vaig tenir el gran privilegi de conèixer em van fer aprendre moltes coses, a més d’una història de revolució dels anys trenta: des de fer una paella als llibres que em van mostrar o les converses -i baralles- que sovint manteníem, o a divertir-nos. Penso que l’humor o la música són fonamentals en la personalitat dels anarquistes, sinó el suïcidi i la depressió haurien acabat ja amb la Idea. Com dic, l’humor és una part fonamental en la concepció anarquista de la vida i es manifesta en els il·legalistes francesos, però també en totes les manifestacions artístiques i creatives que envolten la revolta, des del teatre, la música o qualsevol aspecte de la quotidianitat. El pessimisme respecte a les accions dels humans ha d’ésser compensat amb una certa alegria de viure, de gaudir en les petites coses i sobretot per la independència intel·lectual i moral.

L’esforç per recuperar aspectes poc coneguts ha estat una constant en el meu discurs sobre l’anarquisme, sobretot pel que tenen de quotidians, de coses senzilles o petites. Descrivint coses petites podem fer-nos una idea del lligam entre la història general, dels grans esdeveniments, i la història local, a nivell micro, de poble o barriada. Aquesta dialèctica és per mi la clau per entendre els processos històrics com el del anarquisme.

Un altre tema que m’agrada relacionar amb la practica dels anarquistes és el del lloc geogràfic i la seva relació amb els fets del passat. És important relacionar els llocs significatius del passat amb el present i la lluita. Per això, m’agrada participar en recorreguts urbans que mostren evidències d’un passat que no es mostra a les guies turístiques: escoles racionalistes, seus de sindicats, atracaments a bancs, ateneus, etc. Reconèixer els itineraris urbans per on transitaven sindicalistes, mestres o dones lliures és important per reconèixer que formem part d’una mateixa lluita que ens ha exclòs de la representació dins de l’espai públic, el qual està sempre ocupat per les imatges, els noms i la iconografia del poder. Els itineraris rurals de les marxes del maquis també responen a aquesta mateixa problemàtica. És molt emotiu transitar pel Pirineu i trobar les masies que els feien de base o rememorar les trobades i les anècdotes del camí sovint amb algun dels supervivents de la lluita contra la dictadura.

Les rutes i les marxes no s’han de fer com a cosa nostàlgica sinó com a part de la lluita contemporània, sinó estaríem participant de la comèdia perversa en que s’ha convertit la narració històrica del nostre passat en mans de les institucions i de les classes polítiques. El passat de la revolució i de la repressió s’ha convertit en una història anecdòtica, que crida a la llàgrima fàcil davant del cas personal o en un producte de museu asèptic. La narració s’ha convertit en mitja dotzena de plafons i en unes fotografies amb poc text, amb això s’acompleix el deute polític. El problema és que no es fomenten les recerques, ni s’analitzen les bases reals de la situació, ni les evidencien i el que és més greu, no es fa la denúncia pública dels botxins (les recents condemnes argentines ho evidencien), ni es retornen a les víctimes els seus bens, els cossos enterrats a les vores de les carreteres o el pagament d’una pensió, com en el cas del maquis Joan Busquets.

La terrible fabulació en que s’ha convertit la transició pactada és una mostra de com se segueixen fent les coses i s’ha comptat amb la complicitat de molts historiadors acadèmics que s’han venut a baix preu. Per sort, hi ha algunes excepcions en el món universitari i ara, cada vegada més, les noves generacions emprenen projectes antropològics, historiogràfics o sociològics interessants i apassionants. La narració del passat és una eina important en mans dels joves que va més enllà del que s’ofereix als llibres de text, que invisibilitza les dones, els lluitadors obrers, els vençuts o els anarquistes.